

Anh Không Thích Phụ Nữ, Nhưng...anh Yêu Em, Cô Bé A !

Contents

Anh Không Thích Phụ Nữ, Nhưng...anh Yêu Em, Cô Bé A !	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	32
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	41
22. Chương 22	47
23. Chương 23	51

Anh Không Thích Phụ Nữ, Nhưng...anh Yêu Em, Cô Bé A !

Giới thiệu

Trịnh Thiên Vũ: 25 tuổi, chàng trai mồ côi cha và có người mẹ tàn nhẫn nên có chút quan điểm hơi l

1. Chương 1

Reng !...Reng !...

Tiếng điện thoại báo thức làm Vi sực tỉnh. Nhìn đồng hồ, đã đến giờ đi làm, nhưng Vi không muốn đi làm một chút xíu nào. Đầu Vi nhức như búa bổ, hôm qua đúng là Vi đã uống quá nhiều rồi, đến nỗi không còn nhớ làm cách nào mà mình về được đến... nhà... Nhà sao ?? Hình như đây đâu phải nhà mình ??

Vi bật dậy, nhìn xung quanh, khung cảnh lạ hoắc, mà hình như... đây là khách sạn thì phải. Linh tính mách bảo chuyện chẳng lành, Vi ngay lập tức nhìn vào chần... Ôi thôi rồi, sao lại vậy chứ, do tác hại của rượu bia đây mà >_< sao=" mình=" lại=" có=" thể=" hư=" hỏng=" như=" vậy=" được=" chứ=" hix...=" lần=" đầu=" tiên=" của=" mình=" !!!=" mình=" thậm=" chí=" còn=" chẳng=" nhớ=" gì=" cả=" !==" làm=" sao=" đây=" !!!=" nhưng=" mà=" với=" ai=" kia=" chứ=" vừa=" nghĩ=" vi=" vừa=" lên=" liếc=" sang=" bên=" cạnh...=" chết=" rồi=" !==" người=" đó=" vẫn=" còn=" ở=" đây,=" mình=" phải=" chuồn=" nhanh=" mới=" được,=" không=" khéo=" lại=" phiền=" phức.= " nhưng=" mà...=" dù=" sao=" cũng=" phải=" biết=" cái=" kẻ=" đã=" cướp=" lần=" đầu=" tiên=" của=" mình=" là=" ai=" cái=" đã=" chứ.= ">

Vi nhòm người dậy để cố nhìn cho được khuôn mặt của người bên cạnh.

“Á á á á á.....” Tiếng thét kinh hoàng của Vi làm chấn động cả tòa nhà và tất nhiên cũng làm người bên cạnh thức giấc.

“Này ! Cậu làm gì mà mới sáng sớm đã la om sòm lên thế ?”

“Cậu...cậu... sao lại là cậu được chứ ???”

“Gì mà sao lại là tớ ? Cậu nói gì... thế ?” Chưa nói hết câu Thiên Vũ đã nhận ra vấn đề...

“A a a a a a...” Tiếng thét kinh hoàng thứ 2 của buổi sáng đen tối.

“Sao... sao... lại như thế ??”

Vi mếu máo: “Tớ cũng chẳng biết nữa, chỉ nhớ là tối qua đã uống rất nhiều... rồi chuyện sau đó thì... có trời mới biết !!!”

“Nhưng... nhưng mà cậu biết tớ không có khả năng đó mà !!”

“Đương nhiên là tớ biết chứ ! Cậu vốn đâu có thích con gái nhưng mà sao chúng ta lại... À mà đúng rồi, hay là do hôm qua chúng ta say quá mà trời lại nóng nữa nên chắc... chỉ cởi đồ ra ạt và... ngủ thôi nhỉ ?” Ánh mắt Vi nhìn Vũ Thiên ánh lên tia hi vọng

“Ừh hi vọng là thế” Thiên Vũ ỉu xiu

Rồi đột nhiên cả 2 ánh mắt cùng hướng về cái vệt đỏ đỏ vô cùng nổi bật trên nền ga trải giường màu trắng. Vi nghẹn ngào không nói nên lời và cũng nhận ra rằng giả thuyết lúc này mình đưa ra đã hoàn toàn sai. Chuyện mà cả Vi và Thiên Vũ mong là đừng xảy ra đã thật sự xảy ra rồi. Vi đã làm cái chuyện mà Vi cho trái đạo đức với thằng bạn thân suốt 10 năm nay. Người mà Vi biết rằng cả đời này nó sẽ không giờ hứng thú với phái nữ. Trời ạ ! Sao chuyện này có thể xảy ra được chứ ! Vi thậm mong tất cả những chuyện này chỉ là mơ, nhưng mà... đó lại là sự thật khi Vi cố nhéo vào má mình và thấy đau khủng khiếp >_<

“Này... tớ... tớ sẽ chịu trách nhiệm với cậu” Sau một hồi suy tư, cuối cùng Thiên Vũ cũng lên tiếng “Chúng ta kết hôn nhé”

Mặc dù đang rối trí nhưng nghe câu nói của Thiên Vũ cộng nét mặt vô cùng nghiêm túc của tên này cũng khiến Vi không khỏi bật cười.

“Hahaha... cậu đùa đấy à ?? Cậu còn trẻ mà sao đầu óc lại như ông già thế ? Đây là thời đại gì rồi ? Chuyện này cũng không có gì to tát lắm đâu, huống hồ chi tớ cũng đâu có bắt cậu chịu trách nhiệm. Cứ coi như là

tình một đêm của 2 kẻ cô đơn đi. Xong rồi thì coi như không có chuyện gì xảy ra nữa nha. Không có tìm tởn nợ nữa à !” Vì nheo mắt nhìn Thiên Vũ rồi bước xuống giường nhặt quần áo đi vào phòng tắm.

Thiên Vũ ngơ ngác nhìn theo, có phần cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cũng không khỏi cảm giác tội lỗi vì đã lỡ lấy đi thứ quý giá của nhỏ bạn thân T_T

“Này ! Cậu đừng ỉu xiu vậy nữa, tớ đã nói là không sao mà, sau này cậu mà còn nhắc tới chuyện này nữa là tớ đánh chết đấy ! Biết chưa !” Vì nhìn Thiên Vũ bằng cặp mắt hăm dọa làm Thiên Vũ cũng phải bật cười.

“Được rồi ! Được rồi ! Cứ coi như không có chuyện gì là được chứ gì ? Mình vẫn là bạn thân chứ ?”

“Tất nhiên rồi, ngốc ạ !”

2. Chương 2

“Vi ! Đây nè !”

Vi mỉm cười, đi đến và kéo ghế ngồi đối diện Thiên Vũ.

“Lâu quá không gặp rồi, cũng đã hơn 1 tháng rồi nhỉ ? Dạo này tớ bận quá ! Mà công việc của cậu sao rồi, nghe nói cậu đang thực hiện dự án mới hả ? Tình hình thế nào ?”

“Cũng khá ổn ! Nhưng dự án kỳ này tốn công vào thị trường hoàn toàn mới nên cũng có chút khó khăn.”

“Ừm tớ có người bạn rất am hiểu về thị trường này nên nếu có cần tớ hỗ trợ gì thì cứ nói nhé !”

“Ok bạn hiền, chỉ có cậu là tốt với tớ !” Thiên Vũ làm bộ ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt.

“Thôi đi ông già, diễn quá lộ rồi đó” Vi bật cười

“À mà này, cậu có thấy anh phục vụ ở đây rất đẹp trai không ?” Vi vừa nói vừa nhìn anh phục vụ bàn đang bưng thức ăn đi tới

“Ừm, đó là lý do tớ hay tới đây đó” Thiên Vũ nheo mắt cười gian “Đừng có mà nghĩ đến chuyện phỏng tay trên của tớ đấy nhé”

Vi nguyền rủa 1 tiếng “Xí... để xem lần này cậu làm được gì nha, trước giờ có lần nào cậu thành công đâu nên đến giờ vẫn ế đó thôi”

Thiên Vũ lườm Vi đe dọa “Cậu mà còn nói nữa là tớ cho ăn nhéo đấy”. Biết mình đã quá lộ nên Vi chỉ biết le lưỡi và cười xòa

“Món của cô gọi đây ạ” anh phục vụ ân cần đặt đĩa bánh mì sandwich cá hồi lên bàn cho Vi

“Ồ... nhưng mà tôi đâu có gọi”

“Tớ gọi cho cậu đó, không phải cậu rất thích món này sao ? Ở đây làm món này là ngon nhất đấy”

“Hee... Thanks cậu nhiều nha, để tớ thử xem” Vi vui vẻ vừa nói vừa đưa miếng sandwich lên miệng. Vừa cắn 1 miếng, Vi đã thấy buồn nôn và chạy vội vào nhà vệ sinh. Thiên Vũ ngơ ngác nhìn theo, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rõ ràng lần trước ăn món này thấy ngon lắm mà, đâu có dở đến nỗi vừa ăn vào đã thấy muốn ói đâu nhỉ ? Hay hôm nay tiệm lấy nhầm cá ương để làm sandwich. Nghĩ rồi Thiên Vũ nhướn người bẻ 1 miếng sandwich ăn thử.

“Ừa ? Vẫn ngon mà, sao thế nhỉ ?” Vừa lúc đó, Vi từ toilet bước ra, Vũ liền hỏi:

“Cậu sao thế ? Không khỏe à ?”

“Ừm, tớ cũng chẳng biết dạo này bị gì nữa, hình như dạ dày không tốt hay sao ấy, cứ mỗi lần ăn đồ ăn có mùi nồng 1 chút là y như rằng muốn ói ngay” Vi mệt mỏi trả lời

“Sao cậu không đi khám bác sĩ thử xem, đừng coi thường sức khỏe thế chứ !”

“Ừ, để bữa nào rảnh tớ sẽ đi khám...”

“Bữa nào là bữa nào, chắc chắn cậu lại mê công việc rồi lại quên đi khám cho coi. Thôi để hôm nay tớ đưa cậu đi khám luôn”

“Ồ... nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả, đi thôi !”

“Xin chúc mừng anh chị ! Sức khỏe của chị nhà vẫn bình thường, khi mang thay tháng đầu phụ nữ thường có những biểu hiện như vậy, anh chị không cần lo lắng” Cô y tá vui vẻ thông báo

Vi nghe như sét đánh ngang tai, cả Vũ cũng vậy. Phải mất 1 hồi lâu 2 đứa mới định thần lại được.

“Chị... chị không đùa đấy chứ ?? Có nhầm lẫn gì không hả chị ? Chị xem lại giúp em với !” Vi mếu máo

Cô y tá hơi khó chịu: “Không thể nhầm vào đâu được, qua kiểm tra và qua kinh nghiệm của tôi cho thấy chắc chắn là chị đã có thai, chị nên giữ gìn sức khỏe và nhớ đến kiểm tra sức khỏe định kỳ. Thôi, tôi phải đi đây, chào anh chị”

Nói rồi cô y tá bỏ đi, để lại 2 gương mặt đang bần thần.

“Giờ mình phải làm sao đây Vũ ? Đi phá thai hở ?” Vi nói như sắp khóc

“Tớ không thể ép cậu làm thế được vì sẽ rất nguy hiểm và có nguy cơ cậu sẽ không có thai lại được nữa” Thiên Vũ cố gắng lấy lại bình tĩnh

”Nhưng nếu không như vậy thì phải làm sao ? Còn công việc của tớ thì sao ? Tớ không thể vừa đi làm vừa nuôi con được đâu”

“Nếu vậy thì cậu cứ sinh con đi, rồi tớ sẽ là người nuôi nó !”

“Cậu đang đùa đấy à ? cậu làm sao mà có thời gian dành cho nó trong khi công việc của cậu đang ngập đầu ngập cổ thế này. Cậu nên biết là điều đó sẽ đánh đổi cả tương lai và sự nghiệp của cậu nữa. Với lại... huống hồ chỉ mẹ tớ cũng sẽ không chấp nhận chuyện này đâu. Sinh con khi chưa có chồng à ? Mẹ tớ sẽ giết tớ mất !” Vi không dám tượng tưởng điều đáng sợ đang nghĩ trong đầu.

Sự im lặng nặng nề bao trùm cả 2 đứa, cuối cùng Vi cũng là người lên tiếng trước “Tớ quyết định rồi, tớ phải phá cái thai này thôi ! Không thể giữ lại được !”

“Nhưng...”

“Không sao đâu ! Không phải ai phá thai cũng sẽ vô sinh đâu, chỉ cần mình tìm 1 bệnh viện có uy tín thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”

“Thôi được rồi ! Nếu cậu đã quyết như thế rồi thì bỏ nó đi vậy. Để tớ tìm hiểu bệnh viện nào uy tín có thể thực hiện được chuyện này an toàn cái đã rồi tớ sẽ đưa cậu đi”

“Ừm” Trong lòng Vi đang thật sự rất hoang mang nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh để Thiên Vũ yên tâm. Thiên Vũ, cậu ấy đã chịu quá nhiều đau khổ rồi nên cô không cho phép mình mang đến thêm bất cứ gánh nặng nào cho cậu ấy nữa.

3. Chương 3

“Mẹ... đừng đánh nữa.... con biết lỗi rồi” Đứa bé khóc lóc van xin mẹ mình

“Hừ... mà mày mà biết lỗi à ? Nếu mày biết lỗi thì mày đâu có dám cãi lời tao. Tại sao tao kêu mày đi làm ở quán bar để kiếm tiền mà mày không chịu hả ? Mày có biết tao nuôi mày cực khổ đến cỡ nào không ? Đã đến lúc mày nên đền đáp cho tao rồi đấy !”

“Nhưng mà... mẹ ơi... mấy bà ở đó đáng sợ lắm... họ không để con yên... họ đòi dùng tiền để... mua con...” Đứa bé thút thút

“Thì mày cứ để họ mua đi, họ chỉ muốn 1 đêm vui vẻ thôi, xong rồi thì mày có tiền đem về cho tao, mày có mất mát gì đâu mà sợ”

“Nhưng... con không muốn... rất kinh tởm” Sự sợ hãi tội độ hiện rõ trên khuôn mặt đầm đìa nước mắt của đứa bé chỉ mới 15 tuổi

“Ừ thì kinh tởm này ! Tao sẽ ày kinh tởm chính mình và từ nay đừng hòng mà cãi lời tao !” Vừa nói người đàn bà vừa dí điều thuốc đang cháy vào người đứa bé

“Đừng... mẹ ơi.... Đau quá... nóng quá... tha cho con đi mẹ”

“Đừng... tha cho con đi mẹ... đừng !!!” Thiên Vũ choàng tỉnh, cả trán và áo đã ướt đẫm mồ hôi. Chết tiệt ! Lại là cơn ác mộng kinh tởm đó. Đến khi nào nó mới tha mình đây chứ ? Thiên Vũ sờ vào những vết sẹo vẫn còn đang nhức nhối trên lưng.

Nhớ lại tuổi thơ đầy kinh hoàng, Thiên Vũ không khỏi rùng mình. Đó là lý do khiến anh không thích phụ nữ. Nhưng... chỉ một bà mẹ độc ác thì vẫn chưa đủ làm anh kinh tởm phụ nữ đến nhường ấy. Cuộc đời anh phải gắn với bà mẹ có thể vì tiền mà bán rẻ con mình, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của cô giáo chủ nhiệm, Vũ đã có thể thoát khỏi công việc kinh tởm mà người đàn bà ấy bắt anh làm. Những tưởng... nhờ vậy cuộc đời anh sẽ tốt đẹp hơn... Ai ngờ... chính người phụ nữ đã giúp anh thoát khỏi khó khăn cũng chẳng khác gì những người đàn bà ở quán bar. Bà ấy đã lợi dụng anh để thỏa mãn dục vọng của mình, hăm dọa anh nếu dám phan phui chuyện của bà ấy, thật đáng kinh tởm ! Bọn đàn bà thật chẳng có ai tốt cả ! Toàn một lũ dê tiện !

Tất cả phụ nữ trong mắt anh đều như thế, nên từ đó anh không còn chú ý đến một người con gái nào nữa, anh sợ phụ nữ. Anh trở nên lạnh lùng vô cảm. Chính sự lạnh lùng đó cộng thêm vẻ khô ngô đã làm rất nhiều cô gái chú ý và ngỏ lời yêu anh nhưng anh chỉ nhìn họ bằng con mắt khinh bỉ. Anh thề cả đời này sẽ không tiếp xúc với bất cứ người phụ nữ nào nữa, như thế đã quá đủ rồi !

Cho đến khi anh gặp Vi, mọi suy nghĩ trong anh có phần thay đổi. Do tình cờ, Vi biết được hoàn cảnh mà anh đang gặp phải, Vi tỏ ý muốn giúp, anh từ chối.

“Hừ... giúp ư ? Rồi cô cũng sẽ giống như người phụ nữ kia thôi” Anh thầm nghĩ.

Nhưng Vi quyết không bỏ cuộc. Một người sống theo lẽ phải như Vi quyết không thể làm lơ như không có chuyện gì xảy ra được. Vi nhất định phải giúp Vũ. Rồi bằng cách nào đó, Vi đã vạch trần được bộ mặt thật của cô giáo chủ nhiệm, đồng thời nhờ vào sự giúp đỡ của ba mẹ, Vi đã cứu Thiên Vũ thoát khỏi được bàn tay của người mẹ độc ác và được nhận nuôi bởi nhà thờ dành cho trẻ mồ côi gần chỗ Vi đang ở. Từ đó, 2 đứa trở thành bạn thân.

Đối với Vũ, Vi hơn cả 1 người bạn, là ân nhân, là người đã giúp anh thoát khỏi cuộc sống đen tối. Tình cảm Vũ dành cho Vi là thứ tình cảm vô cùng đặc biệt nhưng không phải tình yêu. Vì Vũ không thể yêu phụ nữ được nữa....

“Alo, tớ đây ! Bạn tớ vừa mới giới thiệu bệnh viện để phá thai, nó nói an toàn lắm nên cậu cứ yên tâm, bệnh viện đó ở số abc đường xyz. Giờ tớ sẽ đến đó luôn, cậu rảnh thì ghé qua đó nha !”

Vừa nghe xong tin nhắn của Vi, Vũ liền chạy đi, trong miệng không khỏi rủa thầm “Cái con bé này, không phải bị thần kinh ấy chứ ? Chuyện quan trọng như thế mà nói cứ như đùa, gì mà rảnh thì ghé qua ? Đang tổ chức tiệc à ? Azzzz... Thật điên mất thôi” Vũ phóng như bay đến bệnh viện.

Đến nơi, Vũ liên tục gọi cho Vi nhưng cô không bắt máy “Đang làm cái gì vậy chứ ? Muốn mình lo chết à ?”

“Alo, tớ nghe đây...” cuối cùng thì Vi cũng chịu bắt máy

“Cậu đang làm cái gì vậy hả ? Có biết là tớ đang lo lắng lắm không ? Cậu đang ở đâu vậy ?”

“Tớ... tớ đã giải quyết xong rồi, và cũng đã về tới nhà rồi. Thôi... tớ mệt quá, có gì mình nói chuyện sau nha” Không để Vũ kịp trả lời Vi đã ngắt máy trước.

Rõ ràng là Vi đang nói dối, nhưng Vi không muốn Thiên Vũ lo lắng ỉn và cũng không muốn anh phải chịu bất cứ trách nhiệm nào với cô cả. Tuy nhiên cô muốn giữ lại bầu thai này, nó không có tội gì cả, Vi không thể ruồng bỏ nó một cách tàn nhẫn như thế.

Vi nhớ lại lúc ở bệnh viện... khi đi ngang qua phòng điều dưỡng những em bé mới sinh, nhìn thấy những thiên thần ngây thơ trong sáng nằm trong nôi, Vi cảm thấy tội lỗi vô cùng. Rồi đây đứa bé trong bụng cô cũng sẽ như thế, làm sao cô có thể nhẫn tâm giết chết một thiên thần nhỏ vô tội, đáng yêu như thế. Liệu cô có thể sống yên ổn sau khi đã làm cái chuyện tàn nhẫn này không ? Không ! Không thể phá thai, mình phải giữ lại nó, mình sẽ làm một bà mẹ trẻ thật tốt, một mình nuôi con chẳng có gì đáng sợ cả ! Rồi mình sẽ vượt qua ! Nhất định !

“Này... Vi ! Thiên Vũ tìm con kìa ! Nó đang ở dưới nhà !”

Mãi suy nghĩ Vi đã thiếp đi hồi nào không hay. Vi mơ màng “Dạ con biết rồi ! Mẹ nói cậu ấy chờ con 1 chút nha mẹ”

“Cậu không sao chứ ?” Thiên Vũ vừa thấy Vi đi xuống đã vội hỏi

“Tớ không sao ! Ra ngoài đi dạo với tớ một lát nhé !”

Sự im lặng 1 lần nữa lại bao trùm lên 2 đứa. Nhưng Vi không hề cảm thấy khó chịu, gió lồng lộng nơi 2 đứa đang đứng đã làm dịu mát đi phần nào sự căng thẳng mệt mỏi đang hiện hữu trong Vi.

“Cậu thật sự không sao chứ ?” Lần này Vũ là người lên tiếng phá tan sự im lặng

“Ừ, không sao thiệt mà, nhìn tớ xem... tớ vẫn khỏe như voi mà” Vi bắt chước động tác của Lý Đức khiến Thiên Vũ dù đang căng thẳng cũng phải bật cười

“Được rồi ! Được rồi, cô nương ! Vậy là tớ yên tâm rồi ! Mà tớ nghĩ cậu nên nghỉ làm vài hôm để dưỡng sức đi. Tớ nghe nói những người vừa mới phá thai xong sức đề kháng yếu lắm. Không khéo lại nhiễm bệnh nữa đấy !”

“Tớ biết rồi, ông tướng à, nói chuyện cứ như mẹ tớ không bằng” Vi phì cười

“Gì đây ? Lo cho cậu mà cậu lại nói thế à ? Cậu làm tớ bị tổn thương đấy !” Thiên Vũ làm điệu bộ oan ức như bà mẹ lo cho con mà lại bị nó bảo là phiền phức.

“Haha... Tớ thấy cậu đi làm diễn viên được rồi đấy, diễn xuất quá đạt bà mẹ phiền phức ạ !”

“Ừ phải rồi, chừng nữa mà tôi có nổi tiếng thì cô đừng hòng xin chữ ký nhé, tôi không cho cô đâu, cái tội dám trêu chọc tôi” Vũ nheo mắt nhìn Vi hăm dọa

“Dạ em biết lỗi rồi, tha lỗi cho em nhe diễn viên nổi tiếng” Vi làm bộ vẻ mặt nghiêm túc

“Muốn người ta tha lỗi mà chỉ nói suông thế thôi à, mau quỳ xuống xin lỗi đi” Vũ cười gian

“Ồ... cái cậu này... thôi thì cứ giữ cái lỗi đó đến ngàn đời đi nhé, chẳng ai thêm xin nữa đâu” Vi bật cười “Mà thôi mình về thôi, tớ bắt đầu thấy lạnh rồi”

“Ừ tớ đưa cậu về”

4. Chương 4

1 tuần sau...

Trên đường đi làm về, Thiên Vũ định ghé qua thăm Vi xem tình hình thế nào. Cả tuần nay cả Vũ và Vi đều bận quá nên chỉ có thể liên lạc qua điện thoại, bởi vậy hôm nay Vũ muốn gặp Vi để tận mắt thấy Vi vẫn ổn thì Vũ mới có thể yên tâm.

Vừa đi đến cửa Vũ đã nghe tiếng ồn ào phát ra từ trong nhà...

“Mày là đứa con hư hỏng ! Tao nuôi dạy mày khôn lớn, ày ăn học đến nơi đến chốn để rồi mày làm ra cái chuyện không biết xấu hổ này đây hả ? Nói mau ! Cha của đứa bé là ai ?” Thì ra mẹ Vi đã phát hiện ra việc Vi đang mang thai do lúc đang dọn phòng cho Vi đã tình cờ nhìn thấy giấy khám thai của Vi trong hộp tủ

“Con... con không biết là ai cả...hôm đó con say quá nên không nhớ gì cả” Vi cố gắng tỏ ra bình tĩnh

“Trời ơi là trời ! Sao tôi lại có đứa con hư hỏng như vậy chứ ? Mày nói đi, rồi tao còn mặt mũi nào mà ăn nói với cả dòng họ chứ, mày mau phá cái thai này cho tao !” Bà Kim khóc tức tưởi

Vi cũng không cầm được nước mắt: “Không được đâu mẹ à, như vậy là rất tội lỗi, đứa trẻ không có tội, con sẽ một mình nuôi đứa bé được mà, mẹ cho con giữ lại cái thai này nha mẹ... con xin mẹ...” Vi bật khóc

“Nhưng mà làm sao có thể có con khi chưa có chồng được chứ ? Ba mày nhất định sẽ không tha ày đâu con à !”

Nãy giờ đứng ở ngoài Thiên Vũ đã nghe toàn bộ câu chuyện. Tại sao Vi lại nói dối anh cơ chứ ? Đúng là tất cả phụ nữ đều thích nói dối, cả Vi cũng không ngoại lệ. Không lẽ mình không đáng tin cậy đến thế sao ? Anh không khỏi tức giận khi nghĩ đến điều này. Nhưng rồi anh chợt nhớ ra lời Vi nói lúc ở bệnh viện “Đứa bé sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp và cả tương lai của cậu đấy” Không lẽ... cô ấy sợ sẽ ảnh hưởng tới mình sao ? Vậy còn tương lai và sự nghiệp của cô ấy ? Không... mình không thể để cô ấy hy sinh như thế được ! Mình phải có trách nhiệm trong chuyện này ! Nghĩ rồi Vũ bước vội vào nhà, đến quỳ trước mặt bà Kim với vẻ mặt thành thật và cứng rắn của người đàn ông trưởng thành sẵn sàng chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm.

“Thưa bác, là cháu, cháu chính là cha của đứa bé, xin bác hãy cho cháu chịu trách nhiệm về chuyện này” Vi không khỏi bất ngờ khi thấy Vũ bước vào và lần đầu tiên... Vi thấy Vũ mạnh mẽ như thế

“Thì ra là cậu à, tôi không ngờ ngày xưa tôi giúp cậu để giờ đây cậu làm ra cái chuyện như thế với con tôi à ?” Lời nói của bà Kim như một nhát dao đâm thẳng vào tim của Vũ, đau quá, đúng là... anh đã làm một chuyện quá sức tồi tệ với ân nhân của mình rồi.

“Mẹ !!! Sao mẹ lại nói như vậy được chứ ? Tất cả là lỗi của con, Thiên Vũ không biết chuyện này, cậu ấy không có lỗi gì cả !”

“Mày im đi, cái đồ con gái hư hỏng !” Vừa nói bà vừa vung tay tát vào mặt Vi thật mạnh đến nỗi khiến bà cũng cảm thấy vô cùng hối hận và đau lòng.

Sau cái tát, Vũ mới hoàn hồn, ngược lên thì đã nhìn thấy mặt Vi đã ửng đỏ 5 dấu tay và đang khóc không thành tiếng. Nó khiến tim Vũ còn đau hơn gấp trăm lần lúc nãy. Vũ đau khổ nhìn bà Kim nhưng vẫn với ánh mắt cương nghị.

“Thưa bác, xin bác hãy gả Vi cho cháu, nhất định cháu sẽ mang đến hạnh phúc cho Vi, xin bác hãy tin cháu !”

Nhìn thấy sự thành thật của Vũ, bà Kim cũng đã nguôi ngoai phần nào “Thôi được ! Nếu cậu đã nói thế thì tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác, hy vọng cậu sẽ giữ đúng lời hứa”

Vi tưởng chừng như tai mình ù đi. Kết hôn sao ? Với Thiên Vũ sao ? Đùa à, sao lại như thế được, sao mình có thể giam cậu ấy trong cái lồng như thế được trong khi cậu ấy không hề yêu mình ? Rồi đây tương lai của 2 đứa sẽ ra sao ?

“Mẹ... con... tụi con không thể kết hôn được... tụi con...”

“Mày im đi ! Mày không được quyền phản đối !” bà Kim lườm Vi rồi quay sang dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Thiên Vũ

“Còn cậu nữa, tôi muốn lễ cưới phải diễn ra ngay lập tức, trước khi cái bụng của con Vi bắt đầu lớn lên. Cậu hiểu chứ ?”

“Dạ, cháu hiểu rồi thưa bác, xin bác cho phép cháu tổ chức lễ cưới vào tháng sau ạ”

Bờ kè.... Nơi 2 đứa đã đến lần trước...

“Cậu đùa với tớ đấy à ? Gì mà kết hôn chứ ? Cậu bị gì thế ?” Vi tức giận nhìn Thiên Vũ

“Thì cậu đã có thai với tớ nên cậu lấy tớ là chuyện đương nhiên, sao cậu lại tức giận thế ?”

“Sao tớ lại tức giận à ? Haha... cậu thật giỏi biết đùa đấy. Vậy tớ hỏi cậu, cậu có yêu tớ không ? Sao phải giam mình vào cái lồng như thế chứ ? Tớ không muốn !”

“Cậu không muốn kết hôn với tớ à ? Đúng vậy nhỉ ! Ai lại muốn lấy người như tớ cơ chứ !” Mắt Vũ tối sầm lại như đang nhớ về quá khứ đã qua

“Không phải... ý tớ không phải như thế... nếu lấy tớ, cậu sẽ mãi mãi không được ở bên người cậu yêu được, cậu hiểu không, huống hồ chi cậu chắc chắn sẽ không bao giờ yêu tớ ? Vậy chúng ta dựa vào cái gì mà sống chung với nhau cơ chứ ?”

“Thì dựa vào đứa con ở trong bụng cậu đấy, cậu muốn ba mẹ cậu mất mặt với mọi người à ?”

Đuối lý, Vi không cách nào bác bỏ lời của Vũ...

“Thôi được rồi ! Vậy chúng ta sẽ kết hôn nhưng cho đến khi tớ sinh con, rồi sau đó chúng ta sẽ ly hôn, tớ sẽ là người nuôi con, được chứ ?”

“Không được ! Sao cậu lại phải nuôi con kia chứ ? Tớ sẽ là người nuôi nó. Nếu không thì cậu đừng hòng ly hôn với tớ”

“Nhưng mà... thôi được rồi, vậy 2 đứa sẽ cùng nuôi nó, mặc dù chúng ta vẫn sẽ ly hôn sau khi tớ sinh” Vi trầm ngâm, Vi không thể làm gánh nặng cho Vũ, nhất định không thể !

“Thôi được ! Nếu cậu đã muốn thế !”

5. Chương 5

Cuối cùng thì cũng đến ngày lễ cưới diễn ra. Không ồn ào, nhộn nhịp cũng không có nhiều khách mời tham dự. Đặc biệt là cả Vi và Thiên Vũ đều không mời bạn của mình tham dự bởi tất cả bọn họ đều biết quá rõ mối quan hệ của 2 người. Báo cho họ biết chẳng khác nào khiến cho họ có 1 trận cười đến đau bụng và nghĩ rằng 2 đứa đang ăn lễ 1/4 sớm. Nên thôi, im lặng thì hơn vì dù sao họ cũng sẽ sớm ly hôn cơ mà.

Sau khi kết hôn, Vi sẽ dọn về chung cư nơi Vũ đang thuê để sống. Bà Kim có ý muốn 2 đứa về ở với bà để tiện việc chăm sóc lúc sinh nở, nhưng Vi nhất quyết từ chối, ở với mẹ thì không sớm thì muộn mọi việc cũng sẽ bại lộ, rồi làm sao mẹ chấp nhận việc 2 đứa ly hôn kia chứ ? Thà làm đứa con gái bất hiếu 1 lần vậy. Hic... Xin lỗi mẹ, con hư quá đi >_<

“Này ! Đang nghĩ gì thế ? Đi tắm rồi thay đồ đi chứ ! Cậu định mặc bộ đồ đó đến khi nào nữa ? Không thấy khó chịu à ?” Vũ lên tiếng ngắt ngang dòng suy nghĩ của Vi

“Được rồi ! Tớ đi liền đây nè, bà mẹ khó tính à” Vi cười xòa nhìn Vũ rồi bước vào phòng tắm

“Ồ... cái con bé này... tin tớ đét vào hông cậu không hở ?”

15 phút sau...

“Này cậu vẫn chưa ngủ nữa à ? Còn ở đó làm gì thế ?”

“Cậu cứ ngủ ở trong phòng đi, tớ sẽ ngủ ở phòng khách”

“Gi cơ ? Cậu đùa à, sao lại ngủ ở phòng khách được cơ chứ, cậu xem cái chân của cậu dư khỏi cái ghế cả tắc kia kìa”

“Ừ thì có sao đâu, tớ thấy vậy rất thoải mái mà”

“Gi mà thoải mái ? Cậu tưởng tớ là con nít 3 tuổi à ? Thôi vô phòng ngủ đi, dù sao giường cũng đủ rộng cho 2 người mà”

“Nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì ? Dù sao cậu cũng không hứng thú với tớ thì cần gì phải sợ chứ, thôi vào ngủ đi, mai còn đi làm nữa”

“Ừ được rồi” Thiên Vũ uể oải “Vì tin tưởng quá nên giờ cái bụng mới thế đó”

“Này cậu đang làm bầm gì thế ?”

“À không ! Tớ có nói gì đâu”

“Cậu ngủ bên này nhé ! Tớ để cái gối này chặn ở giữa, cậu không được lấn qua đâu đấy !”

“Rồi ! Rồi ! Em biết rồi thưa nữ chủ nhân !”

“Ừm ngoan, ráng làm việc đi rồi cuối tháng chị tặng lương cho” Vi bật cười “Giờ thì ngủ đi ! Ngủ ngon !”

“Ừm... ngủ ngon”

“Ừm... mùi gì thơm thế nhỉ ?” Thiên Vũ bị đánh thức bởi mùi thức ăn thơm lừng xộc ra từ nhà bếp. Vũ vươn vai ngồi dậy, buổi sáng hôm nay thật dễ chịu, đã lâu rồi Vũ không được ngủ ngon như thế ! Mơ màng đứng dậy đi theo tiếng gọi của mùi thơm, Vũ thấy Vi đang đứng trong bếp, một cảm giác ấm áp kì lạ vây lấy Vũ. Bỗng nhiên Vũ cảm thấy lấy Vi quả thật không tệ chút nào.

“Cậu thức rồi à ? Mau rửa mặt đi, tớ nấu xong đồ ăn sáng rồi này !”

“Sáng nay cậu có vẻ vui nhỉ ? Do hôm qua được ngủ với tớ à ?” Vũ nheo mắt nhìn Vi trêu chọc

“Hừ... đừng có tưởng bở vậy chứ bạn hiền, tớ lúc nào buổi sáng cũng vui vậy mà, nếu không sao có tinh thần bắt đầu 1 ngày làm việc được chứ !” Vi cong môi lên cãi lại “Mau đi rửa mặt đi, không thôi tớ cho cậu nhin luôn đấy”

“Ok ! Ok ! Tớ đi liền đây ! Chờ tớ một lát !”

“Alo ! Cậu về chưa ? Hôm nay tớ có nấu cơm tối đấy ?”

“Ah chết ! Xin lỗi cậu ! Tớ quên báo cho cậu biết hôm nay phòng tớ mới có sếp mới, cả phòng định mở tiệc để chào đón sếp. Nên tối nay tớ không ăn cơm với cậu được”

“Ừ không sao ! Vậy cậu đi chơi vui về nha !” Vi cúp máy, thở dài “Vậy là tối nay mẹ con mình phải ăn cơm 1 mình rồi con ạ !” Kể cũng nhanh thật, từ ngày 2 đứa sống chung tới giờ đã được nửa tháng rồi, Vi đã quen với việc ngày nào cũng ăn cơm với Vũ, nên hôm nay Vũ không về, Vi cảm thấy có phần hơi trống trải. Thôi thì không nấu nữa, ra ngoài ăn vậy !

“Này, ai gọi thế ? Bạn gái à ?” Một anh đồng nghiệp vỗ vai Vũ

“Dạ không, chỉ là nhỏ bạn thân thôi ạ”

“Thế à ? Vậy mau đi thôi, sắp đang đợi kìa”

“Vâng ! Em đi ngay đây !”

Nhắc tới sếp mới của Vũ, Trần Hạo Minh, đó là một người thành đạt ở cái tuổi khá trẻ, đã vậy ngoại hình cũng rất khôi ngô và cực kì nam tính, đặc biệt là anh ta có nụ cười rất đẹp đến nỗi khiến tim Vũ cũng phải đập lồi nhịp mỗi khi đối diện với nụ cười đó. Tất nhiên khỏi cần phải nói bọn con gái trong phòng cũng đều đứng như thế nào vì nụ cười đó. Thiet tâm thường hết sức ! (Tác giả: Bản thân mình cũng thế mà đi nói người khác, haizzz...)

Suốt buổi tiệc, Thiên Vũ cảm thấy có ánh mắt cứ nhìn mình chăm chú, ngược lên nhìn thì bắt gặp ánh mắt sếp. Vũ cười xã giao chào lại, cố tỏ ra bình thường rồi tiếp tục gấp thức ăn, nhưng thật ra trong lòng Vũ quả thật không bình thường chút nào, tim Vũ đang đập liên hồi. Cảm nhận thấy một cái gì đó rất lạ đang trỗi dậy trong lòng.

Vũ về đến nhà, đèn vẫn tắt. “Vi đi đâu rồi thế nhỉ ? Sao giờ này vẫn chưa về ?” Nghĩ rồi Vũ cầm điện thoại lên bấm gọi cho Vi

“Alo ! Tổ nghe nè !”

“Cậu đi đâu thế ? Sao giờ này chưa về nữa ?”

“Tớ đang trên đường về nè, tớ đi mua sắm ít đồ ấy mà. Thôi lát nữa về nói tiếp, tớ cúp máy đây !”

“Ừh”

30 phút sau...

“Ủa cậu vẫn chưa ngủ à ?”

“Ừ tớ đợi cậu ! Đi mua sắm gì mà về trễ thế ?”

“Hi... tại tớ gặp một tiền bối sinh hoạt chung câu lạc bộ thời đại học nên mãi nói chuyện mà tớ quên mất thời gian” Vi le lưỡi tỏ vẻ biết lỗi “À mà tớ có mua cho cậu cái này nè, cậu xem thử xem có thích không ?”

“Cái gì thế ? Áo sơ mi à ? Mà này.... cậu có thấy là nó hơi.... nữ tính không vậy ?” Thiên Vũ nhăn mặt nhìn chiếc áo sơ mi

“Đâu có đâu ! Tớ thấy nó rất hợp với cậu mà, tại da cậu trắng nên mặt áo màu hồng sẽ đẹp lắm á, với lại tớ thấy bây giờ nhiều người mặc áo màu hồng cũng rất nam tính mà. Huống hồ chi... cậu đâu cần nam tính đâu” Vi bắt đầu đổi giọng trêu chọc

“Không cần nam tính cái đầu cậu á, cho cậu chết này...” Vừa nói Vũ vừa thọc lét làm Vi cười sặc sụa đến không thở nổi

“Thôi ! Thôi... tha cho tớ đi... tớ biết lỗi rồi mà” Vi van xin trong tiếng thở nặng nhọc

“Được ! Tạm tha cho cậu ! Lần sau mà dám chọc tớ nữa thì coi chừng đấy nhá ! Còn giờ đi ngủ thôi, trễ lắm rồi”

“ À mà cảm ơn cái áo của cậu nhé !” Trước khi đi vào phòng Thiên Vũ cố ý quay lại nói

“Không cần cảm ơn ! Lần sau mua lại cho tớ cái váy dạ hội là được rồi” Vi cười gian

“Đầu tư lỗ vốn ! Không có chuyện đó đâu cưng à” Vũ quay đi, nhưng Vi biết Vũ đang cười. Một cảm giác ấm áp, hạnh phúc đang len lỏi trong lòng của cả 2 đứa. Vi bất giác cũng mỉm cười.

6. Chương 6

“Tối nay Vũ có rảnh không ? Đi ăn cơm với tôi nhé !” Hạo Minh lên tiếng khi thấy Vũ đang chuẩn bị tan ca

“À... hôm nay hả ? Dạ được ! Anh muốn đi ăn ở đâu ạ ?” Tưởng tối nay về phải ăn cơm một mình vì hôm nay Vi có hẹn với bạn, giờ lại được thần tượng mời đi ăn, thật là sướng không ai bằng ! :”> Thiên Vũ hí hửng (Tên này háo sắc quá sức rồi ==)

“Ừm một chỗ đặc biệt... đi thôi !”

Đến nơi... đó là một nhà hàng ven sông, khung cảnh rất đẹp và yên tĩnh, gió lồng lộng, từ đây có thể nhìn thấy thành phố lấp lánh phía bên kia sông. Thật sự là một nơi quá đổi lãng mạn, Vi mà có ở đây nhất định sẽ thích mê à xem.

“Vũ đang cười gì thế ?” Tiếng nói của Hạo Minh làm ngắt ngang suy nghĩ của Vũ

“À không có gì, tại khung cảnh đẹp quá nên bỗng nhiên làm em thấy vui thôi mà”

“Vũ thích nơi này lắm à ? Vậy lần sau chúng ta đi nữa nhé !” Lại nụ cười quyến rũ đó

“À... dạ” Vũ lúng túng nhất thời không biết phản ứng thế nào

“Mà này, Vũ đã có người yêu chưa nhỉ ?”

“Ồ... em hả ? À... em... chưa có” Vũ tự cảm thấy buồn cười với phản ứng của mình, sao lại ngổ như vậy nhỉ ?

“Vậy cho anh 1 cơ hội nhé ?”

“Sao ạ ?” Vũ quá bất ngờ đến nỗi không thể tin vào điều mình vừa nghe

“Anh nói là Vũ cho anh một cơ hội để làm người yêu của Vũ nhé ?” Hạo Minh kiên trì lặp lại

“Ồ... em...”

“Không cần phải trả lời ngay, cứ từ từ suy nghĩ. Thôi, chúng ta dùng bữa nhé !”

“Ồ... dạ...”

Vũ vẫn không thể nào tin nổi chuyện lúc nãy lại là sự thật. Về tới nhà rồi mà tâm trí của Vũ vẫn còn bơ vơ ở đâu đấy quên đem về.

“Này ! Cậu không sao đấy chứ ? Nãy giờ tớ nói cậu có nghe không hả ?” Vi quơ quơ tay trước mặt Vũ

“Hả ? Cậu vừa nói gì ?” Vũ ngơ ngác

“Cái cậu này ! Hôm nay bị làm sao thế ? Tớ định rủ cậu chủ nhật này mình đi mua sắm cho baby của chúng ta ? Tớ nhìn thấy mấy món đồ đáng yêu của baby tớ muốn mua quá, nhưng tự mua 1 mình sợ cậu lại trách tớ. Nên chủ nhật này mình đi mua nhé !” Vi cố gắng dùng ánh mắt long lanh ra vẻ nài nỉ

“Thôi được rồi ! Sợ cậu quá ! Đừng nhìn tớ như thế, tớ ới chết đấy” Vũ lại trêu chọc

“Xí... cậu đúng là không biết thưởng thức gì hết, đấy gọi là tuyệt chiêu hợp nhất mỹ nhân kế và khổ nhục kế đấy, cậu nên học hỏi tớ đi” Vi tự hào “Vậy chủ nhật này mình đi nhé ! Cậu hứa rồi đấy ! Móc ghẹo cái nào !”

“Được rồi ! Vậy hài lòng chưa, cô nương ?”

“Ừm được rồi !” Vi cười vui vẻ “Thôi tớ đi ngủ đây, mai có cuộc họp sớm, ngủ ngon !” Nói rồi Vi quay lưng đi vào phòng ngủ

“À mà này... Vi...” Thiên Vũ gọi với theo

“Gì thế ?”

“À... ừm... không có gì... ngủ ngon nha !”

“Ừm...” Vi bắt đầu cảm thấy Thiên Vũ có gì đó kỳ lạ, nhưng Vi biết bây giờ có hỏi chắc chắn cậu ấy cũng sẽ không nói. Thôi thì để có dịp nào thuận tiện sẽ hỏi sau vậy.

“Xin lỗi anh ! Em đã có vợ nên không thể chấp nhận tình cảm của anh được”

“Em... em đang đùa với anh sao ? Em có vợ à ?”

“Dạ...” Vũ ngập ngừng

“Không thể như thế được ! Rõ ràng thái độ của em đối với anh... rồi cả thái độ của em đối với những nhân viên nữ khác trong công ty nữa... chứng tỏ em không hề quan tâm phụ nữ. Em đừng hòng gạt được anh !”

“Nhưng mà sự thật là em đã có vợ, nên... xin anh đừng làm vợ em hiểu lầm” Vũ quả quyết nói, Vũ không muốn Vi bị người ta chỉ trích là chồng mình ngoại tình với người đàn ông khác, rồi đây lỡ như bị mẹ vợ bắt gặp... Vũ không biết mọi chuyện sẽ ra sao ! Về phần Vũ thì Vũ không quan tâm, người ta xía xối thế nào cũng mặc kệ, dù sao thì Vũ cũng đã quen rồi. Nhưng còn về phần Vi, liệu Vi có thể vượt qua được chuyện này hay không ? Không ! Vũ không cho phép mình làm những chuyện gây tổn hại đến Vi. Ít nhất thì trong thời gian làm vợ Vũ, Vũ muốn Vi được hạnh phúc.

“Này ! Em đang nói cái gì thế ? Em coi tôi là thằng ngốc à ? Em có yêu vợ mình không ?”

“Em... em... Tóm lại là em không thể đáp lại tình cảm của anh ? Xin anh hãy tìm người khác thích hợp với anh hơn em” Nói rồi, Vũ nhanh chóng quay lưng bỏ đi.

“Đừng tưởng tôi sẽ bỏ cuộc... tôi nhất định sẽ không bỏ cuộc... không bao giờ” Hạo Minh nói như hét, mặc dù Vũ đã đi ra khỏi phòng nhưng vẫn nghe rõ mồn một từng lời, từng chữ mà Hạo Minh đã nói.

7. Chương 7

“Thiên Vũ ! Hôm nay cậu mặc cái áo tở tặng hôm trước đi !” Vi tươi cười nhìn Thiên Vũ

“Gì ? Cái áo màu hồng hôm trước ấy hả ? Thôi...”

Chưa nói dứt câu, Vi đã dùng đôi mắt hăm dọa nhìn Vũ “Được rồi ! Tở sẽ mặc, vừa lòng cậu chưa ?” Vũ thở dài

“Ừm thế mới ngoan chứ ! Tở đảm bảo cái áo đó hợp với cậu mà, cứ tin tở” Vi tỏ vẻ phần khởi “Tở chờ cậu ở ngoài phòng khách nhé ! Cậu thay đồ mau đi rồi chúng ta đi thôi !”

Quả thật đúng như lời Vi nói, dù không muốn công nhận nhưng quả thật cái áo màu hồng này rất hợp với Vũ. Vũ nhìn vô kiếng, không khỏi cười thầm “Cái con tiểu yêu tinh này, thấy vậy mà mắt nhắm mắt mở cũng tốt gồm nhỉ ?”

“Sao hả ? Rất đẹp phải không ?” Tiếng Vi làm Thiên Vũ giật thót cả mình. Quay lại thấy Vi đang cười rất gian, làm Vũ có chút không tự nhiên

“Được rồi ! Đi thôi, tiểu yêu !”

“Ai là tiểu yêu chứ ?”

“Vậy bây giờ có đi không ? Không đi nhanh tở cho ở nhà à !”

“Đi chứ ! Chờ tở với !”

Chỉ trong vòng có 1 tiếng đồng hồ mà Vi đã mua được cả đồng hồ “Vậy mà nói là muốn cùng đi mua gì chứ ? Thật ra là muốn tìm người xách đồ cho thì đúng hơn !” Vũ vừa xách đồ vừa rửa thầm

“Thiên Vũ ! cậu đang làm bầm gì vậy ? Tở đói bụng rồi, mình đi ăn nhé ! Hôm nay để tở đãi” Vi cười rạng rỡ, Vũ nhìn thấy nụ cười ấy cũng cảm thấy người ngoại phần nào

“À mà cậu xách nặng không ? Để tở xách phụ cậu nhé !”

“Được rồi ! Cậu lo đi đứng cho cẩn thận kia, hôm nay đường đông lắm đấy !”

“Ừ nhỉ ? Hôm nay là chủ nhật mà !” Quả thật hôm nay đường đông hơn mọi ngày, làm cho Vi rất khó khăn để bắt kịp theo tốc độ của Thiên Vũ. Vi cố gắng đi nhanh hơn nhưng rốt cuộc vẫn bị đẩy về phía sau.

Vũ nhìn thấy đằng sau mình có 1 tiểu yêu tinh đang cố gắng đuổi theo mà rốt cuộc cũng không thể đuổi kịp khiến Vũ không khỏi phì cười. Đành đứng lại chờ vậy !

“Tớ... sao...hôm nay đường... đông thế nhỉ ? Tớ... đuổi theo cậu mệt chết được... cậu không thể đi chậm lại được à ?” Vi cố gắng nói trong tiếng thở nặng nhọc

“Haha... ai biểu chân cậu ngắn quá làm chi ? Người lại nhỏ nữa nên chen không lại người ta là phải rồi !

“Cậu... hừ... cậu làm như tớ muốn ấy hả ? Ai biểu cậu cứ đòi đến cái quán trên đường này làm chi ?” Vi tức giận

“Được rồi ! Được rồi ! xin lỗi tiểu thư, là em có lỗi, giờ thì tiểu thư xách cái này hộ em đi !”

“Ồ... sao lúc này cậu nói cậu xách một mình được mà ? Tớ đuổi theo cậu đã mệt chết rồi, giờ lại còn bắt tớ xách đồ nữa hả ?”

“Bình tĩnh nào ! Nếu cậu không muốn đuổi theo tớ nữa thì ít nhất cậu cũng phải để cho tớ rảnh một tay để nắm tay cậu kéo đi chứ !”

“Ồ...”

“Ồ gì ? Thế giờ có xách không ? Hay muốn đuổi theo tiếp ?”

“Xách ! Xách chứ !” Vi cười xòa tỏ vẻ biết lỗi vì đã trách nhầm bạn. Lúc này... trong phút chốc Vi đã nghĩ Thiên Vũ thật đẹp trai. Trời ! Vi ơi là Vi ! Mà đang nghĩ gì thế ?

Đột nhiên, Thiên Vũ đứng lại, làm Vi quá đà đập mặt vào lưng Thiên Vũ. Tò mò không biết chuyện gì đang xảy ra, Vi nhìn về phía trước mặt, có một người đàn ông khôi ngô đang đứng trước 2 người.

Vừa nhìn thấy Vi, anh ta liền lên tiếng “Vợ của Vũ đấy à ?”

“À... vâng, đây là vợ em” Vũ ngập ngừng một lát rồi quay sang Vi giới thiệu “ Vi, đây là sếp mới của anh, Trần Hạo Minh”

“Xin chào, rất vui được gặp mặt” Vừa nói Hạo Minh vừa chìa tay ra

“Vâng chào anh” Vi cũng chìa tay ra bắt lấy tay của anh ta

“Hai vợ chồng đang đi ăn à ? Ngọt ngào quá nhỉ ?”

“Vâng... anh đi ăn cùng với vợ chồng em luôn được chứ ạ ?”

“À... Rất tiếc, tôi có việc phải đi bây giờ, hẹn 2 vợ chồng vào dịp khác vậy !” Ánh mắt Hạo Minh chỉ tập trung vào mỗi Thiên Vũ như thể chỉ có mình Vũ đứng trước anh ta

“Dạ vâng... chào anh !” Vi cũng bắt đầu cảm thấy kì lạ

“Tạm biệt !”

Hạo Minh đi rồi, Thiên Vũ vẫn không hề nói câu nào, kể cả câu chào tạm biệt sếp của mình. Cậu ấy bị sao thế nhỉ ?

“Thiên Vũ, cậu sao thế ?” Vi lo lắng

“Tớ không sao cả ! Chúng ta đi thôi !”

Cậu ấy nói không sao với thái độ như thế thì quả thật là có sao rồi. Bỗng nhiên 1 cảm giác sợ hãi vô hình vây lấy Vi. Có lẽ Vi cũng đã đoán được phần nào câu chuyện !

Những ngày sau đó, Vũ cứ như người mất hồn, cho dù Vi gắng hỏi thế nào, Vũ cũng nhất định không chịu nói. Vi cảm thấy vô cùng lo lắng và cả sợ hãi nữa. Vi sợ Vũ sẽ quay về là Vũ của 10 năm về trước, con người bất cần đời và suốt ngày bị bao lấy bởi một màn đêm ưu tối. Vi quả thật không muốn nhìn thấy Vũ như thế một lần nữa, nó làm Vi cảm thấy đau lòng.... Đang suy nghĩ miên man, bỗng tiếng tin nhắn làm Vi giật mình. Là từ một số lạ

“Xin chào Nhật Vi, tôi là sếp của Thiên Vũ, chúng ta đã gặp nhau lần trước cô nhớ chứ ? Tôi có chuyện muốn nói liên quan đến Thiên Vũ, cô gặp tôi lúc 6h ở quán café MyPlace nhé. Tôi sẽ chờ cho đến khi cô đến”

Vi có lẽ đã đoán được chuyện anh ta muốn nói là gì, nhưng thật sự trong thâm tâm cô cầu mong là không phải. Cô từ bao giờ đã trở nên ích kỷ đến thế nhỉ ?

Tại MyPlace...

“Tôi không muốn vòng vo, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Cô có biết chồng mình không hề thích phụ nữ chứ ?”

“Tôi biết” Vi bình thản trả lời

Hạo Minh có phần bất ngờ về câu trả lời và thái độ của Vi “Nếu cô đã biết thì mọi chuyện đã trở nên đơn giản hơn rồi. Nếu yêu cậu ấy thì cô hãy mau giải thoát cho cậu ấy đi, cậu ấy vì cô mà đã đau khổ rất nhiều, cô biết chứ ?”

Trái tim Vi bỗng nhiên đau nhói. Vì mình mà cậu ấy phải đau khổ như thế sao ? Mình đã hứa là sẽ mang lại hạnh phúc cho cậu ấy, rốt cuộc thì mình đã làm gì vậy nè.

“Anh thật sự yêu Thiên Vũ chứ ?”

“Tất nhiên ! Nếu không tôi sẽ không cất công mời cô ra đây để nói chuyện như thế này !”

“Vậy được ! Tôi sẽ ly hôn với Thiên Vũ” Nói rồi, Vi đứng dậy chào Hạo Minh rồi ra về.

Hạo Minh ngơ ngát nhìn theo. Sao mọi chuyện lại có thể thuận lợi đến như vậy được nhỉ ? Liệu có phải cô ta giởn trò ?

8. Chương 8

Mấy ngày nay, Vũ biết đã làm Vi lo lắng nhưng cũng không thể thoát khỏi trạng thái hiện tại. Đối với những cử chỉ quan tâm của Hạo Minh, Vũ không thể từ chối. Anh không biết tình cảm mình dành cho Hạo Minh là như thế nào. Nhưng nó khiến anh cảm thấy rất hoang mang... Anh không muốn đánh mất sự quan tâm của Hạo Minh dành ình nhưng cũng không muốn làm những chuyện tổn hại đến Vi. Giờ đây, anh không biết phải làm sao cho đúng. Rốt cuộc phải nên làm sao đây ?

“Sao cậu không bật đèn ?”

“Cậu về rồi à ? Sao hôm nay về trễ thế ?”

“À... tớ đi gặp một người bạn. Mà này, tớ có chuyện muốn nói với cậu” Vi nghiêm túc nhìn Vũ

“Chuyện gì thế ? Sao vẻ mặt cậu nghiêm túc thế ?”

“Tụi mình ly hôn đi !”

“Ý cậu là sao ?” một cảm giác mất mát đang trĩu nặng trong lòng Vũ

“Ý tớ là mình ly hôn liền, không cần phải chờ đến khi tớ sinh con nữa”

“Tại sao chứ ? Tớ không hiểu ! Tớ đã làm gì sai à ?” Vũ không còn giữ được bình tĩnh được nữa

“Không... cậu không làm gì sai cả ! Là tớ... tớ đã có người tớ thích nên tớ muốn ở bên người ấy” Vi không dám nhìn thẳng vào mắt Vũ

“Người ấy là ai chứ ? Sao tớ chưa từng nghe cậu nhắc đến ?” Vũ lắc mạnh vai Vi

“Này ! Cậu làm tớ đau đấy !” Mắt Vi đã bắt đầu ngấn nước, đến lúc này Vũ mới nhận ra mình đã dùng sức quá mạnh rồi.

“Tớ xin lỗi !” Vũ thả vai Vi ra

“Chúng ta... đều đã tìm thấy người mình yêu rồi. Vậy tại sao không giải thoát cho nhau kia chứ ? Đã đến lúc chúng ta nên buông tay rồi !” Vi nhìn Vũ với vẻ mặt cương quyết

“Cậu nói vậy là sao ? Người tớ yêu ? Ai kia chứ ?” Vũ bắt đầu lúng túng như đứa con nít vừa bị phát hiện đã làm chuyện xấu.

“Cậu còn định giấu tớ tới bao giờ ? Không phải cậu yêu Trần Hạo Minh sao ? Thế sao cậu phải tự dối lòng chỉ vì tớ chứ ?”

“Tớ... tớ... “

“Được rồi ! Đừng nói nữa ! Tớ đã kí vào đơn xin ly hôn rồi, cậu cũng nên kí đi, mai tớ sẽ đem đi nộp cho tòa” Vi đứng dậy đi vào phòng

Vũ bàng hoàng nhìn theo bóng Vi, trong lòng vô cùng rối ren, rốt cuộc là sao đây ? Vũ chắc chắn không muốn ly hôn. Nhưng... nếu vậy thì cảm giác với Hạo Minh là gì ?

Suốt cả đêm, Vũ không thể chợp mắt, anh thấy lòng nặng nề như có tảng đá đè, Vũ không thể trả lời được những câu hỏi đang lớn vồn trong đầu. Những kỉ niệm về những ngày tháng sống cùng Vi chợt ùa về, làm Vũ đau nhức nhối, rồi Vi sẽ ra sao ? Liệu người đàn ông đó có chấp nhận đứa con trong bụng của Vi không ?

Không chịu nổi cảm giác ngột ngạt ở nhà. Vũ mở cửa ra ngoài đi dạo, đường phố buổi sáng thật vắng lặng, xa xa có vài bóng người đi tập thể dục, không khí mát lạnh của buổi sáng phả vào mặt khiến Vũ cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng rốt cuộc Vũ vẫn không tìm ra lối thoát cho chuyện này. Cảm giác với Hạo Minh có thật sự là yêu hay chỉ là ngộ nhận ? Hay là một thứ tình cảm gì khác ?

“Cha ơi, bóng bay về phía bên kia rồi kìa ! Cha nhặt giùm con đi !” Tiếng nói đáng yêu của một cậu bé làm cho Vũ chú ý đến 2 cha con đang chơi bóng trước mặt. Tuy chỉ là trò chơi đơn giản, người ngoài nhìn vào có vẻ nhàm chán, nhưng xung quanh họ tràn ngập tiếng cười và nét hạnh phúc đang rạng ngời trên khuôn mặt. Đã từng có 1 thời Vũ ao ước mình được như thế, được tận hưởng cái cảm giác được cha quan tâm dù chỉ một lần. Vũ thậm chí ngay cả khuôn mặt của cha cũng không nhớ nổi, cha anh mất từ khi anh còn rất nhỏ, nhưng chỉ có một điều duy nhất anh nhớ... đó chính là sự ấm áp của cha. Anh luôn ao ước được cảm nhận sự ấm áp đó một lần nữa... dù chỉ một lần thôi anh cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Và hình như... gần đây anh cũng cảm nhận được sự ấm áp gần giống như thế... là từ ai nhỉ ? Anh cố gắng vận dụng hết cả bộ óc để nhớ lại, rốt cuộc là ai nhỉ ?

Sau một hồi lâu suy nghĩ... Thiên Vũ bỗng bật cười... Thì ra là như thế ! Chuyện đơn giản như thế tại sao mình lại không sớm nhận ra nhỉ ? Thật điên mất thôi ! Vũ cảm thấy như nhắc được tảng đá trong lòng, vô cùng nhẹ nhõm. Vũ lấy điện thoại và bấm gọi, Vũ cần giải quyết xong chuyện này trước khi gặp Vi

“Alo, là em đây, mình gặp nhau ở MyPlace ngay nhé, em có chuyện cần nói”

“Có chuyện gì mà em muốn gặp anh sớm thế ?” Hạo Minh lo lắng

“Vì em có chuyện phải nói rõ với anh ngay bây giờ”

“Được ! Em nói đi”

“Xin lỗi anh ! Chúng ta nên kết thúc tại đây thôi ! Thật ra... em không hề yêu anh. Tình cảm em đối với anh chỉ là ngộ nhận. Vì em thèm cảm được quan tâm của một người cha, còn anh thì lại cho em cảm giác đó nên em tưởng...”

“Em đùa à ? Sao lại như vậy được ? Xem anh là cha sao ? Con đàn bà kia đã cho em uống thuốc gì thế ? Bởi vậy anh biết cô ta không đơn giản chịu buông tha cho em như thế mà” Không đợi Thiên Vũ nói hết câu, Hạo Minh đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, tuông ra những lời lẽ cay độc

“Anh nói vậy là sao ? Anh đã đi gặp Nhật Vi rồi à ?”

“Đúng vậy ! Anh bảo cô ta hãy buông tha cho em đi, cô ta đã làm em đau khổ quá nhiều rồi !”

“Anh biết cái gì mà nói thế ?” Ánh mắt Thiên Vũ bỗng chốc trở nên giận dữ “Anh không có tư cách nói Vi như thế ! Cô ấy chẳng làm gì tôi cả ! Đơn giản là vì tôi không muốn mất cô ấy và tôi không hề yêu anh ! Xin anh hãy hiểu và làm ơn đừng làm phiền chúng tôi nữa ! Nếu anh còn làm gì tổn hại đến Vi thì đừng trách tôi không nể tình” Nói rồi Vũ quay lưng bỏ đi

Một mình Hạo Minh ở lại, vẫn còn bàng hoàng, nhất thời không biết phản ứng như thế nào, lần đầu tiên hắn thấy Thiên Vũ tức giận như vậy. Mọi chuyện đã kết thúc thật rồi sao ?

Về đến nhà...

“Vi ! Cậu đang ở đâu vậy, tớ có chuyện muốn nói ! Nhật Vi !” Vũ tìm khắp nơi cũng không thấy Vi đâu, cả tờ đơn xin ly hôn cũng biến mất, nhưng tại sao chứ, mình chưa ký cơ mà ? Vũ lấy điện thoại bấm gọi cho Vi

“Số mấy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Vũ chạy khắp nơi tìm Vi, đến công ty cũng không, về nhà ba mẹ cũng không rồi tất cả những nơi Vi hay đến cũng đều không có “Cái con bé này, rốt cuộc là đã đi đâu kia chứ ? Hay là...” Sau một hồi suy nghĩ Vũ chạy ngay đến tiệm café lần trước Vi và Vũ đã hẹn gặp, vì Vi đã nói Vi rất thích không gian của nơi này “Nơi này cho tớ cảm giác bình yên mỗi khi cảm thấy mệt mỏi nên những lúc như thế tớ nhất định sẽ đến đây” Câu nói ấy cứ lởn vởn trong đầu Thiên Vũ và anh không ngừng cầu mong cho Vi đang ở đó. Nếu không anh cũng không biết cách nào tìm được Vi trong lúc này.

“May quá ! Cô ấy đây rồi ! Mình phải... mà khoan, cô ấy đang ngồi với ai thế nhỉ ? Chẳng lẽ... là người mà cô ấy nói lần trước ? Vậy mình có nên vào không nhỉ ?” Đứng trầm ngâm một hồi, Vũ quyết định phải nhìn rõ mặt cái tên đang ngồi đối diện với Vi là ai cái đã, để còn... đánh giá xem Vi có bị lừa hay không nữa chứ. Lỡ như Vi gặp phải tên sở Khanh thì sao ? Dù sao thì con trai với con trai cũng sẽ sáng suốt hơn.

“Ồ... đây là... không phải là cựu chủ tịch câu lạc bộ SIFE, câu lạc bộ lúc còn học đại học, Vi và Vũ đã cùng tham gia sao ? Vậy là quá rõ rồi nhé” Vũ nhướn miệng cười, nụ cười cực kì gian tà, đi đến chỗ Vi và vị khách kia đang ngồi.

“Xin chào ! Tình cờ vậy, thì ra em cũng hẹn gặp bạn ở đây à ?”

Nghe giọng nói quen thuộc, Vi liền ngước lên, quả nhiên là Thiên Vũ, có chút bất ngờ, tại sao cậu ấy lại ở đây nhỉ ? Lại còn gọi cô bằng em nữa chứ !

“Ồ... đây là...” vị khách kia lên tiếng

“Anh không nhớ em à ? ngày xưa em cũng từng hoạt động ở câu lạc bộ SIFE mà, dù chỉ có 1 tháng” Vũ le lưỡi

“À... anh nhớ rồi... cậu là bạn thân của Vi. Đến giờ 2 đứa vẫn chơi thân với nhau à ?”

“Hơn cả thân ấy chứ ! Tụi em kết hôn với nhau rồi” Vũ ngồi xuống cạnh Vi, tiện tay quàng qua vai Vi “Vi cũng sắp sinh baby cho em rồi đó nha !” Vũ cười nụ cười như thể hiện sự đe dọa “Cô ấy là của tôi rồi đấy nhé ! Dám đụng đến cô ấy là chết với tôi !”

Trước hành động của Vũ, Vi quá sức bất ngờ, hôm nay Vũ ăn trúng cái gì thế ? Sao lại nói năng kì lạ vậy ? Không phải đã thống nhất giữ bí mật vụ 2 đứa kết hôn rồi sao ?

Còn về phần người kia, sau khi nghe lời hăm dọa của Vũ cũng biết thân biết phận mà cáo lui “À... anh chợt nhớ ra anh có việc gấp phải đi trước, hẹn hai đứa dịp khác nói chuyện tiếp nhé” Nói rồi anh ta nhanh chóng đứng dậy bỏ đi

“Ồ... nhưng mà... tiền bối... tiền bối...”

“Còn kêu cái gì nữa ? Người ta đã đi mất tiêu rồi ! Đừng nói với tớ đây là người cậu yêu đó nha !”

“Ồ... tớ...” Tất nhiên là không phải, người Vi yêu chỉ là nhân vật Vi bịa ra để lừa Thiên Vũ thôi, chứ làm sao mà là tiền bối được chứ. Cô chẳng phải đã biết quá rõ bản tính đào hoa của anh ta hay sao ? Cô gặp anh ta chỉ để nhờ anh ta tư vấn về chứng khoán thôi, anh ta vốn là lão làng trong lĩnh vực này mà.

“Này ! Trả lời tớ đi chứ ! Đang nghĩ cái gì thế ?”

“Chuyện này... chuyện này không liên quan tới cậu. Còn cậu kia, sao lại ở đây, tớ tưởng cậu đi hẹn hò với Trần Hạo Minh rồi chứ ?”

“Sao tớ phải hẹn hò với anh ta ?” Thiên Vũ nhăn mặt

“Vì cậu yêu...”

“Tớ không yêu anh ta” không để Vi nói hết câu Thiên Vũ đã ngắt ngang “Vì vậy tớ sẽ không ly hôn với cậu đâu, cậu đừng hòng thoát khỏi tớ”

“Ồ... cậu nói dối...”

“Tớ không nói dối, tớ không yêu anh ta, tớ muốn ở bên cạnh cậu” Vũ dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc và thành thật để khẳng định.

Ánh mắt đó khiến Vi tin đây không phải là lời nói dối... Một cảm giác vui sướng kì lạ len lỏi trong lòng. Khiến Vi phải mỉm cười.

“Tớ phải ở cạnh cậu để chăm sóc cái con người không biết chăm sóc chính mình như cậu chứ, ngốc ạ” 2 tay Vũ ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi, giọng nói trở nên dịu dàng “Đừng nói ly hôn nữa nhé !”

Vi chỉ có thể gật đầu, cảm nhận được một luồng điện đang chạy qua người, làm trái tim nhỏ bé của Vi trong phút chốc đập liên hồi.

9. Chương 9

Đạo gần đây, Vi thấy mình lạ lẫm. Mỗi lần đối diện với Vũ, trái tim Vi cứ không chịu ngoan ngoãn ở yên trong lồng ngực mà cứ biểu tình muốn ra ngoài, làm Vi cứ phải chú ý đến nó nên hành động cũng trở nên kì lạ. Không được tự nhiên chút nào ! >_

Như mới hôm qua, sau khi tắm xong, Vũ vẫn không chịu mặc áo mà cứ để vậy rồi đi ra. Làm Vi hoảng cả hồn... Nhưng mà... mấy lần trước cũng thế nhưng sao lần này lại thấy khác thế nhỉ ? Thân hình của Vũ từ khi nào đã có cơ bắp săn chắc đến vậy chứ ? Sao lúc trước Vi không để ý nhỉ ? Quả thật rất đẹp ! Vi muốn... sờ thử... Gì chứ ? Sờ thử sao ? Vi ơi là Vi ! Từ khi nào mà mày trở nên biến thái như vậy hả ? Chết mất thôi !

“Này, cậu đang làm gì vậy ? Không đi tắm à ? Sao mặt cậu đỏ thế ? Sốt à ?” Vũ lo lắng, áp trán mình vào trán Vi.

“Tớ... tớ không sao !” Lập tức, như được bật công tắc, Vi đẩy Vũ ra và bỏ chạy mất

“Ồ... chuyện gì thế nhỉ ?” Vũ ngơ ngác nhìn theo chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra

Những ngày sau đó, Vi cứ cố ý tránh mặt Vũ. Buổi sáng thì cố ý đi làm sớm hơn bình thường, chỉ bỏ lại cho Vũ vụn vụn có 1 mẫu giấy “Tớ đi làm trước nhé ! Tối nay tớ có hẹn với các đồng nghiệp, không ăn cơm với cậu được, cậu không cần chờ tớ nha !”

“Gi vậy chứ ? Từ khi nào mà cô ấy có nhiều bạn thế nhỉ ? Hôm thì nói đi ăn với bạn thời cấp 3, hôm thì đi với bạn đại học, giờ lại là đồng nghiệp nữa. Rốt cuộc là cô ấy đang làm gì vậy nhỉ ?” Vũ khó chịu lầm bầm

“Hừ... cũng đã gần 1 tuần rồi còn gì. Không được ! Mình nhất định phải hỏi cho ra lẽ ! Tối nay cậu đừng hòng trốn được tớ, Nhật Vi à !” Đôi mắt Vũ như đang ánh lên một ngọn lửa

“Này ! Tối nay tớ sẽ nấu ăn đấy ! Cậu nhất định phải về nhé ! Đừng viện lí do, tớ không cần biết, tối nay cậu nhất định phải về, không thôi thì đừng trách tớ !” Đọc tin nhắn của Vũ, tay Vi run run, sao hôm nay Vũ nói năng kiểu độc tài thế nhỉ ? Hay là Vũ đang giận ? Thôi ! Tốt nhất là nên về thôi !

“Cậu về rồi à ?”

“Ừm, hôm nay cậu nấu món gì thế ?” Vi ra vẻ cầu hòa

“Cậu đoán thử xem !” Vũ vẫn không quay mặt lại

“Là... mì spaghetti à ? thơm quá đi !” Vi bước đến gần, lên nhìn lên khuôn mặt Vũ “Cậu... đang giận gì à ?”

“Tớ không có giận ! Chỉ là có người bỏ tớ ăn cơm một mình suốt cả tuần lễ nên tớ bị tự kỉ thôi”

“Thôi mà ! Tớ biết lỗi rồi mà ! Từ nay tớ sẽ không như vậy nữa, hứa đấy ! Cho cậu đánh tớ một cái coi như hòa nha” Vi chớp chớp mắt

“Cậu tưởng tớ sẽ không đánh cậu à ? Được rồi ! chuẩn bị đi !” Vũ vung tay lên như chuẩn bị đánh

Vi sợ quá nhắm mắt lại. Nhưng mà... chẳng đau gì cả... chỉ thấy khó thở thôi... Vi liền mở mắt ra thì thấy... Vũ đang... bóp mũi Vi “A a a... cậu xấu xa quá đi ! Tớ nói là đánh chứ đâu phải bóp mũi đâu, buông tớ ra đi, đau quá !”

Buông mũi Vi ra, chớp mũi đã đỏ chót làm Vũ không thể nhịn được cười “Haha... Mặt cậu bây giờ giống chú hề quá đi mất, hahaha...”

“Cậu... cậu... tại cậu cả đấy... cậu có thôi cười đi không hả ?”

“Haha...được rồi... được rồi... tớ xin lỗi... chúng ta ăn cơm thôi !” Vũ cố gắng nhịn cười

“Ừm... ngon quá đi, cậu làm món này là nhất, ngon hơn cả nhà hàng nữa đấy”

“Nịnh tôi vừa vừa thôi cô nương ! Ăn từ từ thôi, coi chừng mắc nghẹn kìa !” Vũ nhìn Vi với ánh mắt dịu dàng

Lại nữa rồi, tim mình... lại không nghe lời, sao lại thế nhỉ ? mình chết mất >_< vi=“” cúí=“” gằm=“” mặt,=“” tập=“” trung=“” vào=“” đĩa=“” thức=“” ăn,=“” không=“” dám=“” nhìn=“” lên=“” gương=“” mặt=“” vũ=“”>

“Tớ xong rồi đó ! Cậu vào tắm đi !”

“Ừ ! Tớ vào liền !” Mắt Vi vẫn dán chặt vào TV, không dám xoay qua nhìn Vũ, lỡ như... Vũ lại không mặc áo thì chắc phải tìm khăn giấy thấm máu mắt thôi >_

“Cậu xem gì mà say sưa thế ?”

“Ừm phim tình cảm ấy mà ?” Vi vẫn không dám rời mắt khỏi màn hình TV

Vũ nhìn vào TV rồi bật cười “Từ khi nào mà cậu gọi thể giới động vật là phim tình cảm thế hả ?”

“Ồ... gì mà thế giới động vật ?” Tới lúc này Vi mới để tâm đến nội dung của chương trình “Sao... sao lạ vậy ? Hồi nãy tớ nhớ rõ ràng là phim tình cảm mà !”

“Haha... hôm nay cậu sao thế ? Bỏ quên tâm trí ở đâu rồi à ?” Vũ ngồi xuống cạnh Vi, nhìn Vi trêu chọc.

Ngượng quá chẳng biết trả lời thế nào, Vi tìm cách chuồn lẹ “Tớ... tớ đi tắm đây !”

30 phút sau.... Vi cố ý tắm thiệt lâu để không phải chạm mặt Vũ, vậy mà vừa bước ra vẫn thấy Thiên Vũ ngồi ở phòng khách với vẻ mặt trầm ngâm, làm Vi có chút cảm thấy sợ hãi...

“Sao cậu chưa ngủ nữa ?”

“Ừ... tớ có chuyện muốn nói, cậu đến đây ngồi đi !”

“Ồ... Được !” Vi ngoan ngoãn đến ngồi cạnh Vũ, nhưng cố ý ngồi xa xa 1 chút để có thể kiểm soát được trái tim phản chủ của Vi đang đập liên hồi trong lồng ngực “Sao... sao mặt cậu hình sự thế ? Có chuyện gì à ?”

“Cậu hỏi tớ có chuyện gì là sao ? Là cậu mới đúng ! Mấy hôm nay cậu hành động lạ lắm, có chuyện gì thế ?”

“Tớ... tớ đâu có việc gì đâu... tớ vẫn bình thường mà” Vi gượng cười

“Cậu nói dối ! Bình thường mà luôn cố ý tránh mặt tớ à ? Cậu tưởng tớ không nhận ra sao ? Có phải cậu chán việc phải sống chung với tớ rồi phải không ? Nếu vậy thì cứ nói thẳng với tớ, tớ sẽ dọn ra ngoài” Vũ nhìn Vi bằng đôi mắt u tối, có chút lạnh lùng

“Không phải ! Không phải như vậy đâu ! Sao cậu có thể nghĩ như vậy được chứ ? Tớ tránh mặt cậu không phải vì tớ chán ghét cậu, mà vì tớ... tớ...” Bỗng dưng nói tới đây, Vi cảm thấy nghẹn ngào, một thứ tình cảm kì lạ đang trào dâng trong lòng. Thứ tình cảm bế tắc dồn nén bấy lâu nay khiến Vi cảm thấy rất muốn khóc... Thì ra Vi thích Thiên Vũ nhiều đến thế... Sao Vi lại mắc kẹt vào thứ tình cảm không có lối thoát như thế ? Nghĩ đến đây Vi đã không thể kiềm được nước mắt nữa rồi...

Biểu hiện của Vi làm Vũ vô cùng bối rối “Tớ... sao cậu lại khóc ?... Tớ xin lỗi... đáng lẽ tớ không nên nói như vậy...” Nói tới đây, Vi lại càng khóc lớn hơn, Vũ chẳng biết làm sao nên nhẹ nhàng ôm Vi vào lòng vỗ về “Đừng khóc nữa... xin cậu đừng... tớ sai rồi... tớ sẽ không nói vậy nữa... làm ơn đừng khóc nữa mà !”

Vũ vẫn ôm chặt Vi cho đến khi tiếng khóc dừng hẳn... Nhìn vào đôi mắt sưng đỏ của Vi, Vũ lại càng lo lắng “Nói cho tớ biết ! Tại sao cậu khóc ?” Vũ thấy giọng nói của mình trở nên dịu dàng đến kì lạ, như thể sợ rằng sẽ làm vật thể nhỏ nhắn trong tay mình lại bật khóc.

“Tớ không sao cả ! Đừng bắt tớ phải nói lí do nhé ?” Vi nhìn Vũ nài nỉ

“Được rồi ! Tớ không ép cậu nhưng đừng làm tớ lo lắng vậy nữa được không ? Cũng đừng tránh mặt tớ nữa nhé ?” Thiên Vũ lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt đã ửng đỏ của Vi

“Ừm tớ hứa” Vi khẽ gật đầu

10. Chương 10

“Ngủ ngon chứ gấu con ?” Vi vừa mở mắt ra đã thấy Thiên Vũ vẫn còn nằm đối diện, đang nhìn Vi mỉm cười

“Ừm... ngon lắm...” Vi bối rối, thấy mặt mình nóng hổi, cảnh... cảnh tượng này giống y như đôi vợ chồng thật sự ấy... Làm sao tìm mình chịu nổi đây ! >__

“Sao thế ? Vẫn chưa tỉnh ngủ à ?”

“Đã...đâu có, mà sao lại gọi tớ là gấu con, tớ có tên đằng hoàng à nha !” Vi cong môi lên cãi

“Thì cậu cứ soi gương đi sẽ biết !” Vũ cười gian

Vi lập tức bật dậy, chạy đến trước gương

“A a a a a..... Sao lại thế này ?”

“Ai biểu có người hôm qua ham khóc quá làm chi ?” Vũ đã đứng phía sau Vi tự lúc nào

“Hừ... kệ tớ...”

“À mà hôm nay mình đi chơi nhé ? Dù sao cũng là cuối tuần mà !”

“Cậu...cậu có phải đang chọc tức tớ không hả ? Mặt tớ như vậy làm sao tớ dám ra đường mà cậu rủ đi chơi ?”

“Không sao đâu ! Chỗ này sẽ không có nhiều người nhìn thấy cậu đâu, chỉ cần đi xe khoảng 2 tiếng là tới, cậu đeo kính thì đâu có ai để ý đâu, đi nhé !” Vũ nài nỉ

“Ừ... đi thì đi” Vi ỉu xiu, dù không muốn nhưng nhìn vẻ mặt của Vũ, Vi cũng phải siêu lòng

“Đừng làm bộ mặt như vậy chứ ! Tớ chắc chắn cậu sẽ thích chỗ đó, tin tớ đi !” Vũ nheo mắt nhìn Vi ra vẻ tự tin “Giờ thì vào rửa mặt rồi chuẩn bị đi, mình đi liền đó !” Vừa nói Vũ vừa đẩy Vi đi vào toilet.

“Cậu... cậu nói dối !” Vi vừa thở gấp vừa nức nở

“Cố lên một chút nữa thôi, tớ biết cậu làm được mà !”

“Không được ! Tớ không chịu nổi nữa, dừng lại đi, tớ mệt lắm rồi !” Vi ngồi phịch xuống tảng đá gần đó

“Không ngờ cậu lại yếu như thế, mới đi được chút xíu thôi mà !” Vũ ngồi xuống bên cạnh Vi

“Tớ đang mang thai mà cậu lại bắt tớ đi bộ nhiều như thế. Sao cậu nói chỉ cần đi xe 2 tiếng là tới cơ mà, đâu có nghe cậu nhắc đến vụ đi bộ này đâu. Tất cả là tại cậu, tớ không đi nữa !” Vi giận dữ

“Được rồi tiểu thư à ! Là lỗi của tôi ! Vậy bây giờ để tôi công tiểu thư nhé !” Vũ nháy mắt tỏ vẻ châm chọc

“Ồ... không... không cần phải như thế, tớ nghỉ 1 chút là có thể đi được rồi”

“Ừa vậy sao lúc này có người không chịu đi nữa nhỉ ?”

“Hừ... giờ tớ đi là được chứ gì !” Vi hậm hực đứng dậy

“Này ! Từ từ đã, nắm lấy này !” Vũ vừa nói vừa chìa tay ra

“Nắm gì ?” Vi ngơ ngác

“Thì nắm tay tớ chứ nắm gì, vậy sẽ đỡ mệt hơn đó bé cưng à”

“Không... không cần đâu, tớ hết mệt rồi !”

“Mặt cậu còn đỏ thế mà bảo là hết mệt à ? Được rồi ! Đi thôi ! Nếu không nhanh lên đến trưa sẽ nắng lắm đó” Vũ kéo tay Vi lôi đi. Lúc này thì Vi chẳng còn thấy mệt gì nữa cả, chỉ thấy... đỡ khóc đỡ cười thôi. Cái tên này... sao mà gây thương tổn đáng sợ thế nhỉ ? Thật là.... muốn đánh cho hắn một trận quá đi mất >_

“Tới rồi !”

Trước mắt 2 người là cảnh tượng hùng vĩ của một thung lũng được phủ bởi những cánh đồng trà xanh trải dài, bốn bề gió thổi lồng lộng. Ở giữa còn có dòng thác mờ ảo nối liền với dòng sông xanh biếc cắt ngang thung lũng, tạo cảm giác như đang đứng ở một thế giới khác, hoàn toàn cách biệt với thế giới xô bồ bên ngoài

“Oaaaaa... Đẹp quá đi mất !! Sao cậu lại biết nơi đẹp đến như thế ? Tớ đã thấy cảnh này trong tranh ảnh nhiều rồi nhưng lần đầu tiên được chứng kiến tận mắt đây ! Cậu xem nè, có giống trong phim không ?” Vi dang rộng cả 2 tay để mặc cho gió thổi “A a a a a..... I’m the king of the world !!!!!” Vi phấn khởi như đứa con nít, cười tít cả mắt

“Sao nãy giờ cậu cứ nhìn tớ thế ?” Vi chợt phát hiện ánh mắt dịu dàng của Thiên Vũ đang nhìn mình

“Lâu rồi tớ không thấy cậu cười như thế !” Vũ mỉm cười

“Ồ... tớ... thì tại tớ đang vui mà !” Mặt Vi đỏ bừng, lúng ta lúng túng

“Đó cũng là mục đích của tớ khi đưa cậu đến đây đấy !” Nụ cười của Vũ lại càng sâu hơn “Giờ thì đi thôi ! Tớ còn muốn dẫn cậu đến chỗ này nữa” Thiên Vũ vẫn vô tư nắm tay Vi kéo đi

Thì ra là Vũ muốn mình vui à ? Cảm giác hạnh phúc xâm chiếm cả cơ thể làm các giác quan của Vi đều bị tê liệt, chẳng còn suy nghĩ gì được nữa cả. Hic... ông trời ơi, có phải con trở nên quá tham lam rồi không ? Giờ phút này đây, con chẳng muốn buông tay Thiên Vũ ra chút nào >_

Lát sau... 2 người đã đến được một căn nhà nhỏ làm bằng gỗ nằm chơ vơ giữa những cánh đồng trà xanh rộng lớn.

Vừa bước vào nhà, Vũ đã gọi to “Bà ơi ! Bà có nhà không ? Cháu đến thăm bà đây !”

“Ai đấy ?” Một cụ già tướng mạo hiền từ chậm rãi bước ra

“Cháu...Thiên Vũ đây ! Bà còn nhớ cháu không bà ?” Vũ tươi cười đi đến gần bà cụ

“Sao lại không nhớ chứ cái thằng... sao lâu thế mới đến thăm bà hả ?”

“Dạ... tại cháu bận quá... hi... bà đừng giận cháu nha” Vũ le lưỡi tỏ vẻ biết lỗi

“À đúng rồi ! Hôm nay cháu có dẫn vợ cháu đến thăm bà nữa nè bà... Cô ấy tên Nhật Vi” Thiên Vũ kéo Vi lại gần

“Cháu... cháu chào bà !” Vi vẫn còn ngơ ngác

Bà cụ nắm tay Vi cười hiền hậu “Chào cháu ! Vậy là bà lại có thêm 1 đứa cháu nữa rồi nhỉ ? Bà cứ hồi thúc thằng Vũ dẫn vợ lên đây cho bà xem mặt, thế mà lần nào nó cũng nói là nó chưa có vợ. Cháu nghĩ xem có tin được không chứ ? Cái thằng đẹp trai mà lại tốt bụng như nó thì có khối cô theo í chứ. Thế mà sao lại không có vợ được cháu nhỉ ?”

“Dạ... Chắc tại nhiều cô theo quá nên anh ấy chẳng biết chọn cô nào đấy bà ạ” Vi liếc nhìn Thiên Vũ trêu chọc

“Bà ! Thì cháu đã dẫn vợ lên cho bà rồi đấy. Vậy mà bà còn trêu chọc cháu” Thiên Vũ đỏ mặt

“Được rồi ! Được rồi ! Bà không trêu nữa” Bà cụ vui vẻ “Thôi, 2 đứa vào trong rửa mặt rồi nghỉ ngơi đi, đi đường xa chắc mệt lắm rồi. Để hôm nay bà sẽ nấu một bữa thật thịnh soạn để đãi 2 đứa nhé !”

“Thôi bà ạ ! Bà không cần nấu gì đâu, cứ để tụi cháu nấu, tụi cháu đâu phải khách đâu mà bà lại khách sáo thế !”

“Cái thằng... lâu lâu tụi bây lên thăm bà nên bà định đãi tụi bây một bữa cũng không được à ?”

“Được rồi bà à ! Bà cứ đi nghỉ đi, chờ xem vợ con trở tài nha ! Cô ấy nấu ăn ngon lắm đó bà !” Vũ nheo mắt nhìn Vi

“Đúng rồi đó bà ! Bà cứ nghỉ đi rồi khi nào nấu xong tụi con sẽ kêu bà nha” Vi tiếp lời Thiên Vũ

“Thôi được rồi ! 2 đứa cần gì thì cứ gọi bà” cụ Ngạn đành chịu thua

“Dạ, tụi con biết rồi”

11. Chương 11

“Thơm quá ! Cậu đang nấu gì thế ?”

“Canh rau cải tở tìm thấy trong vườn á. Trong vườn của bà có nhiều loại rau quả lắm nha. Thích thật đó, cần gì thì cứ ra vườn là có ngay” Vi hôn hờ “Chừng nữa mình cũng trồng một khu vườn như thế nha ?”

“Ngốc ạ ! Mình ở chung cư thì làm gì mà có chỗ để trồng” Vũ cốc nhẹ lên đầu Vi

“Ừ nhỉ ? Tở quên mất” Vi ỉu xìu

Vũ nhìn Vi mỉm cười, trong đầu đang tính toán điều gì đó...

“À mà cậu nói cậu đi bắt cá mà, có bắt được không ?”

“Đương nhiên là được, cậu nghĩ tở là ai nào ?” Vũ tự tin giơ giơ xô đựng đầy cá lên cho Vi xem

“Woaaa... nhiều thiệt đó, sao cậu hay thế ? Cậu chỉ mới đi có chút xíu thôi mà !”

“Haha... Đừng nhìn tở bằng con mắt ngưỡng mộ thế chứ ! Đây là vùng quê mà, đương nhiên sông suối sẽ có rất nhiều cá rồi, chỉ cần thò tay xuống là có thể bắt được ngay, cả cậu cũng làm được đấy !”

“Thật hả ?” Mắt Vi bỗng trở nên sáng rực rỡ như đèn pha “Vây chiều nay cậu dẫn tở đi bắt cá nữa nhé ?”

“Dạ, em biết rồi thưa thưa chủ nhân !” Vũ bắt chước điệu bộ của một cô hầu gái làm Vi bật cười

“Ngoan !” Vi vuốt vuốt đầu Vũ

“Cha... cha... 2 cô cậu này tình cảm quá nhỉ ?”

“Bà ! Bà lại trêu chọc tụi cháu nữa rồi !” Vi đỏ mặt

“Haha... 2 vợ chồng thì phải như vậy chứ, bà có trêu chọc gì cháu đâu nào, bà chỉ thấy sao nói vậy thôi mà !” cụ Ngạn chớp chớp mắt

Mắt Vi lại càng đỏ hơn, đến cả lỗ tai cũng đỏ “Bà !! Bà ra ngoài chờ tụi cháu đi ! Tụi cháu cũng sắp xong rồi !” Vi vừa nói vừa dìu cụ Ngạn ra phòng khách

Thiên Vũ đứng trong bếp cười khúc khích...

“Cậu cười cái gì chứ ?”

“Tại cậu... haha... ai bảo cậu phản ứng thái quá làm chi ? Tụi mình là vợ chồng nên như vậy là chuyện bình thường, có gì đâu mà cậu phải xấu hổ” Thiên Vũ vẫn không ngừng cười

Ngượng quá hóa giận, Vi không thèm nói câu nào, bỏ ra ngoài vườn “Hứ... vừa phải thôi nhé ! Sức chịu đựng nào cũng phải có giới hạn chứ, cậu mà cứ ngây thơ như vậy tở sẽ đâm vào mặt cậu thật đấy !” Vi ầm ừ rửa thảm, nước mắt cứ muốn chảy ra nhưng Vi cố gắng kiềm lại để không làm cái chuyện xấu hổ như thế trước mặt Thiên Vũ một lần nữa. Đành... trút giận lên cái cây gần đó T__T

“Này ! Cậu không thấy tội nghiệp cái cây hả ? Nó sắp trụi hết lá rồi kìa !” Vũ đã đứng sau Vi hồi nào mà Vi không hề hay biết, làm Vi giật thót cả mình

“Kệ tở ! Không liên quan tới cậu”

“Cậu đang giận à ?”

“Không có !” Vi cố ý quay mặt đi chỗ khác

“Thôi mà ! Cho tở xin lỗi đi ! Tở hứa sẽ không trêu chọc cậu vậy nữa. Mình huề nhé”

“Tại sao cậu lúc nào cũng xin lỗi trong khi cậu không có lỗi vậy ? Từ nhỏ tới giờ lúc nào cậu cũng thế !” Vi cáu gắt

“Ồ... tở...” Bất ngờ vì câu hỏi của Vi, Thiên Vũ cũng chẳng biết phải trả lời như thế nào. Quả thật Vũ không biết lí do vì sao Vi lại giận như vậy nhưng vì không muốn Vi không vui nên Vũ mới xin lỗi để Vi bớt giận, nào ngờ lại còn làm Vi tức giận hơn, haizzz... sao con gái phức tạp thế nhỉ ?

Thấy bộ dạng lúng túng khó xử của Thiên Vũ, Vi chợt nhận ra hình như... mình đã ngang ngược một cách quá đáng rồi thì phải...

Tổ về hối lỗi “Tổ... tổ xin lỗi” Vi lí nhí

“Không cho !”

Không tin vào câu mình vừa nghe, Vi ngơ ngác ngược lên nhìn Vũ

“Tổ không cho lỗi của tổ đâu, cậu không cần xin nữa, tổ nhất định không cho cậu đâu” Câu nói của Thiên Vũ làm Vi phải bật cười

“Giờ thì chịu cười rồi nha ! Vậy thì mình huề nhé !” Nắm bắt ngay thời cơ, Vũ liền cầu hòa

“Ừm... tổ xin lỗi”

“Đã nói là không à sao cậu cứ xin hoài thế hả ? Tối nay đừng có lén lút mà trộm lỗi của tổ đó nha” Vũ làm vẻ mặt dí dỏm

“Cái cậu này... thật là...” Vi lại phì cười, thế là hòa bình đã lập lại ^^

“Chà... đúng như Thiên Vũ đã quảng cáo nhỉ ? Tài nghệ của cháu quả thật không tệ đó Nhật Vi !” Cụ Ngạn cười móm mém

“Dạ... bà quá khen rồi ! Cháu nấu ăn cũng tạm được thôi ạ !”

“Bà nói đúng đó ! Em nấu ăn ngon như vậy nên từ nay em phải nấu cho anh nhiều một chút, đừng bắt anh nấu nữa đó nha !” Vũ nheo mắt nhìn Vi

“Ồ ?” Vi hơi bất ngờ vì Thiên Vũ đột nhiên thay đổi cách xưng hô, làm Vi cũng chẳng biết phản ứng như thế nào nhưng... quả thật cảm giác không tệ ^^

“Này ! Tuy bà ở vùng quê nhưng đừng tưởng bà không biết chuyện nhé. Thời đại này không còn chuyện vợ phải lo nấu nướng, giặt giũ cho chồng nữa đâu. Cả 2 phải chia sẻ với nhau để vợ bớt nặng nhọc chứ, bà nói đúng không Vi ?”

“Dạ... đúng rồi đó bà” Vi mỉm cười khoái chí

Thiên Vũ chỉ biết nhúng vai, 1 cái miệng làm sao mà cãi lại 2 cái miệng được chứ, đành chịu thua thôi.

“À mà bà này ! Lát nữa tụi cháu sẽ ra suối bắt cá, chiều nay bà không cần chờ tụi cháu về ăn cơm đâu, tụi cháu về hơi trễ nha bà”

“Được rồi ! Bà biết rồi, hai đứa cứ đi chơi thoải mái đi ! Về trễ một chút cũng được !” cụ Ngạn vừa cười vừa nháy mắt với Thiên Vũ làm Thiên Vũ có chút ngượng ngùng

“Này ! Sao lúc nãy tự nhiên cậu thay đổi cách xưng hô vậy ?” Vi không khỏi thắc mắc

“Đương nhiên rồi ! Tụi mình là vợ chồng mà, xưng hô cậu-tổ không phải rất kì lạ sao ? Mất công bà lại thắc mắc nữa, cậu cũng phải thay đổi cách xưng hô trước mặt bà đó nha”

“Ồ... không được đâu... tổ không quen...” Vi ngập ngừng

“Nếu vậy thì cậu cứ đi giải thích cho bà hiểu đi nhé !”

“Cái này... thôi được rồi... đổi thì đổi vậy !” Vi ỉu xìu

“Thế mới ngoan chứ ! Cậu đi nhanh lên, sắp tới suối rồi đó” Một nụ cười gian xảo xuất hiện trên khuôn mặt Vũ, sau đó biến mất rất nhanh, đủ để Vi không kịp nhận ra

“Ừm !”

12. Chương 12

“Tới rồi nè !”

“Oaaaaa.... Đẹp thiệt đó ! Đứng từ xa nhìn đã rất đẹp rồi, giờ đến gần lại càng đẹp hơn, hùng vĩ quá đi mất !” Mắt Vi long lanh như được nhìn thấy đá quý

“Này ! Cậu nhanh xuống đây đi, nước mát lắm !” Thiên Vũ đứng dưới suối vẫy tay gọi

“Ừm tớ xuống liền, mà sao... cậu lại cởi áo ra vậy ?” Vi hơi ngượng ngùng

“Xuống suối thì phải cởi áo ra chứ, lỡ như bị ướt mặc về sẽ bị cảm lạnh đấy. Cậu cũng nên cởi ra thì hơn !” Vũ cười gian

“Hừ... cậu...cậu từ khi nào mà lại ăn nói nham nhở như vậy hả ? Với lại mình chỉ bắt cá thôi mà chứ đâu có tắm suối đâu, chỉ cần cẩn thận 1 chút là không bị ướt chứ gì !”

“Để xem nhé !” Vũ nhúng vai

“Giờ cậu chỉ tớ bắt cá đi !” Vi phấn khởi ra mặt

“Ừm đơn giản lắm ! Chỉ cần cậu đứng yên bất động một lát sẽ có cá bơi đến gần cậu, đến lúc đó nhanh tay bắt lấy nó thôi, à mà nhớ quy tắc khúc xạ ánh sáng đấy nhé”

“Tức là sao ?” Vi tròn mắt

“Lúc trước cậu mua bằng tốt nghiệp phổ thông hay sao vậy ?” Vũ lại giở giọng trêu chọc

“Ừm đúng rồi đó, lúc đó tớ với cậu cùng đi mua mà, cậu không nhớ sao ?” Vi cũng không chịu thua kém
“Mà cậu nói nhanh đi ! Quy tắc khúc xạ ánh sáng tức là sao ?”

“Tức là cậu thấy con cá dưới nước ở vị trí đó nhưng thật ra nó không phải ở vị trí đó mà ở một vị trí khác gần đó, do khúc xạ ánh sáng nên cậu tưởng nó đang ở vị trí đó nhưng thật ra nó không ở vị trí đó... cậu hiểu không ?”

“Làm ơn nói tiếng Việt đi, cậu đang nói tiếng gì thế ? Tớ nghe chẳng hiểu gì cả ? Là cậu cố ý nói dài dòng như thế để cho tớ không hiểu đúng không ?” Vi lườm Vũ

“Haha... không có nha ! Tớ đang cố giải thích cho cậu hiểu mà !” Nụ cười của Vũ rõ ràng đã thể hiện rõ mọi ý đồ

“Hừ... còn làm bộ dạng ngây thơ với tớ nữa hả ? Rốt cuộc là cậu có muốn chỉ hay không đây, cậu có tin tớ cho cậu uống nước suối không hả ?”

“Rồi ! Rồi ! Tớ chỉ liền đây, làm gì mà nóng thế ?” Vũ cười xòa “Nói một cách đơn giản là cậu chỉ cần bắt lấy con cá ở vị trí cách vị trí cậu thấy nó một chút là được rồi !”

“Đơn giản vậy mà nãy giờ nói dài dòng chi cho hao hơi vậy ? Có cần uống nước suối thấm giọng không cưng ?” Vừa nói Vi vừa phát nước vào người Thiên Vũ rồi cười khàn khặc

“Thôi ! Thôi ! Không đùa nữa ! Cậu bắt thử đi kìa !”

“Ừm để tớ thử xem” Vi liếm môi...

...

“A a a... Tớ bắt được rồi này !” Vi reo lên “Ồ... nó vậy mạnh quá...”

“Cận thần !” Vũ cố gắng kéo Vi lại để không bị trượt ngã nhưng... quá muộn... Vũ chẳng những không giữ được Vi mà còn bị kéo ngã theo, giờ thì cả 2 đều ướt mem như chuột lột

“Lúc này ai bảo cẩn thận để không bị ướt nhỉ ?” Vũ vừa kéo Vi đứng dậy vừa cắn nhằn

“Hiì... cho tớ xin lỗi mà, tại lúc này bắt được cá vui quá nên tớ không chú ý...” Vi cười xòa tỏ vẻ hối lỗi

“Haizzz... Giờ thì cậu mặc áo của tớ vào đi rồi mình về thôi !”

“Ồ... không phải cậu nói muốn ở đây trễ một chút sao ?”

“Ừm lúc đầu là thế nhưng giờ cậu ướt mem rồi ở lại đây cậu sẽ cảm lạnh mất !”

“Tớ không sao ! Chỉ là ướt quần áo thôi, bắt quá thì mình nhóm lửa để hong khô quần áo cũng được mà, tớ muốn ở lại đây ! Chút nữa mình hãy về, nhé ?” Vi nhìn Vũ cầu khẩn, thật ra thì là do Vi không muốn làm Vũ mất hứng thì đúng hơn. Rõ ràng là Vũ muốn ở lại đây đến tối để xem cái gì cơ mà ? Sao lại có thể về như thế được ?

“Này... đừng nhìn tớ bằng ánh mắt như thế chứ... tớ sẽ siêu lòng đấy...”

“Đi mà ! Năn nỉ cậu đấy !” Vẫn ánh mắt long lanh như thế

“Thôi được rồi ! Sợ cô quá đi tiểu thư à ! Giờ thì tiểu thư vào trong kia thay áo của em đi rồi em sẽ hong khô áo cho tiểu thư”

“Tuân lệnh, em hầu ngoan của chị !” Vi nói xong thì chuồn lẹ, đề phòng bắt trắc ^^

“Ồ... cái con bé này... “

Áo của cậu ấy đúng là ấm thật, lại có mùi thơm nữa chứ, là mùi của cậu ấy... A a a a... Mình vừa nói mùi của cậu ấy thơm sao ? Biến thái ! Đúng là biến thái thật mà ! Tỉnh lại đi Nhật Vi, mày đang lúng sâu quá rồi đó, tỉnh lại, mau tỉnh lại đi.... >_

“Vi ! Cậu làm gì mà cứ gõ vào đầu mình thế ? Cậu bệnh à ?” Vũ nhìn Vi lo lắng

“Ồ... đâu có... tớ vẫn bình thường mà... cậu đừng để ý... À mà cậu đang làm gì thế ?” Vi cố ý đánh trống lảng

“Tớ sẽ cho cậu thưởng thức một món đặc biệt, chỉ có ở vùng quê như thế này mới có thôi đó nha, bảo đảm cậu sẽ ghiền à xem”

“Ừa ? Đó chỉ là cục đất sét thôi mà, ăn được thiệt hả ?”

“Tất nhiên ăn được thì tớ mới dám cho cậu ăn chứ ! Cậu đang mang thai cục cứng của tớ, làm sao tớ dám cho cậu ăn bậy bạ được chứ !”

Câu nói của Vũ làm Vi đỏ cả mặt, nhưng cũng cảm thấy vui vui, hình như... mình cũng có một vị trí quan trọng nào đó... Á... lại ảo tưởng nữa rồi... không được... không được... phải trở về hiện thực thôi... Vi lắc lắc đầu

Như chợt nhớ ra điều gì, Vi liền hỏi “Đúng rồi, tớ quên hỏi cậu, bà với cậu có quan hệ gì thế ? sao trước giờ tớ chưa từng nghe cậu nhắc tới vậy ?”

“Thật ra thì chẳng có quan hệ gì cả ! Do có lần tớ đi tình nguyện bị lạc đường, được bà giúp đỡ và cho ở nhờ một đêm. Bà nói bà ở đây chẳng có con cháu gì cả, chỉ có 1 một mình thôi nên sau lần đó, mỗi khi rảnh rồi tớ đều đến thăm bà để bà bớt cô đơn. Dần dần, tớ xem bà như bà của mình vậy”

“Thì ra là thế à ! Từ nhỏ tớ cũng chưa từng được thấy mặt bà, nhưng tớ nghĩ chắc bà của tớ cũng nhân hậu như bà vậy nhỉ ? Vậy tớ cũng sẽ xem bà như là bà của tớ luôn nhé !”

“Đương nhiên rồi ngốc ạ !” Vũ xoa xoa đầu Vi “Xong rồi này ! Cậu ăn thử đi !”

“Ăn được thiệt hả ?” Vi nhìn Vũ hoài nghi

“Ừm cậu cứ thử đi” Vũ lại cười gian

Tuy rằng nhìn có vẻ không được sạch sẽ cho lắm, nhưng mà Vũ nói ăn được thì chắc là ăn được thôi, Vi đưa cục đất lên miệng định cắn thì Vũ đã ngăn lại

“Này ! Cậu định ăn thiệt hả đồ ngốc !”

“Ồ... thì cậu bảo...”

“Làm ơn bớt tin người chút đi cô nương ! Phải như vậy thì mới ăn được nè !” Vừa nói Vũ vừa lấy tay tách lớp đất bên ngoài ra, để lộ con cá đã được nướng chín nóng hổi bên trong “Giờ thì ăn được rồi đó !” Vũ tươi cười

“Cám ơn cậu !” Mùi của con cá thật hấp dẫn, làm Vi quên mất cả việc vừa bị Vũ lừa lúc nãy “Ngon thiệt đó ! Thịt của nó ngọt ơi là ngọt, giống như có ướp đường vậy”

“Ướp đường cũng không ngọt được vậy đâu, đây là bí kiếp gia truyền đó” Vũ tự hào

Vi cũng mỉm cười, không ngờ Vũ lại có nhiều tài lẻ như thế... hic... làm sao đây... tớ lại thích cậu nhiều hơn một chút nữa rồi >_

“À mà lúc nãy cậu nói cậu muốn xem gì vào buổi tối thế ?”

“Cứ chờ đi sẽ biết, sắp xuất hiện rồi đây !” Vũ cười bí hiểm

15 phút sau...

“Chúng tôi rồi kìa, cậu nhìn xung quanh xem !”

“Woaaaa... đẹp... đẹp quá !” Trước mắt Vi là cả một đàn đom đóm hàng trăm con đang thấp sáng rực rỡ một vùng không gian rộng lớn xung quanh 2 người, tạo nên khung cảnh vô cùng lãng mạn, làm Vi nổi cả da gà vì xúc động

“Hôm nay cậu làm tớ bất ngờ hơi bị nhiều lần đấy !” Vi nhìn Vũ cười hạnh phúc

“Chỉ cần cậu vui là tốt rồi” Nhìn nụ cười của Vi, Vũ bỗng nhiên cũng cảm thấy hạnh phúc đến kỳ lạ, nó làm tim Vũ đập mạnh hơn, lỗ tai cũng hơi nóng nóng nữa, nhưng mà nói chung là Vũ không ghét cảm giác này

Mình... thật sự rất hạnh phúc... được Thiên Vũ quan tâm, chăm sóc như vậy mình còn đòi hỏi gì nữa nhỉ ? Có cậu ấy bên cạnh như lúc này đã là quá đủ rồi, từ nay mình nhất định sẽ không lãng phí những giây phút được ở bên cạnh cậu ấy một lần nào nữa... bởi vậy... ông trời ơi... xin hãy cho thời gian trôi qua chậm thật chậm để con được tận hưởng những giây phút này lâu hơn một chút nhé... con hứa từ nay sẽ trân trọng những gì đang có và sẽ không trốn tránh nữa... nhất định con sẽ không trốn tránh nữa... nhất định...

“Vi này ! Cậu có thấy...” Vi đã dựa vào vai Vũ ngủ tự lúc nào, Vũ mỉm cười “Chắc hôm nay cậu mệt quá rồi nhỉ ? Ngủ ngon nhé, mèo con !”

Nhìn Vi lúc đang ngủ say... cảm giác thật bình yên, khiến người ta chỉ muốn nâng niu, che chở... Bất giác... Vũ cúi xuống hôn lên trán Vi... một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để phát huy tác dụng của nó...

Sau nụ hôn ấy, Vũ cảm nhận được một cảm giác ngọt ngào lan tỏa, khiến Vũ tham lam hơn, muốn nhiều hơn... Lại một lần nữa, Vũ cúi xuống nhưng lần này không phải là hôn lên trán nữa mà là một nụ hôn thật dịu dàng lên làn môi mềm mại, đáng yêu của Vi. Nụ hôn khiến Vũ như muốn tan chảy, Vũ thấy người mình nóng hơn, Vũ muốn ôm Vi vào lòng thật chặt để cảm nhận hơi ấm của Vi đang truyền sang mình.

Nhưng rồi... lương tâm và lý trí của Vũ không cho phép mình làm điều đó. Vũ sức tỉnh... mình... mình đang làm cái gì thế này ? Không phải mình không thích phụ nữ sao ? Vậy... vậy mình vừa làm gì với Vi vậy nè trời ? Mình đúng là điên thật rồi ! Không phải... không phải... nhất định là do khung cảnh hôm nay quá lãng mạn nên mình mới phát sinh những hành động kỳ lạ như thế ! Đúng vậy ! Nhất định là thế rồi ! Được rồi, ngày mai mình sẽ trở lại bình thường và sẽ không bao giờ đưa cậu ấy đến những nơi như vậy nữa ! Ừm... cứ quyết định vậy đi !

13. Chương 13

“Ừm... đây là đâu thế nhỉ ?” Vi mơ màng nhìn xung quanh “À đúng rồi ! Đây là nhà bà !”

Như chợt nhớ ra điều gì, Vi bật dậy, mặt bỗng trở nên đỏ gay “Hôm qua... hôm qua... mình nằm mơ thấy mình... mình và Vũ hôn nhau... A a a... sao lại mơ như vậy được chứ ? Xấu hổ quá đi mất ! >_<>

“Cậu thức rồi à ?” Đột nhiên Vũ lên tiếng làm Vi giật thót cả mình

Mặt vẫn đỏ, Vi quay qua nhìn Vũ cười gượng gạo “Ừm... chào buổi sáng...”

“Sao mặt cậu đỏ thế ? Cậu sốt à ?” Vũ lại áp trán mình vào trán của Vi

“Tớ... tớ... vẫn khỏe mà” Nhưng lần này Vi không đẩy Vũ ra như lần trước nữa mà chỉ biết ngồi yên bất động, mắt nhắm chặt, còn mặt thì đỏ như chưa từng được đỏ...

Phản ứng kì lạ của Vi khiến Vũ chú ý... cậu ấy sao thế nhỉ ? không phải sốt nhưng mà... biểu hiện của cậu ấy lúc này thật sự... thật sự rất đáng yêu... Rồi ánh mắt của Vũ... một cách vô thức... chuyển xuống vị trí thấp hơn... nơi làn môi đang mím chặt... nó làm Vũ nhớ đến nụ hôn tối qua... sao hôm nay nó lại cũng thu hút thế nhỉ ? Vũ lại muốn hôn lên làn môi đó... một nụ hôn dài hơn... mãnh liệt hơn... Khoảng cách giữa 2 người đang càng lúc càng gần... gần đến nỗi Vũ có thể cảm nhận được cả hơi thở của Vi...

A a a... Mình điên thật rồi ! Vũ bỗng nhiên đứng phắt dậy và quay lưng đi ra cửa như để tự kiềm chế bản thân không làm chuyện gì tội lỗi...

“Hôm nay tại mình sẽ phụ bà hái trà... cậu chuẩn bị nhanh nhé... tớ chờ ở ngoài !”

Vi vẫn ngồi ngẩn ngơ... chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra... lúc này... có phải do mình tưởng tượng không nhỉ ?

“Này, em mệt thì vào nghỉ đi để anh làm nốt phần còn lại cho”

“Tớ... à... em không sao ! Em có thể làm tiếp được mà !”

“Thằng Vũ nói đúng đấy cháu ! Có thai không nên phơi nắng nhiều, nhất là lúc mặt trời đang đứng bóng như thế này !” Cụ Ngạn lên tiếng

“Bà ! Bà cũng vào nghỉ đi ! Dù sao cũng sắp xong rồi ! Cứ để cháu làm luôn cho”

“Cháu cứ để bà làm, haizzz... nếu bác Phan hay thu hoạch thuê giúp bà không đỡ bệnh ngay lúc đang mùa thu hoạch thế này thì bà cũng không dễ mấy đứa phải cực khổ như thế. Mấy đứa giúp bà như thế này là bà biết ơn lắm rồi !” cụ Ngạn ủ rũ

“Bà ! Sao bà lại nói vậy ! Giúp được bà tại con cũng vui lắm đó nha ! Được học hỏi cách thu hoạch trà lại còn được vận động nữa, thế thì còn gì bằng” Vi quay sang Vũ tươi cười “Đúng không anh ?”

“Hả ? À... vợ anh nói chuyện gì cũng đúng cả !” tuy hơi sững sốt một vài giây nhưng rồi Vũ nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường. Lúc đầu, chính Vũ là người bắt Vi phải đổi cách xưng hô nhưng khi nghe Vi gọi Vũ bằng anh thì quả thật... không quen chút nào, Vũ có cảm giác nếu Vi cứ tiếp tục xưng hô như thế này thì chắc chắn Vũ sẽ không thể phản đối bất kì lời nói nào của Vi được nữa, cả mà chỉ biết rậm rập nghe theo thôi... haizzz... từ khi nào mà mình trở nên yếu đuối thế này... thật chẳng giống mình chút nào...

“Haha... 2 cô cậu này nói chuyện ăn ý quá nhỉ ? Không làm vợ chồng thì quả thật rất đáng tiếc đó !” cụ Ngạn nheo mắt cười

Nghe cụ Ngạn nói thế Vi có phần hơi ngượng ngùng, lén ngược nhìn xem phản ứng của Thiên Vũ... vẫn bình thường... hơi buồn một tẹo nhưng không sao, không phải đây là kết quả đã dự đoán được từ trước rồi sao ? Và vì... mình đã hứa sẽ không tham lam nữa nên được ở bên Thiên Vũ như thế này thì cũng đã vui lắm rồi... “ừm không sao cả !” Vi tự an ủi mình (Tội nghiệp... con gái ngoan T___T)

“Tạm biệt bà ! Khi nào rảnh tại cháu nhất định sẽ lại đến thăm bà, bà nhớ giữ gìn sức khỏe nha bà !” Vi cầm tay cụ Ngạn như không muốn buông ra

“Được rồi ! Cháu đừng lo ! Bà biết mà ! Bà còn phải đợi cháu chắt của bà ra đời nữa chứ, bà làm sao mà ngã bệnh được” cụ Ngạn cười nhân hậu “Cháu đang mang thai, phải cố gắng ăn nhiều vào cho có sức khỏe, giờ cháu phải ăn cho 2 người lận đấy”

“Dạ... cháu biết rồi...” 2 bà cháu đã bắt đầu rưng rưng...

“Thôi ! 2 bà cháu cứ như thế này thì đến chiều cũng chưa chia tay được” Vũ không chịu nổi cuối cùng cũng phải lên tiếng “Chỉ cần em muốn, bất cứ khi nào anh cũng có thể đưa em lên đây thăm bà mà !”

“Ừm... vậy cháu về đây... tạm biệt bà !”

“Tạm biệt bà”

“Khi nào rảnh nhớ đến thăm bà nhé !” cụ Ngạn nói với theo khi cả 2 đã đi được 1 quãng

“Dạ... nhất định rồi !” Vì vậy vẫy tay chào tạm biệt cụ Ngạn

“Vi này, trước khi về mình ghé quá đây uống trà một lát nhé !”

“Được... mà từ trước giờ tớ đâu thấy cậu uống trà đâu... sao giờ tự nhiên có nhã hứng đột xuất vậy ?”

“Vi ở đây có một trà quán rất đặc biệt... đi đi rồi sẽ biết !” Vũ nháy mắt tỏ vẻ bí hiểm

Đó là một ngôi nhà nằm ở chân núi, kiến trúc khá đặc biệt, một ngôi nhà nhỏ xinh theo phong cách cổ điển . Nhưng điều đặc biệt của nơi này đó chính là được phủ kín bởi các loại cây dây leo chằng chịt, nhìn vào như thể ngôi nhà được làm bằng dây leo vậy, vô cùng lạ mắt. Bên trong thì lại được trang trí theo phong cách quý tộc phương tây với toàn bộ vật dụng và bàn ghế đều màu trắng và được tô điểm thêm bằng đủ loại cây kiểng khiến cho không gian chỉ đồng bộ 1 màu trắng chừng như đơn điệu mà lại không hề đơn điệu một tí nào.

“Đẹp chứ ?” Vũ quay sang hỏi Vi khi cả 2 đã ngồi vào ghế

“Ừm... rất đẹp ! Thật không ngờ nơi này lại tồn tại một trà quán đẹp thế này !” Vi vẫn còn chưa hết ngạc nhiên

“Đó vẫn chưa phải là điều đặc biệt nhất ở đây đâu !” Vũ lại cười bí hiểm

“Mời anh chị dùng trà !” Rất nhanh, người phục vụ đã mang trà đến cho cả 2 thưởng thức...

“Ừa ? Sao hôm nay không thấy ông chủ nhỉ ?” Vũ thắc mắc

“À... ba tôi do sức khỏe có chút vấn đề nên tạm thời giao nơi này lại cho tôi quản lý”

“Vậy à ? Vậy cho tôi gửi lời chúc ông ấy sớm hồi phục sức khỏe nhé !” Vũ tỏ vẻ tiếc nuối như vừa bỏ lỡ một cái gì đó

“Vâng... cảm ơn anh ! Tôi nhất định sẽ chuyển lời này đến ba tôi !” anh phục vụ tươi cười “Mời anh chị thưởng thức, tôi xin phép...”

“Ngộ thật nha ! Mình vẫn chưa gọi mà anh ta đã mang ra rồi, quán này chỉ có mỗi 1 loại trà này thôi hả ?”

“Ừm đúng rồi ! Loại trà này là do chính ông chủ đặc chế ra đó, cậu uống thử đi !”

“Ừm...” Vì đưa tách trà lên miệng nhấp một ngụm. Quả thật loại trà này đặc biệt thiệt nha, khi vừa uống vào thì cảm thấy hơi chát nhưng khi nuốt vào cổ họng lại cảm nhận được vị thanh ngọt và hương thơm rất dễ chịu. Nó làm Vi có cảm giác như quên hết mọi mệt nhọc và thư giãn đầu óc.

“Thật dễ chịu !” Vi nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác như đang được ở trên chín tầng mây

“Rất ngon phải không ? Người tạo ra nó cũng rất đặc biệt đấy !” Vũ mỉm cười

“Cậu thân với ông chủ ở đây lắm hả ?”

“Ừm... ông ấy nói chuyện rất thú vị, tớ rất thích nghe ông ấy kể chuyện... về con người... về cuộc sống... về những kinh nghiệm mà ông ấy có được, nó giúp tớ ngộ ra rất nhiều điều nên những lúc cảm thấy mệt mỏi, tớ thường đến đây...”

“Có vẻ như...” Vì ngập ngừng như muốn nói gì đó rồi lại thôi

“Cậu định nói gì thế ?”

“Hả ? À... tớ đang nghĩ... tụi mình đã gắn bó với nhau suốt 10 năm, tớ nghĩ tớ đã biết rất rõ mọi việc về cậu... nhưng có vẻ như vẫn còn nhiều việc tớ chưa biết nhỉ ?”

“Haha... thì ra là chuyện đó à ? Mình vẫn còn nhiều thời gian mà, cậu cứ từ từ mà tìm hiểu nhé !” Vũ nhìn sâu vào mắt Vi với nụ cười thật quyến rũ

“À... ừm...” Ánh mắt của Vũ làm Vi bối rối... nhất thời chẳng biết phản ứng như thế nào... nên đành tìm cách đánh trống lảng “À đúng rồi ! Cậu có thấy anh phục vụ lúc này rất đẹp trai không ?”

“Vậy hả ? Tổ không để ý !”

“Ồ ?”

“Sao vậy ?”

“Từ lúc nào mà cậu không còn để ý đến mấy anh chàng đẹp trai nữa thế ? Chẳng giống cậu chút nào ! Nếu là cậu lúc trước thì cậu đã đồng ý với tớ rồi !” Vì tỏ vẻ khó hiểu

“Nói sao nhỉ ?” Vũ gãi gãi cằm “Đơn giản là vì hôm nọ tớ soi gương và chợt phát hiện, thì ra tớ rất đẹp trai, vậy mà trước giờ tớ cứ lo ngẩng người khác mà lại không lo ngẩng mình. Thật là lãng phí quá đi ! Nên tớ quyết định sẽ dành quãng thời gian còn lại chỉ để ngắm mình tớ thôi !” Vũ cố gắng nhin cười, ra vẻ như đang nói chuyện nghiêm túc

Câu nói tự tin một cách thái quá của Vũ làm Vi bật cười ngặt nghẽo

“Hahaha... Cậu tự tin kinh dị thật ! Đã đạt đến trình độ tự yêu bản thân rồi cơ đấy ! hahaha...”

“Được rồi, ngừng cười đi ! Cậu làm tớ quê rồi đó nha !” Vũ giả vờ giận dỗi “Mình về thôi !”

“Haha... rồi... rồi... tớ không cười nữa... tớ xin lỗi... mà để sinh nhật năm nay tớ sẽ tặng cậu một cái gương thật to nhé... hahaha...” Vì vẫn không thể ngừng cười

“Hứa thì nhớ làm nhé ! Tớ chờ đó ! Không có là chết với tớ đó nghe chưa !”

“Ok bạn hiền !” Mặt Vi đã bắt đầu ửng hồng vì cười quá nhiều. Vũ thật sự phải chịu thua, cái con tiểu yêu tinh này... thật là... ! Bất giác Vũ cũng mỉm cười

14. Chương 14

“Alo ! Cậu về chưa ?”

“Tớ ghé qua siêu thị mua ít đồ rồi về liền ! Sao thế ? Có việc gì à ?”

“À... không...tớ hỏi vậy thôi. Cậu về nhanh nhé ! Không thôi lỡ ráng chịu à !” Giọng nói Vũ như đang có chuyện gì đó mờ ám, nhưng có lẽ Vi cũng đã đoán được... vì hôm nay là sinh nhật của Vi mà. Nghĩ đến đây Vi không khỏi cười thầm. Âm mưu lộ lộ ra thế kia mà còn bày đặt như không có gì ^^

“Ok ! 15 phút nữa tớ sẽ về ! Chuẩn bị nhanh nhé !”

“Chuẩn bị gì ? Cậu nói gì vậy ?” Vũ vẫn còn giả vờ ngây thơ

“Được rồi ! Tớ nói nhầm thôi ! Tớ đang tính tiền, lát nữa về nói tiếp nhé, tớ ngắt máy đây !” Vi phì cười, năm nào Vũ cũng thế, đúng là trẻ con thật ! ^^

“Ok !” Vũ cũng đang cười đến ngoác cả miệng, chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt bất ngờ của Vi khi thấy những gì Vũ đã chuẩn bị cho Vi thôi cũng khiến Vũ vui sướng tề người rồi

Trên đường về... Vi vừa đi vừa hát thầm vài câu hát mà Vi cũng chẳng rõ đó là bài hát gì nhưng chỉ biết rằng hiện tại Vi đang rất vui, cảm giác như sắp bay lên chín tầng mây ấy. Mà sao hôm nay đường về nhà lại xa thế nhỉ ? Thật muốn nhìn thấy khuôn mặt hồ hởi của Vũ chờ xem phản ứng của Vi sau khi nhận được quà ngay bây giờ, thật là đáng yêu quá đi mất ! >_

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên có một bóng đen xuất hiện trước mặt, làm Vi khựng lại... là... Trần Hạo Minh... trông anh ta bây giờ thật tiêu tụy, không còn vẻ phong độ như lần đầu tiên cô gặp nữa, mà lại còn... nồng nặc mùi rượu nữa chứ. Vì sợ hãi, thụt lùi về phía sau...

“Anh... anh muốn gì ?”

“Haha... lâu quá không gặp ! Tôi chỉ muốn đến để xem cô đang hạnh phúc như thế nào thôi ! Cô cũng giỏi ghê nhỉ ? Có thể giữ được người đàn ông không hề yêu mình ở bên cạnh mà không cần làm gì cả. Mà

không... là tôi nói nhầm ! Sao cô lại không làm gì được nhỉ ? Rốt cuộc là cô đã cho Thiên Vũ uống thứ thuốc gì mà cậu ấy lại nghe lời cô như thế ? Nói !” Như một con dã thú, Hạo Minh vỗ lấy vai Vi, nhìn Vi cảm phần...

“Anh...anh mau buông tôi ra ! Tôi chẳng làm gì cả ! Là cậu ấy nói không yêu anh mà !” Vi cố sức thoát ra nhưng tên Hạo Minh kia quá mạnh lại cộng thêm tác dụng của bia rượu nên hắn có vẻ như không còn tự chủ được nữa. Vi chỉ còn biết đứng run rẩy chịu trận.

“Cô im đi, đồ hồ ly tinh ! Là cô dùng yêu thuật ma quái nên mới khiến cậu ấy như thế ! Nói mau ! Là cô đã sử dụng yêu thuật gì ?” Hạo Minh lay mạnh vai Vi làm cho Vi cảm thấy đau khủng khiếp

“Tôi... không có ! Anh làm ơn... buông tôi ra đi !” nước mắt đã bắt đầu chảy ra vì cơn đau cộng với sự sợ hãi mà Vi đang phải chịu

“Hừ... định dùng nước mắt để làm tôi siêu lòng à ? Đúng là con đàn bà đê tiện !” Nói rồi Hạo Minh đẩy thật mạnh khiến Vi té nhào xuống đất.

Cú va chạm làm bụng Vi đau nhói, nhìn xuống phía dưới Vi thấy có 1 dòng máu đỏ tươi đang chảy dọc theo chân khiến Vi sợ hãi tột độ...

“Sao Vi lâu thế nhỉ ? Bây giờ đã hơn 30 phút rồi mà vẫn chưa về tới” Thiên Vũ bắt đầu lo lắng “Hay mình chạy ra siêu thị tìm cô ấy vậy, chắc là đang đi siêu thị ở gần nhà” Vũ đứng dậy lấy áo khoát và bước ra khỏi nhà...

Trên đường đi... Vũ thấy một đám đông đang ồn ào... Linh cảm chuyện không lành... Vũ cố gắng chen vào giữa đám đông thì thấy Vi đang ngồi ôm lấy bụng, mặt tái mét... còn đối diện... là Trần Hạo Minh đang đứng nhìn với vẻ mặt bần thần... Vũ liền lao ngay đến chỗ Vi...

“Cậu...cậu... có sao không ?”

“Tớ... bụng tớ... đau quá !” Vi cố gắng phát ra từng chữ trong cơn đau đớn

Không cần suy nghĩ... Vũ ôm Vi lên rồi lao đi, không quên tặng cho tên Hạo Minh một cái nhìn căm phẫn như thể nói rằng tôi mà còn gặp anh lần nữa tôi nhất định sẽ xé xác anh...

Ánh mắt ấy khiến cho Hạo Minh sợ hãi đến tái xanh cả mặt...

Tại bệnh viện...

“Ồ... mình đang ở đâu đây ?” Vi mở mắt nhìn xung quanh

“Cậu tỉnh rồi à ?” Thiên Vũ vui mừng khi thấy Vi tỉnh lại “Cậu cảm thấy thế nào rồi ?”

“Tớ không sao...” Chợt nhớ ra sự việc trước đó, Vi hoảng hốt nhìn Vũ “Còn con của chúng ta thì sao ? Con của chúng ta vẫn ổn phải không ?” trái tim Vi như thắt lại, Vi hi vọng đều Vi đang lo sợ sẽ không xảy ra...

“Ừm... con của chúng ta không sao cả ! Nhưng bác sĩ dặn chúng ta phải cẩn thận hơn, không được để cậu làm việc nặng...”

Vi thở phào nhẹ nhõm... Thật may quá ! Nếu mất đi đứa con này thì Vi cũng không biết mình sẽ ra sao ? Ngay cả sợi dây liên kết duy nhất giữa Vi và Vũ cũng không còn nữa thì Vi còn lí do gì mà ở bên cạnh Vũ được nữa chứ... nhưng đúng là ông trời vẫn còn thương người ở hiền... nghĩ đến đây Vi bất giác mỉm cười, nhưng đồng thời nước mắt cũng đang chảy ra... là những giọt nước mắt vui sướng...

Bỗng nhiên... Vũ nắm lấy tay Vi và ghì chặt Vi vào lòng... Vi cảm nhận được bờ vai Vũ đang run...

“Tớ... xin lỗi ! Là tớ không tốt nên mới để cậu xảy ra chuyện như thế này ! Tớ hứa sẽ không để chuyện này tái diễn nữa... Đừng rời xa tớ nhé ! Tớ không biết mình sẽ thế nào khi không có cậu bên cạnh !” giọng Vũ có chút xúc động, Vũ lại càng ôm Vi chặt hơn, làm Vi cảm thấy hơi khó thở...

Vòng tay ôm lấy Vũ trấn an... Vi dịu dàng đáp “Trừ khi cậu rời xa tớ... chứ tớ thì chắc chắn sẽ không bao giờ rời xa cậu... tớ hứa đấy !”

15. Chương 15

Vũ choàng tỉnh dậy, nhìn qua cạnh đã không thấy Vi đâu cả, Vũ liền bật dậy, chạy vào bếp... vẫn không thấy... Bỗng một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng... Vũ chụp lấy điện thoại định bấm gọi thì vừa lúc đó cửa nhà bật mở, Vi đang khệ nệ xách một đồng hồ bước vào...

“Cậu dậy rồi à ?” Vi hơi ngạc nhiên khi thấy Vũ đang đứng đó và nhìn mình với ánh mắt rất lạ... Ngay lập tức Vũ chạy đến và ôm chầm lấy Vi, thật chặt... khiến Vi chẳng kịp phản ứng...

“Cậu đi đâu thế ? Cậu làm tớ lo lắng đấy !”

“Tớ... tớ chỉ đi mua ít đồ để nấu bữa sáng thôi mà, nhà chẳng còn gì để ăn cả ! Cậu sao thế ?” Vi thấy Vũ có gì đó lạ lạ nhưng quả thật rất... đáng yêu >_< cứ=“” như=“” đùa=“” trẻ=“” đang=“” làm=“” nũng=“” ấy=“”>

“Lần sau đi đâu cũng phải nói tớ đưa đi nhé ! Tớ không muốn cậu đi 1 mình, nếu lỡ lại xảy ra chuyện...” Chưa nói hết câu Vi đã lấy ngón tay ngăn lại không cho Vũ nói tiếp

“Không có chuyện gì xảy ra cả, cậu lo lắng thái quá rồi đó... Nếu vì sợ xảy ra chuyện mà đi đâu tớ cũng bắt cậu đi theo không phải là rất phiền phức sao ? Cậu bình tĩnh đi ! Mọi chuyện đã qua rồi ! Sẽ không lặp lại nữa đâu, cậu đừng lo, lần sau tớ nhất định sẽ cẩn thận hơn !” Vi mỉm cười “ Giờ thì đi rửa mặt để chuẩn bị ăn sáng nhé ! Tớ xong ngay đây !”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả, cậu không nhanh lên sẽ trễ giờ làm đấy !” Vi cương quyết

Nhắc tới đi làm... bỗng nhiên máu nóng lại sôi sục trong người Vũ... tên Hạo Minh khốn kiếp... nếu không nhờ Vi ngăn cản thì Vũ đã thừa hấn ra tòa để hấn phải tự chịu trách nhiệm với hành động của mình rồi nhưng vì Vi không muốn làm lớn chuyện nên tạm thời bỏ qua cho hấn vậy... Từ nay Vũ không muốn dính líu gì tới hấn nữa, bởi vậy dù có chết thì Vũ cũng không bao giờ tiếp tục làm việc cho hấn... ánh mắt Vũ bùng bùng sát khí...

“Cậu đi nhé !” Vi tiễn Vũ ra cửa, hôm nay Vi không đi làm, vì vụ tai nạn hôm nọ, sức khỏe của Vi vẫn chưa bình phục hẳn nên Vũ bắt Vi phải ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày rồi mới được đi làm lại

“Ừm tớ đi giải quyết một số việc ở công ty một lát rồi về ngay !”

“Ừa... sao thế ? Tớ đã nói là tớ ở nhà một mình được mà !”

“Được rồi ! Tớ đã quyết định rồi !” Không để Vi nói thêm Vũ liền nhanh chóng bước ra khỏi cửa....

Nhưng rồi...Chợt nhớ ra... Vũ quay đầu lại mỉm cười và nói “Anh đi nhé, vợ yêu !” Đã vậy còn kèm theo nụ cười đầy sát thương nữa chứ. Vũ không biết tại sao mình lại làm vậy, nhưng bỗng nhiên rất muốn làm nên cứ làm thôi, với lại... biểu hiện của Vi lúc đó cũng rất dễ thương mà ^^ Vũ cười thầm, tự đắc ý với hành động vừa nãy của mình...

Còn về phần Vi... vì quá bất ngờ nên vẫn còn đứng đó như trời trồng... cậu ấy...sao lại như vậy ? Vi ngồi xồm xuồng đất, 2 tay che lấy khuôn mặt đang đỏ bừng nhưng thật ra là rất vui sướng... chết rồi ! Làm sao mà thoát ra được nữa đây ? Không khéo mình sẽ làm chuyện phạm pháp mất thôi... huhu...

“Đây là đơn xin nghỉ việc của tôi !” Vũ để lá đơn trước mặt Hạo Minh, nhìn hấn với ánh mắt lạnh lùng

“Vũ không cần phải làm thế ! Tôi không nhận đâu !” Hạo Minh tuy đã lấy lại được vẻ phong độ ban đầu, nhưng trong ánh mắt vẫn còn ánh lên sự bi thương

“Anh không nhận là chuyện của anh, tôi sẽ không đi làm nữa, chào anh !” vẫn ánh mắt lạnh lùng như thế, Vũ quay lưng bỏ đi

“Khoan đã ! Có thể nghe tôi nói được không ? Tôi... tôi... rất hối hận về những gì đã gây ra với Nhật Vi ! Tôi... tôi thật sự xin lỗi !” Bước chân đã Vũ dừng lại...

“Thật sự... thật sự lúc đó tôi không thể tự chủ được hành động... tôi đã quá đau khổ... tôi đã tự dần vặt bản thân rất nhiều lần... tôi xin lỗi” Hạo Minh gục mặt vào 2 bàn tay, giọng nói run run như đang xúc động, tỏ vẻ hối lỗi tận cùng...

Vũ vẫn đứng đó... không nói một lời... cũng không quay đầu lại...

Lát sau... Hạo Minh ngẩng mặt lên, đôi mắt đã đỏ ngầu... “Vũ không cần nghĩ việc ! Vì tôi mới là người phải làm như thế ! Ngày mai tôi sẽ bay sang Canada và không bao giờ làm phiền Vũ nữa ! Hi vọng Vũ và Vi sẽ tha lỗi cho tôi...”

Vũ vẫn lặng im... nhưng trong thâm tâm Vũ biết Vũ đã không còn lý do gì để trách con người này nữa rồi...

16. Chương 16

“Cậu về rồi à ?” Vi hớn hở như đứa trẻ vừa được mẹ mua cho đồ chơi

“Ừm ! Sao thế ? Có chuyện gì vui à ?” Vũ đang mệt mỏi vì chuyện của Trần Hạo Minh nhưng nhìn thấy nụ cười của Vi thì mọi thứ dường như đều như tan biến

“Cám ơn cậu nhé ! Tổ iu cậu nhất đấy !” Vi vẫn cười tươi rói

Vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, nhưng Vi vừa nói gì thì phải... hình như... là yêu mình hay sao ý ? Mình có nghe lầm không nhỉ ?

Không để Vũ kịp nói câu nào, Vi đã kéo Vũ ra ban công, chỉ vào dàn cây thủy canh mà Vũ đã trồng để tạo bất ngờ cho Vi vào ngày sinh nhật. Do hôm qua từ bệnh viện về, Vi vẫn còn chưa khỏe nên không để ý xung quanh. Đến sáng nay ra ban công mới thấy... thật là không thể tưởng tượng nổi... Vi thích lắm... ^^

“Cậu vẫn còn nhớ lời tớ nói lúc ở nhà bà à ? Cậu tự làm toàn bộ cái này hả ?” Nụ cười của Vi lại ngày càng rạng rỡ

“Ừm đúng rồi ! Cậu thích chứ ?” Thì ra Vi đang nói chuyện này à ? Vũ cảm thấy có chút thất vọng, vậy mà Vũ cứ tưởng... Thôi kệ ! Miễn sao Vi vui là được rồi...

“Thích chứ ! Tớ thích lắm ! Mà cậu trồng cây gì thế ? Có cà chua không ? Cả bắp cải nữa ? À... còn có cả cải xanh nữa chứ... Tớ cũng muốn trồng khoai tây nữa, cái này có trồng khoai tây được không nhỉ ?” Vi cứ huyền thuyên như thể sợ ai đó giành nói với mình khiến Vũ không thể nhịn được cười...

“Haha... có đủ cả... cậu cứ yên tâm ! Mà sao cậu lại biết là tớ trồng rau cải ?”

“Thì tớ đoán đại thôi mà, mà đây là quà sinh nhật của tớ phải không ?” Vi tròn xoe mắt chờ đợi câu trả lời của Vũ

“Không phải, tớ trồng cho tớ ăn mà, đâu phải cho cậu” Nhìn thấy biểu hiện thú vị của Vi, Vũ lại nảy sinh ý đồ trêu chọc

“Hừ... Được rồi ! Không phải cho tớ cũng được, nhưng kể từ bây giờ thì nó sẽ là của tớ !” Vi cười hì hì, vẻ mặt thì gian ơi là gian “Tớ sẽ canh đến khi nào mấy cái cây này nảy mầm, tớ sẽ viết tên lên đó, haha... vẫn quy tắc cũ nha, cái gì có tên người nào thì sẽ là của người đó”

“Ồ... cái con tiểu yêu tinh này... từ lúc nhỏ đến giờ chẳng thay đổi gì cả... mà theo như cậu nói thì nếu tớ viết tên tớ lên người cậu thì cậu cũng sẽ là của tớ phải không ?” Vũ ngay lập tức đã tìm được đòn phản công... quả nhiên hiệu quả... ^^ Vi đã bắt đầu ấp a ấp úng...

“Cái này... cái này không tính...” Vi lí nhí, mặt đỏ bừng

“Sao lại không tính... thì cũng như nhau cả thôi mà” Vũ vẫn không chịu buông tha cho Vi, bỗng nhiên Vũ rất tò mò muốn biết xem Vi sẽ phản ứng thế nào trong trường hợp này...

“Thì... thì... hừ... cậu xấu xa... dám ăn hiếp tớ này !” Ngượng quá chẳng biết trả lời thế nào, Vi chỉ còn biết sử dụng bạo lực... vỗ vào lưng Vũ 1 cái thật mạnh rồi bỏ chạy...

Bất ngờ trước phản ứng của Vi, Vũ xoa xoa chỗ bị đánh “Cái con bé này... đau chết được... sao mà hung hăng thế không biết... được rồi... tớ sẽ cho cậu biết tay...” Vũ cố ý nói to để cho Vi nghe thấy rồi ngay lập tức đuổi theo sau Vi...

“Á... tớ không biết đâu... tại cậu chứ bộ...” Vi méo mào vì đang bị Vũ đuổi theo chạy vòng quanh khắp nhà...

“Quá muộn rồi cưng ạ... ai biểu dám đắc tội với ta... chuẩn bị đầu hàng đi !” Vũ cười đắc ý vì sắp bắt được Vi

Thấy Vũ vồ tới, Vi giật mình thụt lùi ra phía sau, vô tình đập vai vào kệ sách khiến cho chiếc hộp để trên nóc kệ rơi xuống

“A a a a... Lần này chết chắc rồi” Vi hoảng sợ nhắm chặt 2 mắt chờ... chiếc hộp đang giáng trần... Ó... nhưng mà... không đau chút nào cả... Vi mở mắt ra... thấy Vũ đang ở phía trên chân mình...

“Cậu... cậu không sao chứ ? Có đau ở đâu không ?” Vi lo lắng đến tái xanh cả mặt

“Đầu tớ... vai tớ... cả người tớ chỗ nào cũng đau cả !” Vũ làm vẻ mặt đau khổ

“Làm sao bây giờ... cậu chờ một lát... tớ đi gọi cấp cứu...” Nói rồi Vi đứng phắt dậy định đi gọi điện thoại thì... đã bị Vũ kéo lại...

“Người gì đâu mà dễ dụ thế không biết ! Tớ không sao cả ! Cái thùng lúc nãy chỉ là thùng rỗng thôi, cô ngốc ạ !” Vũ phì cười vì đã lừa được Vi

Không ngờ Vũ lại có thể đùa như vậy, Vi thấy ầm ỨC vô cùng, lờ như... Vũ thật sự vì Vi mà bị thương chắc Vi sẽ tự trách mình đến chết mất... >_

“Cậu... cậu thật quá đáng... cậu có biết tớ lo lắng không hả ? Sao lại chơi cái trò độc ác như thế được chứ ?” Vừa nói Vi vừa dấm thùm thụp vào ngực Vũ, giọng nói như sắp khóc

Thấy mình đúng là đã hơi quá trớn, Vũ giữ tay Vi lại, tỏ vẻ hối lỗi “Tớ xin lỗi ! Tớ không ngờ lại làm cậu sợ đến vậy ! Tha lỗi cho tớ nhé !” giọng Vũ trở nên dịu dàng

“Cậu có biết lúc nãy tớ lo sợ đến thế nào không ? Đừng đùa như vậy nữa nhé !” Vi ngược lên nhìn Vũ, đôi mắt đã bắt đầu ngấn lệ...

Như có một luồng điện xẹt qua người khiến trái tim Vũ run rẩy, bỗng nhiên... Vũ thấy Vi lúc này sao mà đáng yêu thế không biết... như con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của Vũ... Vũ chỉ muốn ôm Vi thật chặt vào lòng... mãi mãi chẳng bao giờ buông ra...

Vũ lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang chực trào ra từ đôi mắt trong trẻo của Vi rồi dịu dàng hôn lên đó... nụ hôn chuyển dần xuống mũi... rồi cuối cùng là môi... Vũ đặt lên đó một nụ hôn thật sâu... thật dài đến nỗi khiến cả 2 đều quên cả thở...

17. Chương 17

“Mình... mình thật sự đã hôn Vũ... thật sự đã hôn Vũ rồi... A a a a... làm sao đây !!!!! Bình tĩnh ! Bình tĩnh ! Phải suy nghĩ đã ! Tại sao Vũ lại làm vậy nhỉ ? Mình có thể hi vọng không đây ? A a a a... mình không suy nghĩ được gì cả... rốt cuộc là sao đây ?

Không chỉ có 1 người ở nhà đang điên cuồng trong mớ suy nghĩ rối như tơ vò... Tại 1 nơi khác... có 1 người cũng lâm vào tình trạng tương tự như thế...

Mình... mình lại hôn Vi nữa rồi... A a a a... Tại sao mình lại làm như thế kia chứ ? Nhất định là mình đã bị ma ám rồi, chứ không thôi sao lại hành động kì lạ như thế chứ, mình không thích phụ nữ kia mà... sao lại như thế...

nhưng mà...

...môi của Vi đúng là mềm thật và mình cảm thấy có vị ngọt nữa... cô ấy đã ăn kẹo à ? Vũ mơ màng hồi tưởng về nụ hôn ngày hôm qua... bất giác đưa tay sờ vào môi...

“Vũ ! Làm gì mà sáng giờ cứ ngây người ra thế ?” anh đồng nghiệp ngồi kế bên bỗng nhiên vỗ vào vai Vũ làm Vũ từ thiên đàng trở về với thực tại...

“À... em... không có gì !”

“Tương tư cô gái nào rồi phải không ?” Nụ cười của anh đồng nghiệp trở nên mờ ám

“Làm... làm gì có, anh đùa à ? Em không quan tâm phụ nữ... em chỉ có công việc thôi !” Nói rồi Vũ quay đi, giả vờ tập trung vào màn hình vi tính...

“Ừ... để xem anh mày nói đúng không nhé, biểu hiện như vậy thì chắc chắn chỉ có một lí do thôi nhóc à !” Vẫn nụ cười như thế, nhưng anh đồng nghiệp đã chịu buông tha cho Vũ và quay trở lại công việc.

“Gì mà một lí do chứ ? Nói bậy ! Không thể nào có chuyện đó được ! Đặc biệt là Vi thì lại càng không... xem ra lát nữa tan ca nhất định phải đi gặp tên này rồi !” Vũ thiếu não

“Này... cậu cho tớ hỏi nhé... cậu biết tớ không quan tâm phụ nữ rồi nhỉ ? Nhưng nếu lỡ như tớ cảm thấy muốn ôm một cô gái nào đó... rồi còn muốn hôn cô ấy nữa... thì điều đó nghĩa là gì thế ?”

“Cái tên này... cậu có tin là tớ sẽ đâm vào mặt cậu không hả ? Cậu hẹn một chuyên gia tâm lý như tớ ra đây chỉ để hỏi như thế thôi hả ?” Nhất Huy tức giận quát vào mặt Thiên Vũ “Tớ còn tưởng bạn bè lâu ngày không gặp nên cậu mới hẹn tớ ra đây chứ, ai dè...” Nhất Huy là bạn thời cấp 3 của cả Vi và Thiên Vũ, biết rất rõ mối quan hệ của 2 người (trừ việc 2 người đã kết hôn ==) và cả tình trạng tâm lý của Vũ... ^^

“Thì chính vì cậu là chuyên gia tâm lý nên tớ mới gọi cậu ra đây đó, mau trả lời tớ đi...” mặt Vũ vẫn tỉnh bơ

“Cậu... hừ... thôi được rồi... nề tình bạn bè lâu năm... cụ thể mọi chuyện là như thế nào ? cậu phải nói rõ thì tớ mới phân tích cho cậu được chứ !”

“Thì là vậy nè... tớ và cô ấy đã biết nhau lâu lắm rồi... nhưng không hiểu sao dạo gần đây khi đến gần cô ấy thì tớ lại nảy sinh những cảm giác kì lạ... mà cậu biết đó... tớ không thích phụ nữ cơ mà ! Vậy như vậy nghĩa là sao chứ ?”

“Cậu đừng nói với tớ người mà cậu nói là Nhật Vi đó nhe !” Nhất Huy lau lau mồ hôi, hồi hộp chờ đợi câu trả lời...

“Không... không phải ! Sao lại là cô ấy được chứ !” Mặc dù Vũ phủ nhận nhưng biểu hiện của Vũ thì lại tố cáo tất cả...

Nhất Huy bật cười sặc sụa “Hahahaha... tớ biết thế nào 2 người cũng có ngày này mà, hahaha...”

“Này, tớ đã nói là không phải mà ! Cậu làm gì mà cười ghê thế ?” mặt Vũ đỏ bừng

“Cậu nghĩ cậu có thể lừa được chuyên gia tâm lý như tớ sao ?” Nhất Huy ra vẻ tự tin làm Thiên Vũ cũng phải chịu thua...

“Ờ thì... cứ cho là vậy đi... mà vậy nghĩa là thế nào hả ? Cậu nói mau đi !” Vũ bắt đầu nôn nóng

“Còn sao nữa... thì cậu đã yêu Vi rồi chứ sao !”

“Bậy bạ ! Cậu ăn phải cái gì mà nói năng lung tung thế ? Đúng là Vi rất quan trọng đối với tớ nhưng không thể nào tớ lại yêu Vi được... Vi cũng là phụ nữ... tớ...”

“Đến bây giờ mà cậu vẫn chưa bỏ được suy nghĩ đó à ? Ngay từ khi gặp cậu, tớ đã biết cậu không phải dạng thích con trai rồi ! Tớ không biết lí do vì sao cậu lại hận phụ nữ như thế, nhưng cậu phải nhìn nhận một việc, phụ nữ không phải ai cũng xấu, như Vi chẳng hạn...”

“Tớ biết... nhưng tớ xem Vi như người thân... Tớ không thể nào...”

“Cậu cứ nói như thế cậu và Vi có cùng huyết thống vậy... đừng làm tớ sợ nhé !” Nhất Huy bắt đầu đổi giọng đùa cợt

“Đây không phải chuyện đùa nhé ! Nghiêm túc chút đi !” Vũ bực bội gắt “Tuy tớ và Vi không cùng huyết thống nhưng xét về mặt tình cảm là như thế ! Tớ không thể yêu Vi được... cậu đừng nói nhảm nữa !”

“Cái tên này... sao cậu ngoan cố thế hả ? Được rồi ! Để xem nhé ! Thời gian sẽ chứng minh tất cả !”

“Không chứng minh gì cả ! Tớ nói không phải là không phải... cậu mà nói nữa là tớ đâm vào mặt cậu đấy !” Vũ lườm Nhất Huy tỏ vẻ hăm dọa “Đừng nói chuyện này nữa ! Chúng ta đi làm vài ly đi !” Vũ vỗ vỗ vào vai Nhất Huy rồi bỏ đi trước

“Haizzz... Được rồi ! Cái tên này... chẳng thay đổi gì cả” Nhất Huy thở dài rồi cũng theo sau

“Tớ về rồi !” Vũ bước vào nhà, chẳng thấy Vi trả lời, đèn cũng không mở... Nghĩ rằng Vi không có ở nhà... Vũ thở phào nhẹ nhõm... thật sự mà nói ngay lúc này Vũ cũng chẳng biết phải đối mặt với Vi như thế nào...

Định đi tắm rồi đánh một giấc... hôm nay Vũ đã phải suy nghĩ quá nhiều rồi...

Đi ngang qua phòng khách... Vũ chợt thấy có một con mèo đang co ro ngủ trên ghế sofa... Vũ bật cười... “Cái con tiểu yêu tinh này... như thế mà cũng ngủ được...” Vũ bước đến gần và bế Vi vào phòng...

Nhẹ nhàng đặt Vi lên giường... Vũ dịu dàng vuốt những lọn tóc đang lòa xoà trên khuôn mặt cho Vi... Lúc Vi đang ngủ quả thật rất đáng yêu... nếu Vũ không cố gắng kiềm chế... không biết sẽ lại phạm thêm những tội tày trời gì... từ lúc nào Vi trở nên có sức hút đối với Vũ đến thế nhỉ ? Vũ đã thật sự yêu Vi rồi sao ?

Không... không thể nào như thế được...

Bỗng Vũ chợt nhớ đến lời của Vi đã từng nói lúc trước “Chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt nhé ! Dù có xảy ra chuyện gì thì tụi mình cũng nhất định phải bảo vệ tình bạn quý giá này, cậu không được buông tay tớ ra đâu đấy !”

Đúng vậy ! Vi nói đúng ! Mình không thể đánh đổi tình bạn quý giá này để lấy một thứ không chắc chắn như tình yêu như thế... mình không muốn khiến Vi phải khó xử... đây nhất định chỉ là cảm xúc nhất thời... không thể để Vi biết được... ngày mai mình nhất định sẽ giải thích với Vi về nụ hôn hôm qua...

18. Chương 18

“Cậu thức rồi à ? Sao hôm nay cậu thức sớm thế ?” Vừa thức dậy Vi đã thấy Vũ đứng trong bếp làm bữa sáng

“Ừm... thì tại đột nhiên tớ muốn thức sớm ấy mà...” nói đúng hơn là không thể ngủ thêm được nữa, rõ ràng là tối hôm qua Vũ không hề chớp mắt... “Cậu đi rửa mặt đi rồi ra ăn sáng, tớ nấu xong rồi này !”

“Ừm...” Đột nhiên Vi nhớ đến nụ hôn hôm trước nên lại bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng “tớ... tớ đi ngay đây !”

“Vi này...”

“Sao ?”

“Về nọ hôn hôm trước... tớ xin lỗi... cậu quên đi nhé... tớ... tớ không có ý gì cả... tóm lại là cậu coi như không có việc gì xảy ra được không ?” Vũ ngập ngừng

“Cậu đùa à ? Làm sao mà tớ quên được chứ khi mà bây giờ trong đầu tớ và cả trong tim tớ nữa đều đầy ắp hình ảnh của cậu cả rồi. Cậu biểu tớ làm sao quên đây chứ ?” Thật sự Vi đã rất muốn hét vào mặt Vũ như thế... nhưng rồi Vi chợt nghĩ... hành động của Vũ phải chăng chỉ là do nhất thời bông bột ? Sau đó lại cảm thấy hối hận nên Vũ mới bảo Vi phải quên đi như thế... nếu giờ nói ra tình cảm của Vi ngay lúc này chẳng phải sẽ trở thành gánh nặng cho Vũ à ?

Vi cố gắng gượng cười rồi quay lưng lại với Vũ “Không cần cậu nói... tớ cũng đã quên từ lâu rồi... chỉ là 1 nọ hôn thôi mà... cậu không cần phải để tâm nhiều thế !” Nói rồi Vi vội đi vào phòng, cố gắng ngăn cho dòng nước mắt đang trực trào ra ngoài...

Đau quá ! Thật sự rất đau ! Vi ước nếu có thể thoát ra được thứ tình cảm bế tắc này thì hay biết mấy... để Vi có thể chấp nhận được việc Vũ không thích phụ nữ... và cũng để Vi chấp nhận được việc Vũ sẽ không bao giờ yêu Vi...

Vi cố gắng dồn nén tiếng khóc của mình để không phải nấc lên thành tiếng...

Ở bên ngoài... Vũ cũng chẳng sung sướng gì hơn... Vũ cảm thấy sốc khi Vi nói rằng Vi đã quên nọ hôn đó, tìm Vũ bỗng nhiên đau nhói... Vũ không hiểu thứ cảm xúc này là gì... nhưng Vũ quyết sẽ chôn chặt nó vào lòng...

Hôm nay Vũ lại về trễ... Có phải Vũ cố ý tránh mặt mình không nhỉ ? Vi nhíu mày, cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu... Không phải 2 đứa đang rất vui vẻ sao, sao bỗng dưng lại thành ra thế này ? Có phải là do Vũ đã phát hiện ra tình cảm của mình rồi không nhỉ ?

Không lẽ nào... Mình... mình phải làm sao đây ? Đi hỏi thẳng Vũ sao ? Không được ! Lỡ như Vũ vẫn chưa biết thì chẳng khác nào là mình tự khai báo ? Nhưng nếu Vũ không biết thì tại sao cậu ấy lại tránh mặt mình ?

Đang nghĩ ngợi miên man thì Vi giật mình vì nghe thấy tiếng động bên ngoài... là tiếng mở cửa... Vũ đã về... Vi đành giả vờ ngủ... Vi sợ phải đối mặt với Vũ trong lúc này...

Tiếng bước chân của Vũ nhẹ nhàng bước vào phòng rồi đi vào phòng tắm...

10 phút sau... Vi nghe tiếng nước ngừng chảy và lại nghe thấy tiếng bước chân Vũ nhẹ nhàng đi thẳng ra phòng khách...

Đã mấy ngày nay rồi... Vi biết Vũ không ngủ trong phòng... Tạo sao vậy nhỉ ? Không lẽ... đúng là Vũ đã biết được tình cảm của Vi rồi sao ? Vậy đây chính là câu trả lời ? Những giọt nước mắt nóng hổi lăn ra từ khóe mắt khiến Vi không thể nào chớp mắt nổi...

2:00 Am... Vi vẫn không thể nào ngủ được... hình ảnh của Vũ đã lấp đầy tâm trí của Vi rồi... Vi không thể nào dứt ra được nữa...

Nhưng... Vi quyết định chấm dứt sự căng thẳng này... Vi không muốn khiến Vũ phải khó xử thêm nữa... Trò chơi vợ chồng có lẽ đã đến lúc kết thúc ở đây rồi... Ngày mai thôi... Vi và Vũ sẽ là 2 cá thể độc lập, chứ không còn được người ta biết đến với tên gọi là vợ chồng nữa... Vi sẽ ra đi... đến một nơi không có Vũ... ở đó... chắc chắn Vi sẽ đau khổ... sẽ khóc rất nhiều... nhưng đây sẽ là cách tốt nhất cho cả 2...

“Con à, mẹ nhất định sẽ một mình nuôi dạy con thật tốt ! Con đừng trách mẹ nhé !” Vi đưa tay sờ vào bụng mình... “Giờ mẹ con mình ra chào tạm biệt ba nhé !” Nói rồi Vi bước xuống giường đi ra phòng khách...

Vũ đã ngủ say... ngắm nhìn gương mặt tuần tú và bình yên của Vũ... bỗng những kỉ niệm cùng những tháng ngày sống cùng Vũ chợt ùa về khiến Vi bật khóc... sợ sẽ đánh thức Vũ... Vi chạy vội ra ban công... đổ gục xuống và khóc nức nở...

...sáng mai Vi nhất định phải ra đi trước khi Vũ thức dậy... nếu không chắc chắn Vũ sẽ không đồng ý để Vi ra đi như thế... nhưng... sẽ không còn cách nào tốt hơn cho cả hai... Vi không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn

được nữa cả... xin lỗi Vũ... Nước mắt của Vi lại không ngừng tuông rơi...

Bỗng nhiên...

...một bàn tay từ phía sau ôm chặt lấy Vi... khiến Vi sợ hãi quay đầu lại... đúng là Vũ... sao Vũ vẫn chưa ngủ ?

“Sao cậu lại khóc ?” Vũ không khỏi đau lòng khi thấy bộ dạng của Vi lúc này...

“Tớ... không sao cả... sao cậu chưa ngủ ?” Vi cố gắng lảng tránh ánh mắt của Vũ

“Cậu nói dối... lần trước cũng vậy rồi lần này cũng vậy... sao cậu luôn giấu tớ thế hả ? tớ không đáng để cậu tâm sự à ?”

“Không... không phải thế...”

“Vậy thì tại sao ?”

“Tớ... tớ...” ánh mắt của Vũ làm Vi cảm thấy sợ, những giọt nước mắt khó bảo lại không chịu nghe lời cứ đua nhau mà tuông ra... Vi biết mình không thể giấu Vũ được nữa...

“Vi... tớ... không thể xem cậu như bạn thân được nữa... tớ... tớ đã thích cậu mất rồi... tớ biết cậu sẽ không chấp nhận nhưng tớ không thể nào dứt ra được nữa... tớ...”

Chưa nói hết câu thì Vi đã không thể nào nói tiếp được nữa... vì môi Vi đã bị khóa chặt bởi nụ hôn của Vũ... quá bất ngờ... Vi kinh ngạc đến nói không nên lời... cũng không biết tại sao Vũ lại làm vậy... nhưng quả thật... nụ hôn của Vũ khiến đầu óc Vi trở nên mê mẩn... không thể suy nghĩ được gì nữa cả... Vi cũng không thể thở được nữa... thế sao nụ hôn đó vẫn triển miên như không bao giờ dứt...

Cuối cùng Vũ cũng chịu rời khỏi làn môi Vi trong tiếng thở nặng nhọc... nhưng tay thì vẫn ghì chặt Vi vào lòng...

“Tại sao... cậu...” Vi vẫn chưa thể lấy lại nhịp thở

“Cậu có hiểu câu nói vừa rồi của cậu nghĩa là gì không ?” Vũ dịu dàng thì thầm bên tai Vi

“Ồ ?” Vẫn còn bất ngờ vì nụ hôn lúc nãy... Vi chưa thể định thần lại được...

“Nghĩa là... cậu sẽ phải mãi mãi ở bên cạnh tớ... tớ sẽ không buông tay cậu ra nữa... cậu hiểu chứ ?”

“Ồ... tớ...” Vi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, như vậy có phải có nghĩa là Vũ cũng thích mình không nhỉ ?

Không đợi Vi trả lời... đôi môi nóng bỏng của Vũ lại một lần nữa tìm lấy làn môi của Vi... nhưng nụ hôn lần này rất khác... mãnh liệt hơn... mạnh mẽ hơn... khiến đầu óc Vi lại một lần nữa rơi vào u mê... đến khi Vi ý thức được vấn đề thì Thiên Vũ đã ẵm Vi vào phòng và nhẹ nhàng đặt Vi lên giường...

“Sao lại... như vậy là quá nhanh rồi !” Vi vô cùng kinh ngạc, đôi mắt thể hiện chút sợ hãi, Thiên Vũ hiện tại rất khác với ngày thường... Vi biết chuyện gì sẽ xảy ra... tuy đây không phải lần đầu tiên của 2 đứa... nhưng quả thật lần trước Vi chẳng nhớ gì cả... nên đối với lần này, Vi thật sự có chút lo sợ...

“Không nhanh chút nào ! Cậu có biết tớ đã phải kiềm chế như thế nào không ? Chính vì thế tớ rất sợ gặp cậu, cậu có biết không hả ?” Vũ tỏ vẻ đau khổ nhớ lại những ngày phải chịu đựng vừa qua... không được gặp Vi... Vũ nhớ Vi đến phát điên... nhưng Vũ sợ rằng khi gặp rồi thì bản thân lại không tự kiềm chế được mà làm những chuyện khiến Vi phải khóc... Nhưng giờ thì sức chịu đựng của Vũ đã đến giới hạn rồi Vũ muốn có Vi ngay lúc này...

Thì ra mấy hôm nay Vũ tránh mặt Vi là vì lý do như thế, không phải là vì Vũ chán ghét Vi... bỗng dưng Vi cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trong lòng...

“Nhưng mà... không phải cậu không thích phụ nữ sao ?” Vi chợt nhớ đến

“Đúng vậy ! Tớ không thích phụ nữ !”

“Vậy tại sao...”

Không để Vi nói hết câu... Vũ lại tiếp tục tấn công Vi bằng những nụ hôn vội vã nhưng vô cùng mãnh liệt, khiến cơ thể Vi dường như trở nên tê dại, không còn chút sức lực nào... một cảm giác kì lạ trỗi dậy, làm cho Vi cảm thấy như không thể kiểm soát bản thân được nữa đồng thời cũng quên mất cả phản kháng...

Đêm nay... căn phòng nhỏ bỗng trở nên nóng bỏng khi 2 con người không còn bị ngăn cách bởi chiếc gối ở giữa nữa...

19. Chương 19

Reng ! Reng !...

Tiếng điện thoại làm Vi tỉnh giấc... với tay tắt điện thoại... Vi vươn vai ngáp dài... “Ừm... sáng hôm nay trời đẹp thật !” định ngồi dậy đi đến gần cửa sổ thể nhưng... không hiểu sao hôm nay cơ thể Vi cảm thấy đau nhức kinh khủng... Vi nhăn mặt trở mình... chợt bắt gặp vẻ mặt lo lắng của Vũ đang nằm ở phía đối diện...

“Vẫn còn đau lắm à ?”

“Ồ ?” Tối lúc này đây Vi chợt mới nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối qua... Vi và Vũ đã... A a a... xấu hổ quá đi mất... Vi cố giấu mặt vào chăn...

Hành động của Vi khiến Vũ không thể nhịn được cười “Còn xấu hổ gì nữa ? Từ bây giờ... cậu thuộc về tớ hoàn toàn rồi nhé !” Vũ cười ranh mãnh, cố kéo chăn xuống để nhìn cho được khuôn mặt của Vi lúc này đang đỏ như không thể đỏ thêm được nữa...

“Cậu... cậu... sao cậu lại nói thế ? Không... không phải cậu không thích phụ nữ sao ?” Vi ấp a ấp úng như đứa trẻ vừa tập nói... thật sự... khi hỏi ra câu này Vi rất sợ phải nghe câu trả lời của Vũ...

“Đúng ! Tớ không thích phụ nữ...” vẫn là câu trả lời tối qua... Vi cảm thấy uất ức kinh khủng... sao lại thế ? Vũ coi Vi là cái gì mà làm như vậy ? Không lẽ Vi là người dễ dãi giống như vậy à ?

Nhìn biểu hiện như sắp khóc của Vi, Vũ hiểu ngay Vi đang nghĩ gì... không để Vi tiếp tục hiểu lầm... Vũ liền nói tiếp...

“...nhưng tớ yêu cậu, ngốc ạ !”

Vi ngơ ngác ngược lên nhìn Vũ, ánh mắt tỏ vẻ như mình vừa nghe nhầm cái gì thì phải ?

“Cậu... cậu vừa nói gì ?”

“Này ! Đừng dụ tớ lặp lại nhé ! Không có lần thứ 2 đâu !”

“Cậu... nói yêu... yêu tớ sao ? Tức là yêu như những người thân trong gia đình ấy hả ?”

“Cậu nói gì thế ? Không lẽ hôm qua cậu nói cậu thích tớ cũng là thích như thế à ?” Một cảm giác thất vọng bỗng trỗi dậy trong lòng Vũ... khuôn mặt Vũ trở nên căng thẳng...

“Không... tất nhiên là không phải ! Nếu vậy thì tớ đâu phải đau khổ như thế chứ !”

Nghe câu nói này của Vi, Vũ mới có thể thở phào nhẹ nhõm... “Vậy sao cậu lại hỏi tớ câu đó ? Cậu không tin tưởng tớ à ? Nếu yêu cậu như người thân thì tớ sẽ không đối xử với cậu như vậy đâu !”

“Như vậy là như thế nào ?” Vi vẫn còn ngây thơ

“Thì... như tối qua ấy...” Vũ cười gian

Hiểu ra vấn đề... mặt Vi lại đỏ bừng... vậy... vậy là Vũ thật sự yêu mình sao ? “Nhưng... sao cậu nói cậu không thích phụ nữ ?”

“Tớ phải thích phụ nữ thì tớ mới được yêu cậu hả ?” Vũ nhăn mặt tỏ vẻ suy nghĩ

“Ồ ? Tớ là phụ nữ mà !” Vi lại càng thấy khó hiểu

“Tớ không cần biết... tớ vẫn không thích phụ nữ... nhưng với cậu thì khác... tớ yêu cậu... tớ muốn cậu phải ở bên cạnh tớ... từ đây cho đến khi cậu sinh con... rồi cho dù đến khi con chúng ta lớn lên đi nữa thì cậu vẫn là vợ tớ... tớ sẽ không bao giờ ly hôn với cậu... cậu hiểu chứ ? Cậu không muốn như vậy sao ?”

Từng câu nói của Vũ nghe qua có vẻ rất độc tài nhưng đối với Vi đây lại là những câu nói vô cùng ý nghĩa... dù có mơ Vi cũng không dám mơ tới... Vũ đã thật sự thích Vi rồi... Là sự thật chứ không phải mơ... Vi bật khóc trong vui sướng...

“Đừng khóc !” Vũ dịu dàng lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vi “Cậu vẫn chưa trả lời tớ đấy ! Cậu cũng muốn như thế chứ ?”

Nước mắt vẫn không ngừng rơi... Vi nở nụ cười hạnh phúc khe gật đầu “Tớ muốn lắm ! Đương nhiên là tớ muốn thế !”

Vũ không nén nổi hạnh phúc... ôm chặt Vi vào lòng...

Cuối cùng... Vũ cũng đã có một gia đình như Vũ hằng mơ ước...

“Thơm quá ! Cậu đang nấu gì thế ?” Mặc dù hôm nay là chủ nhật... Vũ và Vi cũng không đi đâu chơi cả... Vi nói muốn ở nhà nấu ăn cho Vũ, đã lâu lắm rồi Vi không nấu...

“Thôi kệ ! Ở nhà cũng được, miễn sao có Vi ở bên cạnh thì có thiếu gì trò để chơi” Vũ khoái chí thầm nghĩ (Tg: ẹc... các tình yêu không được nghĩ bậy đấy nhé ==)

“Món cậu thích đấy ! Cậu qua đây nếm thử xem !” Vi cười tươi rói

“Ừm... ngon rồi đấy !” Vũ nếm thử món sườn chiên xả Vi đang nấu trong khi tay thì vòng qua ôm lấy eo của Vi, còn cằm thì đang gác lên vai khiến Vi cảm thấy rất bất tiện... nhưng... không muốn Vũ buông ra chút nào... >_

“Vi này !” Vũ chợt thì thầm vào tai Vi khiến Vi cảm thấy hơi bối rối

“Gì... gì thế ?”

“Mình đổi cách xưng hô nhé !” giọng Vũ vẫn trầm ấm thì thầm bên tai

“Đổi... như thế nào ?” Mặt Vi đã bắt đầu đỏ

“Thì đổi như những cặp vợ chồng khác vẫn xưng hô với nhau ấy !” Vũ xoay người Vi lại, tỏ vẻ nài nỉ “Đổi nhé !”

Về mặt của Vũ lúc này quả thật khiến Vi không thể nào từ chối, nhưng mà... hơn 10 năm xưng hô như thế... bây giờ nói đổi làm sao mà đổi được... ngại chết... >_

“Thế... những cặp vợ chồng khác xưng hô như thế nào ?” cuối cùng Vi cũng phải chịu thua

“Đương nhiên là anh-em rồi, với lại cậu không được gọi tên tớ nữa, vợ thì phải gọi chồng là ông xã hoặc anh yêu” Vũ cười vui vẻ vì sắp đạt được mục đích “Giờ gọi thử xem nào !”

“Bây giờ luôn sao ?”

“Không bây giờ thì chừng nào ? Ngoan ! Mau gọi đi cưng ! Không thôi anh hôn đấy !” nụ cười của Vũ lại càng sâu hơn, thể hiện nét mặt gian ơi là gian

“Ông... ông xã ?” Vi ngượng đỏ cả mặt, lấy 2 tay che mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt Vũ lúc này

“Ngoan lắm, bà xã của anh !” Vũ cười tươi rói, gỡ 2 tay Vi ra khỏi mặt, hôn chụt lên môi Vi “Vậy từ bây giờ chúng ta sẽ đổi cách xưng hô luôn nhé !”

“Ồ... cậu...” thấy Vũ trừng mắt thể hiện sự đe dọa “Em mà không đổi là anh hôn nữa đấy” Vi bối rối nhìn xuống đất giọng lí nhí

“Anh nói em gọi anh sẽ không hôn mà ! Anh chơi ăn gian !”

“Anh đâu có bảo thế ! Anh chỉ nói là nếu em không gọi anh sẽ hôn thôi mà... chứ đâu có nói em gọi anh sẽ không hôn đâu !” Vũ cười ranh mãnh

“Anh... anh ăn hiếp em ! Em không chơi với anh nữa !” Vi giận dữ, quay mặt đi chỗ khác

Vũ ôm lấy khuôn mặt Vi quay về phía mình, ánh mắt Vũ bỗng trở nên nghiêm túc “Không lẽ em không muốn anh hôn em sao ?”

Vi bị sự nghiêm túc của Vũ khiến cho trở nên thật thà hơn, ngượng ngùng lắc đầu...

Vũ mỉm cười thỏa mãn... rồi ngay lập tức cướp lấy làn môi ngọt ngào của Vi bằng một nụ hôn thật mãnh liệt cho đến khi cả 2 đều không thở nổi...

20. Chương 20

“Vậy ra hai anh chị đã kết hôn rồi à ? Đã vậy Vi còn có thai nữa chứ !” Nhất Huy hậm hực nhìn 2 con người đang cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi

“Tại... tại tội tớ sợ nói ra sẽ bị cậu cười... nên tội tớ mới không nói...” Vi xấu hổ ấp a ấp úng

“Phải mà ! 2 người có coi tui là bạn đâu mà nói... lúc xưa tui chấp nhận mọi điều tai tiếng để chơi với 2 người... vậy mà giờ này lại bị 2 người đối xử như thế... công bằng ở đâu vậy nè trời !” Nhất Huy tỏ vẻ ấm ức như bà mẹ già bị đứa con của mình bỏ rơi

“Này... này... cậu ăn nói cho cẩn thận nhé ! Chơi với tội tớ thì tai tiếng lắm à ?” Vũ nghe thấy câu nói không vừa tai, bực quá phải lên tiếng

“Chứ còn gì nữa... cả bọn trong trường đều đồn ầm lên chuyện tình tay ba của ba đứa mình còn gì ! Nhưng chỉ có tớ là phải chịu khổ thôi... đứa thì nói tớ là kẻ thứ ba cướp Vi từ tay cậu... có đứa còn ác hơn... nó nói tớ cướp cậu từ tay Vi mới ghê chứ... cậu nghĩ xem có ấm ức không chứ ?” Nhất Huy khóc lóc hồi tưởng lại kỷ niệm dở khóc dở cười

“Thiệt hả ? Đúng là... hình như có một thời gian mấy bạn trong trường nhìn tui mình hơi lạ lạ...” Vi cũng từ từ nhớ lại

“Lạ lạ gì ? Tui nó bàn tán xôn xao thế mà 2 cậu lại không biết gì à ?”

“Ừ thì cũng không phải là không biết... nhưng chuyện có gì đâu mà làm ầm ĩ thế ? Miễn sao tui mình không phải là được rồi !” Vũ vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì, cả Vi cũng tỏ vẻ đồng tình

“Chuyện nghiêm trọng như vậy mà các cậu bảo không có gì à ? Hại tớ suốt 3 năm học cấp 3 chẳng có lấy một mảnh tình vắt vai... hậu quả của chuyện đó đến bây giờ vẫn còn chưa dứt nữa đây nè !”

“Cậu nói quá ! Đến bây giờ vẫn còn ể là bởi vì cậu vô cùng có duyên nên không cô gái nào dám thừa hưởng cái phúc phần đó thôi ! Cậu đừng có mà đổ thừa bọn tớ à nha !” Vũ tỏ vẻ trêu chọc, Vi hùa theo cười rúc rít khiến Nhất Huy tức điên người

“Cậu... cậu đang nói móc tớ đấy à ? vô cùng có duyên tức là vô duyên chứ gì ? đừng tưởng tớ không hiểu nhé ?”

“Thôi ! Thôi ! Được rồi 2 ông tướng ! Lúc nào cũng thế ! Hễ gặp là cãi nhau chí chóe, chẳng thay đổi gì cả !” Vi mà không lên tiếng can ngăn 2 cái con người già đầu rồi mà nói chuyện cứ như con nít này thì chẳng biết cuộc tranh cãi đến khi nào mới chấm dứt...

“À mà sao bọn họ lại nghĩ tui mình là chuyện tình tay ba thế nhỉ ? Tui mình cũng chơi với nhau như bạn bè bình thường thôi mà !” Vi ra chiều khó hiểu

“Theo cậu là bình thường... còn theo họ là không bình thường chút nào... khi mới vào học lớp 10 Vũ đã rất khác thường rồi nên khiến nhiều người chú ý lắm nha... lúc nào cũng lạnh lùng, tỏ ra bất cần đời... nếu như có một hôm nào đó mà mọi người nghe tin cậu tự tử thì chắc có lẽ cũng không lấy làm lạ...”

“Này... cậu làm gì miêu tả tớ nghe ghê thế !” Vũ nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu

“Cái này không phải tớ miêu tả, mà là mọi người đều thấy thế !”

“Cậu...”

“Được rồi ! Nghe tớ kể tiếp nè” Nhất Huy liền ngắt ngang, không để cho Vũ có dịp động khẩu “Rồi sau đó khi cậu gặp Vi... cậu liền trở nên khác hẳn... ánh mắt cậu dịu dàng hơn... lại còn biết cười nữa chứ... lúc đầu tớ còn tưởng cậu bị bệnh không biết thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt nữa chứ !” Nhất Huy nhìn Vũ chăm chọc

“Này... cậu vừa phải thôi nhé... có tin tớ đâm vào mặt cậu không hả ?”

“Thôi mà Vũ ! Nghe Nhất Huy nói hết đã !” Nhờ có Vi đỡ lời nên Vũ mới buông tha... không thôi cái tên này đã bằm dập với Vũ rồi... (Tg: Ặc... Sao Vũ càng ngày càng bạo lực thế nhỉ ? __=)

“Hi... tớ đùa chút thôi mà... làm gì mà dữ thế...” Nhất Huy cười khi khi

“Rồi sau đó thì sao hả Nhất Huy ? Chính vì chuyện đó nên mọi người hiểu lầm là bọn tớ đang quen nhau à ?”

“Ừm đúng rồi đó... cộng thêm việc 2 nười lúc nào cũng luôn đi với nhau như hình với bóng, nên đương nhiên mọi người nghĩ là 2 người đang quen nhau rồi ! Nhiều người ngưỡng mộ chuyện tình của 2 người lắm á ! À... phải nói là chuyện tình họ tự vẽ ra cho 2 người mới đúng... Rồi tự nhiên tớ nhảy vô chơi chung nên thành ra mới phải chịu tai tiếng ngàn đời như thế này nè !” Nhất Huy tỏ vẻ đau khổ

“Ai mượn cậu chơi với 2 tớ... là cậu tự nguyện đấy nhé !”

“Thì tại... tớ thấy 2 cậu thú vị mà...” Nhất Huy cười bí hiểm

“Nếu vậy thì đừng ca cẩm nữa... Được chơi với tụi tớ là niềm vinh hạnh cho cậu lắm đấy nhé”

“Vinh hạnh cái đầu cậu á... mà nói chung... chơi với 2 cậu, ngoài chuyện đó ra thì cũng không phải là quá tệ... À... các cậu có nhớ lần tụi mình đi thám hiểm thác Bạc không ?”

“Ừm lần đó đúng là vui thiệt á ! Mà công nhận tụi mình gan thiệt, dám trốn cha mẹ đi, rồ cuộc về nhà bị cấm cửa suốt 1 tuần liền nhưng mà vui ới là vui nên không thấy hối hận gì cả !” Vi phấn khởi khi nhớ lại chuyến đi ấn tượng năm đó

“Ừ... anh còn nhớ lần đó, em bị một con khỉ con hù đến phát khóc luôn mà” Vũ cũng tham gia vào câu chuyện

“Tại... tại con khỉ đó hư quá... giật đồ của em không chịu trả... làm em sợ chứ bộ !”

“Sao em không nói là tại vì em nhát gan quá đi” Vũ vẫn không thôi trêu trọc

“Haha... tớ nhớ lần đó tụi mình rượt theo bắt con khỉ đó cũng dữ cả người luôn á... nhưng mà phải công nhận là vui thiệt !” Nhất Huy cười tít cả mắt, Vi và Vũ cũng gật đầu đồng ý. Đó quả thật là kỉ niệm khó quên của cả 3 người.

Suốt buổi tối... Cả bọn tiếp tục ngồi ôn lại những kỉ niệm đã cùng nhau trải qua... hết chuyện này đến chuyện khác quên mất cả thời gian... tiếng cười nói rôm rả như không bao giờ dứt...

21. Chương 21

“Mẹ ới ! Tha cho con đi !” Đứa nhỏ vừa chạy vừa khóc trong hoảng loạn

“Mày đứng lại đó ! Lần này tao mà bắt được, tao nhất định không tha ày !” Bà mẹ tướng mạo như mụ phù thủy gian ác đuổi theo sau không ngừng hăm dọa

Đứa bé cứ chạy... chạy mãi... mặt đất như đổ sụp xuống... một màu đen đáng sợ bao trùm mọi cảnh vật xung quanh, đằng sau mụ phù thủy vẫn đang đuổi theo...

Sợ hãi tột độ... đứa bé thấy mình không còn chút sức lực... đột nhiên... như có cái gì đó ngáng phải chân khiến đứa bé ngã nhào... không đủ sức để đứng dậy... đứa bé đành chịu trận, chờ những trận đòn roi của bà mẹ đang chực nhào tới...

Đứa bé sợ hãi nhắm chặt mắt, chuẩn bị đón nhận sự đau đớn... thế nhưng... bỗng nhiên có một bàn tay ấm áp kéo đứa bé đi... rồi khung cảnh xung quanh trở nên thay đổi... hoàn toàn khác... không còn một màu đen đáng sợ mà thay vào đó là một cánh đồng đầy chim muông và hoa lá... thật ấm áp... đứa bé tưởng như mình đang ở thiên đường...

Bàn tay nhỏ ấy vẫn nắm chặt lấy tay đứa bé... khuôn mặt chủ nhân của bàn tay ấy từ từ hiện ra... một khuôn mặt rất quen thuộc... đó là Vi... Vi đang mỉm cười xinh đẹp như một thiên thần... một cảm giác hạnh phúc len lỏi khiến đứa bé cũng mỉm cười...

Vũ choàng tỉnh... vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt Vi cười tươi tắn đang chống cằm nhìn mình... nụ cười y như trong mơ... bất giác khiến Vũ muốn ghì chặt Vi vào lòng và không bao giờ buông ra nữa...

“Sao thế ? Anh vừa mơ thấy gì vui lắm à ? Đang ngủ mà cũng cười được !” Vi bật cười khúc khích...

Vũ choàng tay kéo Vi về phía mình, nở nụ cười ranh mãnh “Ừm đúng đấy ! Anh mơ thấy có cô ngốc nào đó cứ vừa khóc vừa năn nỉ anh đừng xa cô ấy, còn nói cô ấy yêu anh nhiều lắm...”

“Gì chứ ? Anh... sao anh dám mơ thấy cô gái nào hả ? Như thế cũng được xếp vào ngoại tình tư tưởng đấy nhé !” Vi phụng phịu

“Em nghĩ đi đâu thế ? Ngoài em ra, trong mắt anh chẳng còn cô gái nào cả, ngốc ạ !” Giọng Vũ bỗng trở nên dịu dàng, khiến Vi ngượng ngùng mỉm cười, chẳng dám nhìn vào mắt Vũ nữa, Vi sợ mình lại say mê trong đôi mắt thăm thẳm ấy mà quên mất cả việc kiểm soát bản thân...

“À... đúng rồi... anh ra đây xem đi... nhanh lên... có cái này hay lắm nè !” Vi chợt nhớ ra mục đích của việc cô chờ Vũ thức dậy, liền bật dậy, kéo Vũ theo cô ra ban công...

“Gì vậy em ?” Vũ uể oải đi theo Vi, vốn định ôm Vi ngủ nướng thêm một chút vậy mà Vi cũng không cho toại nguyện

“Anh nhìn xem ! Cây cà tụi mình trồng đã nở hoa rồi này !” Vi cười híp mắt, tay chỉ vào chậu cây nhỏ trên dàn thủy canh Vũ đã tặng Vi hôm sinh nhật

“Ừm đúng nhỉ ? Cũng nhanh ghê, mới đây đã có hoa rồi à ?”

“Nhờ em ngày nào cũng chăm chỉ bón phân cho nó đó” Vi tự hào “Không bao lâu nữa nó sẽ có trái nhỉ ? Rồi mình sẽ được ăn cả mình tự trồng. Thật thích quá đi mất ! Không biết mình tự trồng có ngọt hơn so với người ta trồng không nhỉ ? Em háo hức quá đi ! Chẳng biết bao lâu nữa nó mới có trái anh ha ? Mà sao chỉ có cây cà mới có hoa thôi, còn mấy cây kia chẳng có động tĩnh gì cả. Hay là mình bón phân chưa đủ ?” Vi cứ tít tít cứ như thể đang sợ ai giành nói với mình khiến Vũ phải bật cười

“Haha... cô nương à ! Cô hỏi nhiều như thế, rốt cuộc là muốn tôi trả lời câu nào trước đây ?” Vũ vòng tay qua eo Vi, kéo Vi xoay qua đối diện với mình

“Tất cả !” Vi le lưỡi tinh nghịch

“Nếu vậy thì... chỉ một câu trả lời thôi... anh không biết, hahaha...”

“Anh... hừ... thấy ghét... không thèm hỏi anh nữa” Vi giả vờ giận dỗi

“Haha... anh đùa thôi mà... sự thật là... anh không biết thiệt” Vũ vẫn không ngừng cười khiến Vi thiệt thảy ghét không chịu nổi... chỉ muốn cắn một phát thật mạnh vào mặt cho bõ ghét...

Biểu hiện của Vi thật thú vị... Vũ vốn muốn thử xem nếu tiếp tục Vi sẽ phản ứng như thế nào... cái con tiểu yêu tinh này bộ mặt cứ như đang muốn cắn người ấy... thật là đáng yêu quá đi mất... nếu hôm nay không phải đi làm thì tiểu yêu tinh chắc chắn là đã chết với Vũ rồi...

“Thôi được rồi ! Anh không đùa nữa... hôm nay anh nấu đồ ăn sáng cho em nhé... đừng làm bộ mặt như thế nữa mà, ngoan nha !” Vũ ôm Vi vào lòng như đang dỗ dành con nít

“A a a a... đau... Em đang làm gì thế ?” Vũ xoa xoa một bên vai vừa bị Vi cắn

“Cho anh chừa ! Lần nào cũng chọc ghẹo người ta cho đã rồi dùng lời lẽ ngon ngọt để dụ dỗ thì coi như xong hả ? Lần này là nhẹ nhẽ, lần sau em sẽ không nường tay nữa đâu ! Lêuuu... ông chồng ngốc !” điệu bộ của Vi ấu trĩ hết sức... nói rồi Vi chạy biến vào phòng không để cho Vũ kịp phản công

“Cái con tiểu yêu tinh này... để xem ta trả đũa như thế nào nhé !” Vũ cười thầm, trong đầu đang tính toán kế hoạch xấu xa nào đó

Vi thay đồ xong thì bước ra phòng khách... thấy Vũ đang lui cui trong bếp... khung cảnh này khiến Vi cảm thấy hạnh phúc đến kì lạ... mà ngoài cảm giác hạnh phúc ra còn có một thứ tình cảm khác nữa, nhưng Vi không biết gọi nó là gì... chỉ biết rằng Vi muốn Vũ cũng cảm nhận được tình cảm ấy... nghĩ rồi, Vi đi đến vòng tay ôm Vũ từ phía sau...

Hơi bất ngờ vì hành động của Vi, lần đầu tiên Vi chủ động như thế... Vũ xoay qua nhìn Vi mỉm cười dịu dàng “Sao thế em ?”

“Anh không cảm nhận thấy sao ?”

“Cảm nhận thấy gì ?” Vũ tỏ ra khó hiểu

“Tình cảm của em ấy, trong lòng em đang dâng lên một thứ tình cảm rất lạ, em muốn anh cảm nhận được nó” Vi ngây thơ không hề suy nghĩ câu nói của mình có sức mạnh như thế nào đối với Vũ

Như hiểu ra vấn đề, môi Vũ khẽ cong lên thành một đường cong quyến rũ, nhìn sâu vào mắt Vi, Vũ chậm rãi nói

“Thử nói em yêu anh thử xem”

”Em... yêu anh ?” Vi thấy hơi ngại, trước giờ Vi chưa bao giờ nói câu này với Vũ, nhưng mà... đúng là cảm giác này rồi

“Đúng rồi !” Vi ngược lên nhìn Vũ, nở nụ cười trong sáng như đứa con nít lần đầu tiên phát hiện ra cách sử dụng TV ^^

Vi chồm tới ôm lấy cổ Vũ, tiếp tục nói “Em yêu anh ! Em yêu anh nhiều lắm !” ^^

“Anh cũng vậy ! Anh yêu em !” vòng tay ôm Vi thật chặt, Vũ bỗng thấy cuộc sống mới kì diệu làm sao

“Em yêu anh !” Vi vẫn không cảm thấy chán với câu nói của mình

“Em đừng nói nữa, nếu không... em sẽ không được ăn sáng nữa đâu đấy”

“Ồ... tại sao ? Anh không thích nghe em nói vậy sao ?”

“Không phải, chính vì anh rất thích nghe nên anh sẽ làm cho em không có thời gian ăn sáng luôn đó” Cậu nói của Vũ thật mờ ám, kèm theo nụ cười tà mị cũng đủ để Vi hiểu Vũ muốn ám chỉ việc gì...

Lại một buổi sáng hạnh phúc của cặp vợ chồng ngốc... :D

“A a a a... đau lưng quá đi mất !” Mới đây mà cái bụng của Vi đã được 6 tháng, vì lần đầu tiên mang thai nên Vi cảm thấy mệt mỏi kinh khủng.

Vũ không cho Vi đi làm nữa, bắt Vi phải ở nhà nghỉ ngơi... nhưng mà ở nhà quả thật chán chết được >_< muốn=“” đi=“” đâu=“” vũ=“” cũng=“” không=“” cho,=“” nói=“” là=“” phải=“” đợi=“” vũ=“”

về=“” chỗ=“” đi.=“” “người=“” gì=“” đâu=“” mà=“” độc=“” tài=“” thế=“” không=“” biết=“” đáng=“” ghét...=“” đáng=“” ghét...=“” vi=“” trút=“” giận=“” vào=“” con=“” gấu=“” bông=“” đang=“” ôm=“” trong=“” người=“” khiến=“” nó=“” méo=“” mó=“” đến=“” thăm=“”>

“Đang nói ai đáng ghét đấy ?” Vũ vừa bước vào nhà đã nhìn thấy hành động kì lạ của Vi

Tiếng Vũ khiến Vi giật thót cả mình, vội giấu con gấu đáng thương ra sau lưng “Ồ... đâu có... em đâu có nói ai đâu” Vi cười hì hì, giả vờ ngây thơ

“Vốn định dắt ai đó đi chơi nhưng mà vì bị người ta nói là đáng ghét nên đành miễn cưỡng trở thành người đáng ghét theo như lời người ta vậy ?” Vũ nheo mắt nhìn Vi

Như chỉ đợi Vũ nói câu đó, mắt Vi bỗng sáng lên như bắt được vàng “Đâu có ! Em đâu có nói anh đâu à, anh đáng yêu thế sao em lại nói là đáng ghét được. Mình đi bây giờ luôn nha, em ở nhà hoài chán quá đi mất ! Đi nha ông xã !” Vi chuyển giọng năn nỉ

Haizzz... cái con tiểu yêu này, đúng là đã nắm được điểm yếu của mình rồi ! Mỗi lần Vi kêu Vũ là ông xã thì Vũ lại trở nên nhẹ dạ. Nhưng mà không được... lần này không được nhẹ dạ...

“Muốn đi cũng được thôi ! Em phải thể hiện thành ý đi chứ !” Vũ cười ranh mãnh

“Thể... thể hiện như thế nào ?” Vi linh cảm thấy hình như mình sắp sập bẫy

“Ở đây nè !” Vũ cười gian manh chỉ vào môi mình

“Sao chứ ?” từ trước tới giờ chỉ có Vũ hôn Vi thôi, Vi chưa bao giờ chủ động nên Vi đâu biết phải làm thế nào >_<>

”Cách khác được không ?” Vi đỏ mặt

“Không ! À mà còn chứ... cách khác là chúng ta sẽ cùng ở nhà chơi” Nụ cười của Vũ đã gian nay lại càng gian hơn

“Anh... Thôi được rồi ! Anh nhắm mắt lại đi !” cuối cùng Vi cũng đành chịu thua, hôm nay Vi thật sự rất muốn ra ngoài, ở trong nhà hoài ngọt ngọt ngạt chết được

Vi từ từ nhướn người hôn nhẹ lên môi Vũ... Vi định kết thúc ở đây nhưng Vũ đâu cho Vi làm thế... chẳng biết bàn tay Vũ đã vòng ra sau gáy Vi tự khi nào... ngay lập tức... Vũ từ thế bị động chuyển sang chủ động... biến nụ hôn ngây thơ trong sáng thành một nụ hôn theo kiểu Pháp đúng nghĩa... khiến Vi trở nên u mê, không thể phản kháng được nữa...

Cho đến khi Vi không thể đứng vững, Vũ mới chịu buông tha... để Vi tựa vào người mình... Vũ khẽ thì thầm vào tai Vi, giọng điệu rất gian xảo “Như thế mới gọi là hôn, em yêu à !”

“Sao lúc nào mình cũng là người chịu thua trước thế nhỉ ? Con người này đáng ghét thật ! Muốn cắn ột phát nhưng mà... thôi, lỡ như lại bị trừng phạt như lần trước chắc chết mất thôi >_< tạm=“” thời=“” nhin=“” vậy=“” !”=“” vi=“” thăm=“” nghĩ,=“” cố=“” nuốt=“” cục=“” tức=“” vào=“”>

“Anh... cái này đẹp không ?” Vi hớn hở

“Ừm... đẹp... nhưng mà em đang trả thù anh hay sao thế ? Nãy giờ em mua nhiều lắm rồi đó !” Vũ uể oải vì phải xách đồ quá nhiều

Vi giả vờ ngây thơ “Ừa ? Có sao ? Sao em phải trả thù anh chứ ! Em yêu anh còn không hết nữa mà !” Vi choàng lấy cánh tay Vũ ra chiều nịnh hót

“Em chỉ được cái miệng ! Đúng là tiểu yêu tinh” Vũ cốc nhẹ vào đầu Vi

“Hi... Anh... mình ghé quá đó mua thêm ít đồ cho con nữa nha !” Vi chỉ tay về phía shop quần áo trẻ em phía trước...

“Em còn định mua nữa hả ? Không phải em mua đủ rồi sao ?”

“Thì mình mua một lần luôn, chừng nữa khỏi mất công mua nữa. Đi thôi !”

“Nhật Vi ! Là bồ phải không ?”

Vi nghe tiếng ai gọi từ phía sau lưng, quay lại thì thấy Ngọc Diệp đang đi tới, Ngọc Diệp là cô bạn tương đối thân của Vi hồi đại học, nhưng Vũ không thích cô bạn này, Vũ nói cô ấy hay soi mói chuyện của người khác, phải mà... Vũ có thích cô gái nào đâu....

“Lâu quá chúng ta không gặp rồi nhỉ ? Mà bồ đang có thai hả ?”

“Ừm được 6 tháng rồi !” Vi vui vẻ “Lâu quá không gặp bồ, dạo này bồ sao rồi ?”

“Ừm cũng bình thường thôi ! Giờ tớ đang làm quản lý của shop này nè !”

“Ghé nha ! Vậy là bồ phải giảm giá cho tớ đó nha !”

“Ok ! Không thành vấn đề ! Mà cậu kết hôn khi nào thế ? Sao không mời tớ ? Tớ giàn đó nha !”

“Thôi mà ! Cho tớ xin lỗi đi ! Tại tớ bị mất liên lạc với cậu chứ bộ !”

“À... đúng rồi ! Vì tớ có ra nước ngoài một thời gian nên khi về nước đã đổi luôn số điện thoại” Tới lúc này Ngọc Diệp mới bắt đầu chú ý tới Vũ

“Ồ... cậu có phải Thiên Vũ bên khoa thương mại không nhỉ ? Không lẽ... 2 cậu kết hôn với nhau à ?”

“Đúng v...” Vũ vừa định thừa nhận thì đột nhiên đã bị Vi bịt miệng lại không cho nói

“Làm... làm gì có ! Hôm nay chồng tớ bận nên tớ mới nhờ Vũ chở tớ đi mua ít đồ đó mà !” Vi cố làm mặt tỉnh

“Ra 2 cậu vẫn còn chơi thân với nhau đến bây giờ à ? Mình hâm mộ thiệt đó nha !”

“Phải đó ! À mà tớ chợt nhớ ra có chuyện phải làm. Thôi tụi tớ đi trước nhé ! Khi khác gặp sẽ nói chuyện tiếp nha !” Nói rồi không để Ngọc Diệp kịp trả lời, Vi đã kéo Vũ đi mất.

“Gì mà vội thế nhỉ ?” Ngọc Diệp ngơ ngác nhìn theo

Về tới nhà... Vũ vẫn không nói với Vi lời nào... đi thẳng vào phòng... Vi vội vàng chạy theo... lúc này đã định giải thích liền nhưng nhìn mặt Vũ sợ quá làm Vi không dám mở miệng... giờ xem ra không giải thích là không được rồi, Vũ quả thật là không nhớ gì cả...

“Anh vẫn còn giận à ? Nghe em giải thích đã !” Vi kéo cánh tay Vũ lại

“Anh không có giận ! Em không cần phải giải thích !” ánh nhìn của Vũ trở nên u ám, khiến Vi cảm thấy hơi sợ

“Sao lại thế ? Nhưng rõ ràng là anh đang giận mà ! Anh phải nghe em giải thích chứ !”

“Được rồi ! Anh đang mệt, chuyện này mình nói sau đi” Vũ mệt mỏi đẩy tay Vi ra rồi đi vào phòng tắm

Vi vẫn còn đứng đó thững thờ “Sao mọi chuyện lại thành ra như thế này chứ ?”

“Anh vẫn chưa ngủ à ?” Vi mơ màng thức dậy nửa đêm, không thấy Vũ nằm bên cạnh, ra phòng khách thì thấy Vũ vẫn còn ngồi ở ghế sofa xem TV

“Ừm... em ngủ trước đi !” Mắt Vũ vẫn dán chặt vào TV, không thèm nhìn Vi đến một cái

“Giờ là 2h khuya rồi đấy, mai anh còn đi làm nữa mà” Vi bắt đầu cảm thấy khó chịu

“Em cứ mặc kệ anh ! Em đi ngủ trước đi !” Giọng Vũ hơi cáu gắt

Đến lúc này, Vi không còn chịu đựng được nữa... Cái tên ấu trĩ này, mình nhất định phải nói cho ra nhẽ !

Vi bước tới trước mặt Vũ, kéo Vũ nhìn xoay qua nhìn thẳng vào mắt mình “Anh rốt cuộc là bị gì vậy hả ? Có phải anh đang giận em chuyện hồi chiều không ?”

“Anh đã bảo là anh không có giận rồi mà !” Vũ nhăn mặt khó chịu, gỡ 2 tay Vi ra khỏi mặt mình

Đột nhiên, Vi gạt phăng tay Vũ ra, bấu lấy 2 bên má của Vũ... nhéo thật mạnh, làm Vũ đau điếng...

“Em làm cái gì thế ? Đau lắm biết không hả ?” Vũ xoa xoa chỗ bị đau

“Anh là đồ ngốc ! Em ghét anh... ghét anh nhất...” Vi vừa nói vừa khóc tức tưởi, chạy ra khỏi nhà...

Lúc nào cũng vậy, mỗi lần Vi rơi nước mắt... Vũ lại mềm lòng... muốn ôm Vi thật chặt vào lòng để dỗ dành... mọi buồn bực đều tan biến... mặc kệ... cho dù Vi không muốn thừa nhận là vợ Vũ cũng được... cho dù Vi cảm thấy xấu hổ khi là vợ Vũ cũng được... chỉ cần Vi vẫn ở bên cạnh Vũ... thì dù có như thế nào cũng không sao cả...

Nghĩ rồi... Vũ lập tức đuổi theo Vi... nhưng bóng Vi đã mất tăm... một cảm giác sợ hãi trĩu nặng... Vũ lao đến thang máy... bấm nút liên tục... sao thang máy hôm nay chậm chạp thế nhỉ ? Vũ càng ngày càng sốt ruột... đêm khuya như thế này... Vi lại mang thai... nếu có chuyện gì xảy ra với Vi chắc Vũ sẽ không thể sống nổi mất...

Rồi chợt... suy nghĩ dừng lại... Vũ lắng nghe tiếng khóc rầm rức phát ra từ phía cầu thang... đẩy cửa ra thì thấy Vi đang ngồi đó... đến lúc này, Vũ mới có thể yên tâm thở phào nhẹ nhõm...

Vũ bước đến... dịu dàng ôm Vi từ phía sau... Vi thoáng giật mình nhưng rồi cũng chịu ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay của Vũ

“Anh xin lỗi !” Vũ tỏ vẻ hối lỗi, thì thầm vào tay Vi

“Không cho ! Em không phải là người có lỗi... nên em không có lỗi để cho anh” Vi bướng bỉnh nói, không ngờ Vi lại dùng chiêu này ngược lại với Vũ khiến Vũ bật cười

“Vậy là hết giận anh rồi nha ! Cười với anh cái nào !” Vũ xoay người Vi lại, tỏ ý muốn giảng hòa...

“Không cười nổi !” mặt Vi không biểu lộ một chút cảm xúc nào cả, Vũ thấy tim mình đập thình thịch vì lo sợ

“Nếu anh nghe em giải thích về chuyện hồi chiều thì em sẽ tha thứ cho anh” Vi nói tiếp

“Chuyện đó không còn quan trọng nữa, em không cần giải thích...” Chưa nói dứt lời, Vi đã trừng mắt nhìn Vũ khiến Vũ phải nhỏ giọng “Được rồi ! Em nói đi !”

“Em không thừa nhận anh là chồng em không phải vì em không muốn thế, mà là vì câu nói lúc trước anh đã nói với Ngọc Diệp nên em lo sợ nó sẽ xảy ra...”

“Câu nói gì thế ? Sao anh không nhớ !” Vũ cố vắt óc suy nghĩ nhưng cuối cùng cũng không thể nhớ ra được

“Thì cái câu anh đã nói khi Ngọc Diệp cứ leo đèo theo chúng ta hỏi chúng ta có đang quen nhau không đó !”

Như chợt nhớ ra “À đúng rồi ! Anh nhớ rồi ! Khi đó vì quá bức bối và anh cũng nghĩ rằng chúng ta sẽ không bao giờ quen nhau nên anh đã khẳng định với cô ta rằng nếu anh và em quen nhau thì anh sẽ làm thứ cưng cho cô ta một tuần, đúng không ?”

“Ừm... đúng rồi ! Em nghĩ là cậu ấy vẫn còn nhớ đó, cậu ấy vốn nhớ rất dai mấy chuyện này mà... lỡ như cậu ấy bắt anh... huhu... em không muốn vậy đâu” Vi khổ sở tưởng tượng đến viễn cảnh đó mà rùng mình

“Vậy là... em không thừa nhận là vợ anh chỉ vì lí do đó thôi hả ?” Vũ mừng thầm trong lòng

“Ừm... đúng rồi ! Nếu không sao em lại không thừa nhận chứ ? Làm vợ anh là điều tuyệt nhất mà em có được” cuối cùng Vi cũng đã chịu cười

“Anh xin lỗi vì đã trách lầm em !” Vũ dịu dàng vuốt má Vi như đang nâng niu một vật báu

“Đúng vậy ! Anh đáng đánh đòn, phạt anh ngày mai phải dẫn em đi ăn kem !” Vi đã trở lại vẻ nhí nhảnh như thường ngày

“Ok ! Tuân lệnh bà xã !” Thế là hòa bình lại được lập lại

22. Chương 22

“Anh ! Mình đi đâu thế ?” Vi ngơ ngác đi theo Vũ

“Thì đi gặp Ngọc Diệp...”

“Sao ? Không được ! Ngọc Diệp chắc chắn sẽ còn nhớ, em không muốn !” Vi cố kéo Vũ đứng lại

“Em không muốn mọi người biết chúng ta là vợ chồng sao ?” Nét mặt Vũ trở nên nghiêm túc

“Đương nhiên là em muốn, nhưng mà...” Chưa nói hết câu, Vũ đã lấy hai tay ôm mặt Vi áp sát vào mặt mình, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Vi khiến Vi có chút bối rối...

“Một tuần sẽ trôi qua nhanh thôi ! Anh đảm bảo với em sẽ không có chuyện gì xảy ra cả ! Em không tin anh sao ?”

“Không... sao em lại không tin anh được chứ ?”

“Vậy được rồi ! Chúng ta đi thôi !” Vũ mỉm cười, kéo Vi đi tiếp

Đương nhiên là Vi tin Vũ nhưng mà còn phía Ngọc Diệp kia... không phải lúc trước cậu ấy đã từng nói cậu ấy cũng thích Vũ sao ? Cậu ấy còn thề nhất định sẽ cưới đồ Vũ... Lỡ như... A a a... không được... mình không được nghĩ như thế... mình nhất định phải tin Vũ... đúng vậy... phải tin Vũ mới được...

Trong lúc Vi vẫn còn đang rối ren với mớ suy nghĩ phức tạp, thì 2 người đã đi đến shop quần áo của Ngọc Diệp...

Nhìn thấy Vi và Vũ, Ngọc Diệp liền bước đến, vui vẻ đón tiếp...

“Hai cậu lại đi mua đồ với nhau à ? Đây Vi, cậu không sợ chồng cậu ghen sao ?” Nụ cười Ngọc Diệp trở nên ám muội...

“Ồ... Không... vì chồng tớ...”

“Chồng cô ấy chính là tớ ! sao tớ lại ghen với chính mình được chứ ?” Kèm theo lời nói của Vũ là một nụ cười có tầm sát thương vô cùng ghê gớm, khiến Ngọc Diệp trong phút chốc cũng phải ngẩn ngơ...

“Thật sao ? Sao hôm qua Vi nói không phải ? À... đúng rồi... tớ nhớ rồi nhé ! Có phải cậu vẫn còn nhớ lời hứa lúc trước không, rằng Vũ quen với cậu thì Vũ phải làm thú cưng cho tớ 1 tuần ?” Nụ cười của Ngọc Diệp trở nên gian hết sức...

“Đúng vậy !” Vi cúi gầm mặt, quả nhiên là Ngọc Diệp còn nhớ...

“Tớ sẽ giữ lời ! Cậu muốn sao cũng được nhưng tớ muốn cậu biết rằng Vi chính là vợ tớ, không việc gì phải giấu diếm chuyện đó chỉ vì lời hứa với cậu cả” Vũ khẳng định chắc nịch

“Cậu chẳng thay đổi gì cả ! Vẫn nói chuyện đáng ghét thế ! Vậy từ tuần sau bắt đầu nhé ! Trừ thời gian cậu đi làm, thời gian còn lại của cậu phải do tớ quyết định !”

“Đây, cậu có thấy quá đáng không thế ? Cậu không thấy Nhật Vi đang có thai à ?” Vũ bắt đầu tức giận

“Thú cưng là phải nghe lời chủ, không được cãi, biết chưa hả ? Cậu đã nói là giữ lời hứa mà, định nuốt lời à ?”

“Cậu... Thôi được rồi ! Để xem cậu làm được gì tớ ! Giờ nói đi, cậu muốn tớ làm gì ?”

“Đơn giản thôi ! Ngoài giờ đi làm, thời gian còn lại cậu phải ở bên cạnh...” Nói tới đây, Ngọc Diệp đột nhiên dừng lại làm Vi hồi hộp đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài, không lẽ cậu ấy muốn Vũ ở bên cạnh cậu ấy ? Hic... sao mình chịu đựng được chứ TT__TT

Nở nụ cười kiêu ngạo, Ngọc Diệp nói tiếp “Tớ muốn cậu phải ở bên cạnh người bạn này của tớ, chăm sóc cho cô ấy chu đáo và cũng không được để cô ấy khóc, biết chưa ?” Ngọc Diệp quàng tay qua vai Vi, dùng giọng điệu của chủ nhân sai khiến thú cưng khiến Vũ có chút bực mình, nhưng xem ra đã có thể thở phào nhẹ nhõm... cả Vi cũng vậy...

“Cái đó thì cậu khỏi cần phải nói tớ cũng sẽ làm như vậy !” Vũ dịu dàng nhìn Vi như thể xung quanh chẳng còn ai khác ngoài 2 người, khiến cho Vi dù đã bắt gặp ánh mắt đó nhiều lần nhưng cũng không thể không rung động

“Này, 2 anh chị, tớ vẫn còn đứng ở đây đây nhá !”

Nhớ đến sự hiện diện của Ngọc Diệp, Vi liền cười xòa tỏ vẻ hối lỗi “Cảm ơn cậu vì đã lo lắng cho tớ !”

“Đương nhiên rồi ! Cậu làm vợ cái tên máu lạnh này thì đương nhiên tớ phải lo lắng rồi ! Nhưng mà nói thật là tớ vốn dĩ đã định hành hạ tên này để trả thù công sức 4 năm học đại học tớ đã rất cố gắng để gây sự chú ý của cậu ta thể mà cuối cùng cậu ta cũng chả thèm để ý đến tớ... nhưng mà...” Ngọc Diệp ngừng 1 chút “Tớ sợ chồng tớ sẽ ghen nên tạm tha cho cậu vậy !” Ngọc Diệp mỉm cười

“Thật à ? Cậu đã kết hôn rồi sao ?” Vi bất ngờ kinh khủng, con người thích bay nhảy như Ngọc Diệp mà lại chịu kết hôn sớm thế

“Đương nhiên rồi ! Làm sao con người sợ cô đơn như tớ thì có thể chịu được sự cô đơn gần 5 năm chứ ? Hôm nào chúng ta cùng đi ăn cơm đi, tớ sẽ giới thiệu chồng tớ cho 2 cậu” ánh mắt Ngọc Diệp ánh lên sự hạnh phúc khi nhắc đến chồng của mình...

“Nhất định rồi !” Vi cũng thấy vui khi nhìn thấy bạn mình hạnh phúc như thế

Còn về phần Vũ thì từ nãy đến giờ vẫn không nói gì nhưng có lẽ ác cảm đối với Ngọc Diệp cũng đã không còn nữa...

“Tính tong, tính tong...”

“Ra ngay đây ạ !” Vi vội vàng chạy ra mở cửa

Đứng trước cửa là một phụ nữ trung niên, tuy tuổi đã ngoài 50 nhưng nhờ son phấn nên trông bà ấy có vẻ trẻ hơn tuổi thật...

“Xin hỏi cô tìm ai ạ ?” Vi nhìn mặt người phụ nữ này có vẻ rất quen nhưng nhất thời Vi không nhớ ra đó là ai...

“Có phải Thiên Vũ sống ở đây không ?” Không một ánh cười, mặt người phụ nữ vẫn lạnh như băng...

“Vâng ! Đúng vậy ! Nhưng hiện tại anh ấy đang đi làm, cô...” Chưa đợi Vi nói hết câu, người phụ nữ đã tự tiện xông vào nhà

“Chà... căn nhà cũng không đến nỗi tệ nhỉ ?” Bà ta nhìn một lượt tổng thể căn nhà rồi quay sang Vi, dùng giọng nói như đang sai khiến

“Nói với Thiên Vũ có mẹ nó tới tìm... chủ nhật ta sẽ quay lại” Nói rồi, bà ta quay lưng bỏ đi không thèm chào Vi một tiếng...

Thì ra là người đàn bà ấy à ? Sao bà ấy lại biết Vũ đang sống ở đây ? Mình... phải làm sao đây ? Có nên nói cho anh ấy biết không ? Vi cảm thấy rất bối rối, không biết phải nên làm thế nào cho đúng...

“Anh về rồi à ? Anh đi tắm trước hay ăn cơm trước để em hâm thức ăn”

“Cho anh ăn cơm trước nhé ! Anh đói lắm rồi !” Giọng Vũ uể oải, hôm nay công việc không được suông sẻ cho lắm khiến Vũ mệt mỏi vô cùng...

“Được ! Vậy anh đi thay đồ rồi đợi em một lát nhé !” Vi cũng nhận thấy sự mệt mỏi của Vũ, nên sự việc hôm nay có lẽ để sau hãy nói vậy...

Bỗng nhiên Vũ ghì chặt Vi vào lòng...

“Sao thế anh ? Công việc hôm nay mệt lắm hả ?” Vi cũng vòng tay ôm lại Vũ

“Ừm... không được thuận lợi... anh vẫn chưa tìm ra cách giải quyết... đầu anh giờ chẳng suy nghĩ gì được cả...”

“Em có thể giúp gì được cho anh không ?” Vi nhìn Vũ lo lắng

“Em không cần phải làm gì cả ! Em chỉ cần ở bên anh là được rồi !” Vũ mỉm cười dịu dàng, chỉ cần có Vi ở bên cạnh thì mọi mệt mỏi của Vũ đều tan biến

“Vậy để em đi hâm thức ăn rồi mình ăn cơm, có lẽ anh sẽ thấy khá hơn đó !”

“Anh không muốn ăn cơm... anh muốn ăn thứ khác...”

“Vậy anh muốn ăn gì ? Em sẽ làm cho anh !”

“Em !”

“Sao ?” Vi vẫn chưa hiểu ra ý định đen tối của Vũ

“Thứ anh muốn ăn... là em đó, ngốc ạ !” Vũ cọ mũi mình vào mũi Vi, vẻ mặt đã trở nên gian hết sức...

“Ồ ? Em... không được đâu anh...không phải là em... không muốn... nhưng mà bụng em to thế này rồi... bác sĩ nói chúng ta không nên...” Vi lúng túng, đỏ cả mặt

“Haha... anh đùa thôi, ngốc !” Vũ phá lên cười, nhéo mũi Vi trêu chọc... “Thôi anh đi thay đồ đây ! Chuẩn bị nhanh nhé em yêu, anh đói bụng lắm rồi !” Nói rồi Vũ quay lưng đi vào phòng để lại Vi đứng một mình ngơ ngác

“Đáng ghét ! Làm những lúc như thế này mà cũng đùa được !”

“Em đang làm gì thế ?” Vũ từ phòng tắm bước ra, hướng mắt về phía cái headphone Vi đang áp vào bụng

“Em đang cho con nghe nhạc giao hưởng. Người ta nói làm như thế em bé sẽ thông minh hơn !”

“Vậy à ? để anh cầm giúp em” Vũ đưa tay giữ chiếc headphone giúp Vi

“Ừm...” Vi mỉm cười hạnh phúc

“Ồ... Sao anh không lau cho khô tóc ! Để vậy dễ cảm lạnh lắm đó ! Để em lau cho ! Anh xoay lại đi !” Vũ lúc nào cũng vậy, chẳng chịu thay đổi thói quen không mặc áo sau khi tắm gội cả, đã vậy còn để tóc ướt như thế. Thế nào cũng cảm lạnh cho coi.

Khi Vũ quay lưng lại, Vi nhìn thấy những vết sẹo sau lưng Vũ làm Vi nhớ đến chuyện lúc sáng... nhẹ nhàng sờ vào những vết sẹo như thể Vi sợ nó sẽ lại nứt ra và rỉ máu...

“Chắc lúc đó anh đau lắm hả ?”

“Ừm... rất đau... ai đến sau này... mỗi lần anh mơ thấy bà ta, những vết sẹo này vẫn còn nhức nhối... Nhưng từ khi sống chung với em, nó đã không còn đau nữa !”

“Thật à ?” Vi dịu dàng hôn lên những vết sẹo ấy “Em nhất định sẽ bảo vệ anh, không làm cho anh phải đau khổ nữa” Nói rồi Vi vòng tay ôm lấy Vũ từ phía sau...

“Anh biết !” một cảm giác hạnh phúc vây chặt lấy Vũ, cái cảm giác mà trước khi gặp Vi, Vũ tưởng chừng như nó không hề tồn tại

Phải ! Mình nhất định phải bảo vệ Vũ, không thể để cho Vũ gặp người đàn bà ấy được ! Vi nhủ thầm...

“Anh ! Chủ nhật này mình về thăm mẹ nhé ?”

“Nhớ mẹ rồi à ? Được, anh sẽ đưa em về !”

“Anh hứa rồi nhé, móc ghéo cái nào !”

“Được rồi ! Cái con bé này...” Hành động trẻ con của Vi khiến Vũ dù không muốn cũng phải bật cười

“Anh ! Vẫn còn sớm mà ! Mình đi coi phim đi !” Vi vẫn chưa muốn về lúc này, sợ lại chạm mặt mẹ của Vũ

“Sao lúc này ở nhà mẹ em nói mệt nên đòi về sớm mà ?”

“Tại ba mẹ cứ giáo huấn anh suốt, em nghe còn nhức cả đầu nữa chứ đừng nói chi anh”

“Không sao mà ! Tại ba mẹ lo cho em thôi !”

“Ừm... nhưng mà em cũng lo cho anh chứ bộ... Thôi đừng nhắc chuyện này nữa ! Mình đi coi phim đi... nha ông xã”

Haizzz... Lại nữa... Vi lại giở chiêu này, Vũ cũng đành chịu thua “Thôi được rồi ! Thiết chịu thua em luôn, tiểu yêu !”

“Hee... vậy mình đi thôi !”

“Phim lúc này cũng hay ha anh, lần sau mình lại đi nữa nha !”

“Em xạo vừa thôi nhóc ! Lúc này vào rạp em có coi gì đâu, quay qua đã thấy em ngủ khò rồi mà còn bày đặt nói hay” Vũ cốc nhẹ lên đầu Vi trách yêu “Rõ ràng là em mệt lắm rồi, mình về thôi !”

“Không ! Em không muốn về ! Mới có 8h thôi ! Mình đi ăn tối đi anh ! Em đói bụng !” Vi nhất quyết không về nhà, về giờ này vẫn chưa thể gọi là an toàn được

“Vậy mình sẽ mua về nhà ăn ! Không đi đâu nữa ! Đến giờ em cần phải nghỉ ngơi rồi !”

“Không chịu ! Em muốn đi ăn cơ ! Năn nỉ anh mà ông xã, chỉ 1 lần này thôi !” Vi lại dùng chiêu cũ, nhưng lần này có vẻ không có tác dụng rồi Vũ vẫn cương quyết không hề lay chuyển.

Giờ thì đến lượt Vi phải chịu thua... Hic... chỉ mong sao bà ta đã đi rồi...

“Đừng làm vẻ mặt đó nữa ! Lát nữa anh cho kẹo nha ! Ngoan !” Vũ xoa xoa đầu Vi, quả thật mặt Vi lúc này rất giống đứa con nít vừa bị giật kẹo... trẻ con hết sức...

“Em không thèm kẹo ! Em không phải con nít !”

“Thôi mà em ! Anh chỉ lo cho em và con thôi ! Khi khác anh lại đưa em đi, chịu không ?”

“Ừm...” đột nhiên Vi trở nên ngoan ngoãn đến bất ngờ... thật ra đâu phải Vi dễ dụ thế nhưng vì không muốn làm Vũ phải khó xử nên mới miễn cưỡng chấp nhận thôi, chứ về nhà lúc này thật sự rất nguy hiểm >_< hi=“” vong=“” là=“” không=“” gặp=“” bà=“”>

Vừa ra khỏi thang máy, Vi đã đảo mắt nhìn xung quanh, trong lòng đầy lo sợ...

“Em đang tìm gì thế ?” Thấy hành động kì lạ của Vi, Vũ không khỏi thắc mắc

Sau khi đã chắc chắn rằng bà ta không có ở đó, Vi mới yên tâm vội kéo Vũ vào nhà.

“Không... không có gì ! Mình vào nhà nhanh thôi anh ! Em mệt rồi !”

Ồ... cái con bé này... lúc này thì lại không chịu về thế mà giờ lại than mệt. Thật là thất thường quá đi mất, chẳng lẽ ai mang thai cũng như thế à ?

Vũ bị quay như chong chóng đến nỗi chẳng hiểu mô tê gì cả, chỉ còn biết răm rắp nghe theo Vi, thiết là khổ tâm

23. Chương 23

1 tuần rồi, chẳng thấy bà ấy xuất hiện... Không lẽ bà ấy bỏ cuộc rồi sao nhỉ ? Không lý nào lại như thế ? Con người bà ấy mà lại bỏ cuộc dễ dàng thế à ? Nhưng không biết bà ấy tìm Vũ có mục đích gì nhỉ ? Haizzz... biết vậy lúc đó mình cứ hỏi thẳng bà ta cho xong

Sự xuất hiện đột ngột của mẹ Vũ lần trước đã làm Vi lúc nào cũng phập phồng lo sợ... Chẳng biết lúc nào bà ấy lại đến làm phiền lần nữa...

Bỗng nhiên... tiếng chuông cửa làm ngắt ngang dòng suy nghĩ của Vi... linh cảm không lành... Vi nhìn qua khe cửa...

Quả nhiên là bà ấy !

Vi rất muốn giả vờ không nghe tiếng chuông, nhưng vì muốn biết mục đích của bà ta là gì ? Cuối cùng cô cũng đành phải mở cửa...

”Bà đến đây làm gì ?” Vi tỏ vẻ không hề chào đón người phụ nữ này chút nào

”Ta đã nói rồi... ta đến đây gặp con trai ta !” Người đàn bà lại tự tiện xông vào nhà

”Anh ấy không có ở nhà ! Mau nói đi, mục đích của bà là gì ?”

”Mục đích của ta là gì à ? Không đến lượt con ranh như cô phải biết !”

”Bà...” Vi cố nuốt giận để không làm lớn chuyện “Vũ không muốn gặp bà, vì vậy mong bà đừng đến đây nữa”

”Haha... cô nói dễ nghe quá nhỉ ? Sao lại có chuyện như thế được, nó là con trai ta, ta đã bỏ công ra nuôi dưỡng nó nên cũng đã đến lúc nó cần phải trả ơn cho ta rồi. Cô không thấy như vậy là quá hợp lý sao ?”

”Vậy ra mục đích của bà cũng chỉ là tiền chứ gì ?” Vi cười khinh bỉ. Sao người đàn bà này lại là mẹ của Vũ được nhỉ ? Thật không xứng đáng !

Bà ta chẳng những không biết xấu hổ mà còn cười phá lên như vừa được nghe được điều gì lý thú lắm

”Cô giỏi lắm ! Ta chỉ nói như vậy mà cô đã đoán được !”

”Nói đi ! Bà cần bao nhiêu tiền ?”

”Được lắm ! Ta thích sự thắng thắng của cô ! Ta cũng nói thẳng ! Ta cần 500 triệu !”

”500 triệu ? Bà đùa à !” Vi không thể nào tin được những gì mình vừa nghe

Bà Kiều lại cười hề tiên “Haha... nếu cô không có thì cứ nói con trai ta đưa, công việc của nó dạo này cũng không tồi đâu nhỉ ?”

”Bà... bà đừng hòng gặp được Vũ, tôi sẽ không cho bà toại nguyện đâu !”

”Đừng tưởng ta không biết nó đang làm ở đâu, nếu cần ta có thể đến công ty của nó bất cứ lúc nào !” bà Kiều vẫn không hề thay đổi sắc mặt, trong khi mặt Vi thì đã trở nên tái nhợt

”Tóm lại cô cứ chuyển lời ta đến nó” Nói rồi bà ta quay lưng bước ra cửa

”Khoan đã ! Tôi sẽ đưa bà đủ số tiền bà cần. Nhưng hi vọng bà sẽ không xuất hiện trước mặt Vũ một lần nào nữa” Vi nói một cách dứt khoát...

Như vậy là đã đạt được ý định, bà ta quay lại, nở nụ cười sắc như dao “Được ! Ta cho cô 3 ngày để chuẩn bị, hi vọng cô không làm ta thất vọng.”

Căn nhà đã được trả lại sự yên lặng, chỉ còn một mình Vi ngồi đó thần thờ

500 triệu... mình kiếm đâu ra số tiền lớn thế ? Rốt cuộc mình phải làm sao đây ?

”Alo... Nhật Vi ! Số tiền cậu cần tớ đã chuyển vào tài khoản của cậu rồi đây !”

“Ừm cảm ơn Nhất Huy nhiều nha ! May mà có cậu giúp, nếu không tớ cũng chẳng biết phải làm sao ! À mà... cậu đừng nói cho Thiên Vũ biết chuyện này nhé !”

“Sao ? Sao lại không cho cậu ấy biết ? Mà cậu cần số tiền lớn như thế làm gì vậy ? Cậu làm tớ lo lắng đấy !” giọng Nhất Huy trở nên sốt ruột ở đầu dây bên kia

“Chuyện dài dòng lắm... khi nào gặp tớ sẽ kể cậu nghe... Tóm lại là cậu đừng cho Vũ biết nha !”

“Được rồi ! Mà cậu đừng làm gì nguy hiểm đấy nhé, còn số tiền đó cứ từ từ trả tớ cũng được” Huy biết bây giờ mà có dồn ép Vi thì cô cũng chẳng chịu nói rõ ràng, với lại nói qua điện thoại cũng không tiện nên đợi khi gặp trực tiếp hỏi luôn vậy...

“Ừm... tớ biết rồi. Cảm ơn cậu ! Hẹn khi nào rảnh mình nói chuyện sau nhé ! Tạm biệt !”

“Ok ! Tạm biệt !”

Đặt máy xuống, Vi đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng tìm ra được cách giải quyết. Trong tình huống cấp bách như thế này, ngoài Vũ ra, Vi chỉ còn có thể tìm đến Nhất Huy nhờ giúp đỡ... Một chuyện gia tâm lý có tiếng như cậu ấy thì số tiền này có lẽ không là gì... Tuy nhiên cũng không thể vì thế mà có thể dựa dẫm, Vi nhất định phải cố gắng làm việc để trả lại số tiền đã mượn cho cậu ấy trong thời gian sớm nhất mới được...

“Này Vũ ! Ở đây !”

“Sao tự nhiên có nhã hứng rủ tớ đi uống rượu thế ?” Vũ bước đến ngồi cạnh Nhất Huy tại quầy bar

“Ờ thì... tại tớ đang muốn uống rượu mà không muốn uống một mình nên rủ cậu, vậy thôi !” Thật ra là Nhất Huy muốn thăm dò xem đã có chuyện gì xảy ra giữa Vi và Vũ thì đúng hơn...

“Vậy thì vinh hạnh cho tớ quá nhỉ ? Hôm nay được uống rượu với chuyên gia tâm lý” câu nói và vẻ mặt của Vũ quả thật không khớp nhau chút nào, ít ra cũng tỏ ra hào hứng chút xíu chứ

“Cái thẳng...” Nhất Huy bật cười vì câu nói của Vũ “À mà... dạo này cậu và Nhật Vi sao rồi ? Vẫn tốt chứ ?”

“Này... đang trù xui đấy à ? Tớ và Vi thì có gì mà không tốt. Vẫn bình thường”

“Thì... hỏi thăm bạn bè chút thôi mà. Làm gì nóng thế !”

“Mà đúng là dạo này cô ấy cũng hơi khác khác...” Thiên Vũ gãi cằm suy nghĩ

“Sao thế ?”

“Thì... ngày càng bám tớ dữ hơn, cứ y như trẻ con ấy. Lúc này khi nói đi với cậu, cô ấy còn đòi đi theo nữa đấy. Nhưng cô ấy đang mang thai, không thích hợp tới những chỗ như thế này nên tớ mới không cho theo !”

“Ờo... Thích chết đi được mà còn bày đặt ra vẻ” Nhất Huy nhìn Thiên Vũ cười ám muội

“Ờ thì... tớ có nói là không thích đâu... À mà dạo này cậu sao rồi ? Có tìm được cô nàng nào vừa ý chưa ?”

“Nói chung cũng có... nhưng mà không được thuận lợi cho lắm” Ra vẻ thiếu não, nghĩ đến trận cãi vã hôm trước với bạn gái, Nhất Huy nhăn mặt “Cô ấy nói tớ là người vô tâm, chẳng để ý gì đến cô ấy cả”

“Sao lại nói thế ? Cậu bỏ mặc bạn gái cả tuần lễ à ?”

“Nếu thế thì tớ đâu có tức, còn đằng này... dù rất bận nhưng tớ vẫn luôn dành thời gian cuối tuần cho cô ấy. Thế mà chỉ có mỗi việc tớ không biết cô ấy thích màu gì thôi mà đã làm lớn chuyện rồi. Cậu thấy có tức không chứ ? Cô ấy không nói thì làm sao tớ biết được ?”

“Có nhiều chuyện không cần nói mà cần phải quan sát mới biết chàng trai trẻ à !” Vũ ra vẻ ta đây dày dạn kinh nghiệm đang giáo huấn đàn em khiến Nhất Huy có chút bực mình

“Vậy cậu có chắc là mọi chuyện liên quan đến Vi cậu đều biết rõ cả thông qua quan sát không ?”

“Đương nhiên là chắc chắn rồi, cô ấy làm gì, đi đâu tớ còn biết. Huống hồ chi là sở thích của cô ấy !” Vũ khẳng định chắc nịch

“Cậu tự tin quá nhỉ ? Vậy chuyện cô ấy mượn...” Nói tới đây Nhất Huy biết mình đã hồ nên đột nhiên im bật... nhưng đã quá muộn... đối với những chuyện liên quan đến Vi thì Vũ vô cùng nhạy cảm nên không thể có chuyện Vũ không để ý câu nói vừa rồi được

“Cậu nói Vi mượn cái gì ? Sao tự nhiên đang nói mà nửa chừng rồi khựng lại thế ?”

“À... ý tớ muốn nói là chuyện Vi mượn cuốn sách tâm lý học của tớ... cậu có biết không ấy mà” Nhất Huy toát mồ hôi lạnh, 2 vợ chồng này đúng là làm mình đau tim thật

“Mượn sách tâm lý học của cậu à ? Thế thì việc gì mà phải giấu tớ, hành động của cậu đang rất mờ ám đấy, rốt cuộc là có chuyện gì ?” Nhìn ánh mắt sắc bén như đang tra khảo của Vũ khiến Nhất Huy ớn lạnh cả xương sống

“Ồ... thì... ờ... “ Trong lúc cấp bách, Nhất Huy không thể tìm ra được lý do nào hợp lý cả. Thật đáng xấu hổ ! Mang danh là chuyên gia tâm lý thế mà lại bị thằng bạn thân hù cho hoảng sợ thế này. Người ta nói, nếu mỗi người đều có một khắc tinh của mình thì chắc chắn khắc tinh của Nhất Huy chính là Vũ rồi. Haizz.... Bản lĩnh của chuyên gia đâu, mau trở lại đây coi nào, plssssssssssss.... Thật đúng là tình huống dở khóc dở cười mà !

“Thì... tại vì cô ấy nói muốn tìm hiểu tâm lý của đàn ông nhưng sợ cậu cười nên cô ấy mới không cho tớ nói ấy mà” cuối cùng Nhất Huy cũng nặng ra được một lí do

“Cậu nói dối ! Mắt cậu đang liếc về bên phải kìa” Vũ càng ngày càng tỏ vẻ hình sự

A a a a a a.... Diên mắt thôi ! Không ngờ cậu ấy lại dùng chính cái kiến thức mà mình đã dạy cậu ấy để đối phó với mình >_< nhất=“” huy=“” vô=“” đầu=“” bút=“” tóc=“” nhưng=“” rồi=“” cũng=“” đành=“” chịu=“”>

“Thôi được rồi ! Cậu làm ơn tha cho tớ đi ! Áp lực này... tim tớ không chịu nổi... cậu cho tớ hít thở một chút rồi tớ sẽ nói sự thật cho cậu biết” Hic... Xin lỗi Nhật Vi, không giữ được lời hứa với cậu rồi

“Được ! Cậu nói đi !”

“Chuyện là thế này...”

“Anh về rồi à ? Đi có vui không ? Có gặp Nhất Huy không ?” Vi tỏ vẻ lo lắng, chẳng biết Nhất Huy có để lộ chuyện gì không nữa

“Ừm có. Cậu ấy cũng đã nói với anh chuyện của em rồi. Rốt cuộc là sao đây ? Tại sao đột nhiên em lại cần số tiền lớn đến như thế ?” Vũ tỏ ra lo lắng không biết Vi đang gặp chuyện gì

“Em... em... tại vì bạn em cần nên em thay nó mượn thôi !” Vi ấp a ấp úng, thầm trách Nhất Huy sao không chịu giữ lời hứa, lần sau gặp phải cho cậu ta một trận mới được...

“Thật sao ? Vậy sao không nhìn thẳng vào mắt anh ! Nhìn vào mắt anh và lập lại thử xem nào !” Lần thứ 2 trong ngày... Vũ quả thật rất có khiếu trong việc tra khảo người khác... không đi làm cảnh sát quả thật uổng phí...

“Bạn em... bạn em...” Vi rất sợ nhìn vào mắt Vũ mỗi lần như thế, nó làm Vi chẳng thể nào nói dối được... miệng Vi cứ cứng đờ như bị đóng băng

“Anh cứ tưởng chúng ta vốn không cần giấu diếm nhau chuyện gì nữa chứ ! Ra là chỉ có mình anh nghĩ vậy ! Thôi được ! Em không muốn nói anh cũng không ép” Ánh mắt Vũ lại lộ lên những tia u ám, Vũ lạnh lùng quay lưng đi vào phòng...

Nhìn thấy phản ứng của Vũ, Vi biết Vũ chắc chắn đã hiểu lầm rồi, cô cảm thấy mình không thể giấu anh được nữa... Cô không muốn anh biết chuyện này là vì sợ rằng sẽ gợi lên nỗi đau trong anh nhưng không ngờ vô tình lại làm tổn thương anh như thế...

“Vũ ! Anh nghe em nói đã... chuyện không phải như anh nghĩ đâu... em... em cần số tiền lớn như thế vì em muốn đưa ẹ anh để bà ta không làm phiền anh nữa !” Vi nói trong khi giọng run run như sắp khóc “Nhưng em không muốn anh gặp bà ta nên mới giấu anh như thế !”

Vừa nghe nhắc đến mẹ, Vũ bỗng khựng lại, các giác quan như tê liệt đi, quá khứ lại ùa về khiến anh chết đứng, ngay cả thở cũng rất khó khăn...

Thấy Vũ không có phản ứng gì, Vi tiến đến phía trước anh để xem biểu hiện của anh thế nào...

Mặt... mặt Vũ lúc này trắng bệch, mồ hôi túa ra như người đang bị sốt cao, Vi hoảng hốt ôm chặt lấy Vũ... bật khóc nức nở...

“Xin lỗi anh ! Đáng lẽ em không nên nhắc đến chuyện đó. Em xin lỗi... xin lỗi...” Nước mắt của Vi thấm ướt cả áo Vũ...

Cảm nhận được hơi ấm của Vi... lúc này Vũ mới từ từ lấy lại bình tĩnh... ghì chặt Vi trong lòng... Vũ thấy nỗi sợ hãi đang dần tan biến...

“Anh không sao ! May mà có em ở bên cạnh anh !”

“Anh uống cái này đi !” Vi ngồi xuống cạnh Vũ, mắt vẫn không ngừng quan sát biểu hiện trên khuôn mặt anh, tỏ vẻ vô cùng lo lắng...

Tuy nhiên lúc này, Vũ đã có thể sự bình tĩnh trở lại, mỉm cười nhìn Vi trấn an “Anh không sao thật mà ! Em đừng lo lắng nữa !”

“Xin lỗi anh !” Vi vẫn lặp đi lặp lại câu nói đó từ nãy đến giờ

“Đừng xin lỗi anh nữa, anh không có nhiều lỗi như thế để cho em đâu” Giờ phút này mà Vũ vẫn còn đùa được... nhưng quả thật câu nói đùa của anh khiến cho không khí trở nên bất ổn căng thẳng... may mà Vũ đã trở lại như cũ, Vi cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào...

“Em đã đưa số tiền đó cho bà ấy rồi chứ ?” Bỗng nhớ ra chuyện quan trọng Vũ liền hỏi

Vi lắc đầu “Vẫn chưa... em định mai hẹn gặp bà ấy để đưa...”

“Vậy thì tốt rồi ! Em không cần phải đưa cho bà ấy số tiền đó. Con người bà ta không đơn giản bỏ qua như thế đâu, số tiền đó chỉ là tạm thời thôi. Khi nào hết chắc chắn bà ta sẽ lại tìm chúng ta nữa, được một lần thì nhất định sẽ có lần thứ hai”

“Vậy mình phải làm sao đây ?” Vi lo lắng

“Mai em không cần phải đi... anh sẽ đi... anh sẽ nói chuyện thẳng thắn với bà ấy... chúng ta không việc gì phải chịu trách nhiệm với bà ấy cả...”

“Nhưng mà... hay là để em đi với anh...” Làm sao Vi có thể để Vũ một mình đi gặp người đàn bà đó được chứ, lúc nãy vừa nghe nhắc tới bà ấy thôi mà Vũ đã đỡ người như thế rồi...

“Không được... em đang mang thai... cứ ở nhà chờ anh...” nhận thấy sự lo lắng trong mắt Vi, Vũ nắm chặt tay cô, khẳng định một cách cứng rắn “Anh sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, em đừng lo, anh sẽ không để bất kì ai có thể ảnh hưởng đến hạnh phúc của chúng ta cả. Hãy tin anh !”

Đôi mắt Vũ đã nói cho Vi biết cô cần phải tin anh... Chưa bao giờ Vi thấy Vũ mạnh mẽ như thế. Anh quả thật đã thay đổi... không... ngay từ khi anh cầm tay cô trước mặt mẹ và nói rằng sẽ chịu trách nhiệm với cuộc đời cô thì cô biết anh đã thay đổi... Thiên Vũ bây giờ đã là người đàn ông cứng cỏi, luôn che chở và bảo vệ cho cô, là con người người đáng tin cậy để cô có thể dựa vào... Không còn là một Thiên Vũ lúc nào cũng trốn tránh sự thật và luôn rúc vào vỏ ốc của mình để tự vệ như ngày xưa nữa... Vũ quả thật đã không cần cô bảo vệ nữa rồi...

Vi âu yếm nhìn Vũ “Em đương nhiên là tin tưởng anh rồi, ông xã !”

“Đây là số tiền cho bà !”

“Haha... con đùa với ta đây à ? Con nha đầu kia xem ra chuyển lời ta không đầy đủ nhỉ ?” bà Kiều cười nhạt khi nhìn thấy số tiền Vũ để trên bàn

Vẫn không thay đổi sắc mặt, Vũ bình thản “Bà nên cảm thấy may mắn vì còn nhận được số tiền này, lý ra là bà không nhận được đồng nào cả... Bà nghĩ bà có quyền đòi hỏi à ?”

“Con nói thế làm mẹ buồn lắm đó con yêu à. Con không nghĩ đến công sức mẹ nuôi con từ nhỏ đến lớn sao ?” Người đàn bà vẫn trơ tráo không biết xấu hổ

“Nếu nghĩ đến công sức của bà thì có lẽ số tiền này cũng còn quá nhiều đấy ! Còn nếu bà muốn thì tôi vẫn có thể nuôi bà theo cái cách mà bà đã nuôi tôi trong suốt 15 năm qua, vậy bà sẽ hài lòng hơn chứ ?” Vũ nói đầy vẻ chế nhạo khiến cho bà Kiều phải tức điên lên, không còn giữ bình tĩnh được nữa...

“Được ! Cậu giỏi lắm ! Tạm thời tôi sẽ giữ số tiền này, nhưng không có chuyện tôi sẽ để yên đâu. Tôi sẽ còn quay lại, đừng nghĩ đến việc trốn tránh, nếu cần ta sẽ đến công ty tìm con, con trai à” nở nụ cười nham hiểm, bà Kiều định đứng dậy bỏ đi, trong bụng đinh ninh là đã hù dọa được Vũ nhưng đã sự điềm tĩnh của Vũ làm cho bà ta phải khựng lại...

“Haha... bà cứ việc... bà nên nhớ tôi không còn là một đứa trẻ... đừng dùng trò cũ rích đó nữa... tôi vẫn có thể làm những trò tương tự như vậy đối với bà... đến lúc đó không biết ai sẽ là người chịu thiệt hơn nhỉ ? Tốt nhất là bà nên nghĩ đến địa vị của bà lúc này” Những lời nói như thế này, Vũ quả thật không nghĩ là mình có thể nói... nhưng đối với hạng người như bà ta thì cần phải dùng cách tương tự để đối phó... Đó là lý do Vũ không muốn Vi có mặt ở đây, anh không muốn cô phải nghe những lời này...

“Cậu... đang hăm dọa tôi đấy à ?” Quá bất ngờ trước thái độ của Vũ, không ngờ thằng con yếu đuối khi xưa lại thay đổi đến như vậy... không có sự phòng bị trước... bà Kiều chỉ có thể buông một câu chẳng có chút tác động gì đến Vũ rồi bỏ đi trong sự bực tức...

“Được ! Để xem cậu làm được gì !”

“Sao bà ta lại vào bệnh viện nhỉ ?”

Sau khi bà Kiều bỏ đi, Vũ quyết định theo sau để xem trong mấy năm qua bà ta đã sống như thế nào... dù sao thì bà ta cũng là mẹ của Vũ...

Nhìn thấy vẻ mặt thất thiếu của bà Kiều khi vừa bước ra khỏi bệnh viện, Vũ thấy có gì đó kì lạ... vẻ mặt này Vũ chưa thấy bao giờ... ngay cả khi bà ta chơi bài thua sạch tiền cũng không thấy bà ta có vẻ mặt như thế... lẽ nào...

Vừa đi theo bà Kiều... vừa suy nghĩ miên man... Vũ giật mình nhận ra có một chiếc xe tải đang vồ tới về phía bà Kiều... người tài xế đang buồn ngủ hay sao mà có vẻ như không nhìn thấy có người đang băng qua đường phía trước nên không hề có ý định giảm tốc độ... còn bà Kiều thì cứ như người mất hồn cũng không hề để ý thấy chiếc xe đang vồ tới...

“Cận thận !” Không kịp suy nghĩ, Vũ chỉ biết mình cần phải lao thật nhanh về phía trước để cứu lấy người người bà trước mặt

“Xoảng !”

Chiếc đĩa trong tay Vi bỗng nhiên rớt xuống vỡ tan tành... Vi cảm thấy có linh cảm không lành... cảm giác bất an... tim Vi đập liên hồi “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy chứ ?”

Bỗng tiếng điện thoại vang lên làm Vi giật thót cả mình

“Alo...”

“Xin hỏi cô phải vợ của ông Trịnh Thiên Vũ không ạ ?”

“Đúng vậy ! Là tôi !” nỗi bất an trong Vi đang ngày càng lớn dần...

“Chúng tôi gọi từ bệnh viện Y...”

Vi lao như bay đến bệnh viện...

Khi tới nơi thì Vũ đang ở trong phòng phẫu thuật... còn người đàn bà vừa được anh cứu thì đang ngồi thất thần trên băng ghế đối diện, vẻ mặt sợ hãi, tay không ngừng run...

Vi nhào tới... siết chặt vai bà ta lay mạnh “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao... tại sao Vũ lại bị như vậy ? Bà đã làm gì anh ấy ? Nếu anh ấy có chuyện gì nhất định tôi sẽ không tha cho bà đâu ?” Nước mắt giàn giụa, Vi không thể kiềm chế được cảm xúc của mình... cô căm ghét người đàn bà này... tại sao mọi chuyện liên quan đến bà ta đều không được tốt đẹp như thế ? Tại sao ba ta nhất quyết không chịu buông tha cho Vũ kia chứ ? Tại sao ?

“Là nó... nó đã nhào ra cứu tôi... tôi không muốn thế... tại sao nó lại làm như thế chứ ? Không phải nó rất ghét tôi sao ? Tại sao lại đi hi sinh mạng sống để cứu một bà già sắp chết như tôi ? Sao nó lại khờ như thế ?” Giọng nói lạc đi vì xúc động, bà Kiều gục mặt xuống 2 bàn tay... nhớ lại cảnh tượng tai nạn lúc nãy mà không ngừng run sợ...

“Bà nói sao ? Là Vũ đã cứu bà ?” Thì ra tình máu mủ lại sâu đậm đối với Vũ như thế, cho dù người đàn bà này đã gây cho anh không biết bao nhiêu đau khổ. Thế mà cuối cùng anh vẫn cứu bà ấy...

Vi muốn trách Vũ lắm chứ, tại sao hành động mà không chịu nghĩ đến mẹ con cô. Lỡ như... Vũ xảy ra chuyện gì thì cô biết tính sao đây ?

Thế nhưng... cô biết mình rằng mình không có lý do gì để trách anh cả... nếu là cô... trong trường hợp đó cô cũng làm như thế... làm sao có thể chứng kiến cảnh người thân của mình gặp chuyện mà lại khoanh tay đứng nhìn được kia chứ ?

Nhưng... sao bà ấy lại nói là mình sắp chết ?

“Lúc này bà nói bà sắp chết là sao ?” lúc này Vi đã lấy lại được bình tĩnh

“Tôi... đang bị ung thư giai đoạn cuối... bác sĩ nói đã không thể cứu chữa được nữa rồi”

“Vậy bà cần tiền là để...” Vi bỗng cảm thấy tội lỗi vô cùng

“Đúng vậy... tôi vốn định ra nước ngoài chữa trị... nhưng dù như vậy cũng vô ích... đã không còn cách nào chữa trị nữa rồi... ung thư đã chuyển sang thời kì cuối... đây chắc chắn là quả báo... con người tôi luôn sống ích kỉ nên giờ mới bị báo ứng như thế... đáng lẽ tôi là người nằm trong kia mới đúng...” một sự bế tắc hiện lên trong đáy mắt pha lẫn cả sự hối hận, bà Kiều đau khổ tự dằn vò...

Đúng lúc đó... một ý tá từ phòng phẫu thuật bước ra, vẻ mặt căng thẳng “Chúng tôi cần truyền máu cho bệnh nhân nhưng ngân hàng máu của chúng tôi không đủ cung cấp. Xin hỏi có người thân nào của bệnh nhân có khả năng truyền máu không ạ ?”

Vi muốn được làm chuyện đó... thế nhưng Vi và Vũ lại không cùng nhóm máu nên không thể truyền được... giờ chỉ còn có một người có thể giúp được Vũ... ánh mắt Vi hướng về phía bà Kiều...

Cùng lúc đó, bà Kiều cũng tự nguyện lên tiếng “Tôi là mẹ nó ! Tôi có thể truyền máu cho nó”

“Vâng ! Vậy mời bà theo tôi”

Cuối cùng bà Kiều cũng đã có cơ hội làm một việc tốt cho Vũ để có thể bù đắp một phần nào đó lỗi lầm đã gây ra, bà cũng thấy nhẹ lòng đôi chút... nhưng đến khi Vũ chưa thoát khỏi nguy hiểm thì bà vẫn không thể tha thứ ỉn...

Lại 4 tiếng đồng hồ nữa trôi qua... cuối cùng ánh đèn phía trên cánh cửa phòng phẫu thuật cũng đã vụt tắt... lần này là một vị bác sĩ bước ra, Vi liền chạy đến nắm lấy tay áo của bác sĩ, vẻ mặt mong đợi...

“Bác sĩ ! Tình hình chồng tôi thế nào rồi ạ ?”

“Chúng tôi đã làm những gì có thể... còn lại thì phải tùy vào ý chí sống của chồng cô... nếu trong 24h nữa cậu ấy không tỉnh lại thì chúng tôi cũng hết cách... xin gia đình hãy chuẩn bị tâm lý”

“Anh à, đã 23 tiếng trôi qua rồi đấy, sao anh cứ ngủ hoài thế ? Con và em chờ anh lâu lắm rồi, anh thức để nói chuyện với con đi... con đã biết đạp rồi đấy... nó đang biểu tình để được ra ngoài gặp anh đây này... mau tỉnh lại đi anh... anh không thể ***** con em như thế được...” Vì ngồi bên giường bệnh, nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt chẳng còn chút hơi ấm nào của Vũ...

Vi bật khóc... cứ độc thoại trong không gian của 2 người nhưng chỉ mình cô còn đang “thức”. Vũ đã ngủ say trong giấc ngủ của riêng mình. Độc ác để cô một mình gặm nhấm nỗi đau của sự cô đơn...

...

Đã gần một giờ đồng hồ trôi qua...

Bàn tay anh vẫn thế, lạnh ngắt với khuôn mặt vô hồn... Tiếng máy móc xung quanh vẫn đều đều từng nhịp một... Từ nãy đến giờ Vi không ngừng lẩm bẩm bên tai Vũ nhưng điều cô muốn nói với anh... thế nhưng vẫn không hề nhận được một dấu hiệu đáp trả nào từ anh cả...

Nước mắt cứ chảy dài trên má, muốn vỡ òa nhưng chẳng thể bật ra... Vi chỉ có thể nấc lên từng tiếng...

Bỗng nhiên... âm thanh đều đều của nhịp tim bỗng trở nên bất ổn... Vi hoảng sợ, lập tức chạy đi tìm bác sĩ... trong lòng không ngừng cầu nguyện mong cho điều cô lo sợ sẽ không xảy ra...

Phòng bệnh của Vũ đang im ắng bỗng trở nên ồn ào một cách đáng sợ... nhưng Vi chẳng còn nghe được gì cả... tai cô như ù đi... chỉ còn nghe thấy âm thanh kéo dài chói tay từ chiếc máy đo nhịp tim... cô như chết đứng tại chỗ...

Như vậy nghĩa là sao ? anh vẫn còn sống mà, đúng không ? Tim anh vẫn còn đập mà, đúng không ? Chắc chắn là do máy đo nhịp tim đã hỏng rồi... chắc chắn là như thế...

Vi không thể tin được những gì mình đã thấy... đã nghe... cho đến khi vị bác sĩ cứu chữa cho Vũ đi đến nói với Vi rằng cô nên đến nhìn mặt chồng mình lần cuối... Vũ đã không cách nào tỉnh lại nữa rồi...

Sao lại như thế được ? Vũ đã hứa sẽ chăm sóc ẹ con Vi kia mà... sao anh có thể nuốt lời một cách trắng trợn như thế này được... tinh thần trở lên bất loạn... Vi nhào đến bên Vũ... tay liên tục dấp dính thỉnh thoảng vào ngực anh... không ngừng gào khóc...

Cả không gian như lắng xuống... đến ngay cả việc thở cũng trở nên hết sức khó khăn...

3 tháng sau...

“Mẹ ! Mẹ thấy trong người thế nào ? Có khá hơn không ?” Vi nhìn bà Kiều với vẻ trù mến, từ sau sự việc đó, ân oán giữa 2 người dường như không còn nữa. Bà Kiều chỉ còn có thể sống được 3 tháng. Mỗi ngày Vi đều thay Vũ vào bệnh viện chăm nom bà, giúp bà có thể trải qua những ngày tháng bình yên cho đến cuối đời...

“Mẹ không sao mà ! Đã bảo con đừng đến, bụng mang dạ chửa thế này... lại còn sắp đến ngày sinh nở nữa chứ...” bà Kiều tỏ vẻ lo lắng

Trong khi Vi xoa bụng, cười hì hì “Bác sĩ nói con còn 1 tuần nữa mới sinh mà... mẹ đừng lo... không sao đâu...”

“Được rồi... vậy giờ con về nghỉ đi... cũng trẻ rồi...”

“Dạ... vậy con về nhà mẹ... mai con lại đến” Vi đứng dậy chào tạm biệt bà Kiều rồi ra về

Trên đường về, Vi thấy trời đã bắt đầu chuyển mưa. Không khéo lại không kịp về nhà... hay mình đi đường tắt về nhà nhỉ ? Nhưng có điều đường tắt lại hơi vắng... có nên đi không nhỉ ? Nghĩ ngợi một lát, cuối cùng Vi cũng quyết định chọn đường tắt... giờ mà mắc mưa thì phiền phức lắm...

Đúng là vắng thiết... không một bóng người... khiến Vi cảm thấy hơi sợ sợ... bước chân càng lúc càng nhanh... mưa đang từ từ nhỏ giọt...

Bỗng nhiên... Vi thấy bụng mình đau nhói... nhưng lần này không giống những lần trước khi bị em bé đạp... cơn đau thắt bụng này khiến Vi không thể bước nổi nữa... Vi khụy xuống... ôm chặt bụng và sợ hãi vô cùng...

Sao lại thế này ? Con ơi, bác sĩ nói 1 tuần nữa con mới ra kia mà... sao giờ con lại đòi ra trong lúc này chứ ? Con đừng làm mẹ sợ mà...

Cơn đau ngày càng dữ dội... Vi lục tìm điện thoại... định bấm gọi cấp cứu... nhưng thậm chí cô còn không nhớ cả cách gọi... trong đầu cô chỉ còn lưu có mỗi một số điện thoại... nhưng cô biết... giờ đây có gọi vào số này thì cũng chẳng được ích lợi gì... trời đã bắt đầu mưa nặng hạt... tay cô lại ngày càng run... đánh rơi cả điện thoại xuống đất...

Cô sắp không thể chịu đựng được nữa rồi... cơn đau dày vò thân xác khiến não cô như ngừng hoạt động... cô không thể suy nghĩ được gì nữa cả... phải làm sao đây ? Thiên Vũ ! Em phải làm sao đây cứu con chúng ta đây hử anh ?

Thật may sao... ngay chính lúc đó... có người đi ngang nhìn thấy... họ vội giúp Vi gọi cấp cứu và đưa ngay đến một bệnh viện nhỏ gần đó...

“Cô Nhật Vi... cô hãy hít thở sâu vào... hãy bình tĩnh... chúng tôi sẽ giúp cô đưa em bé ra... cô hãy dùng sức gắng thật mạnh đi...”

Vi cố dùng hết sức làm theo những gì bác sĩ chỉ dẫn nhưng vẫn không được... vẫn không thể đẩy em bé ra... Vi lại cố hết sức lần nữa... lại thất bại... cô thấy người mình mệt lã... không còn chút sức lực nào nữa...

“Không được rồi thưa bác sĩ... cô ấy đã bị đuối sức... không cách nào dùng sức đẩy em bé ra được nữa... chúng ta phải dùng dụng cụ để giúp cô ấy hút em bé ra...” cô y tá vội vàng thông báo cho bác sĩ khi nhìn thấy biểu hiện của Vi

“Nhưng thiết bị đó đó đến tuần sau bệnh viện chúng ta mới được trang bị...” vị bác sĩ chau mày, mồ hôi đổ ướt cả trán

“Nếu vậy thì mình phải chuyển cô ấy lên bệnh viện lớn hả bác sĩ ?”

“Điều này rất nguy hiểm... cô ấy đã vỡ nước ối khá lâu rồi... nếu giờ còn chuyển lên bệnh viện lớn e rằng... sẽ không giữ được đứa bé...”

Trong lúc mơ màng, Vi nghe được cuộc hội thoại của vị bác sĩ và cô y tá, liền hoảng hốt nắm lấy tay vị bác sĩ kia cầu khẩn “Không... bác sĩ... làm ơn... hãy giữ lại con tôi... tôi không thể mất đứa con này được... làm ơn...” Nước mắt cô chảy không ngừng, tỏ vẻ đau khổ tận cùng khiến cho vị bác sĩ vô cùng khó xử...

“Nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả tính mạng cô cũng không giữ được...”

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng... một cô y tá khác đột nhiên đẩy cửa bước vào... vẻ mặt hốt hải... “Thưa bác sĩ... đã liên lạc được với người thân của cô ấy... tôi đã nói sơ qua tình hình của cô ấy hiện giờ và người này yêu cầu được nói chuyện trực tiếp với cô ấy có được không ạ ?”

“Được... chuyển điện thoại cho sản phụ ngay...”

Áp tay vào điện thoại... đầu dây bên kia vang lên giọng nói ấm áp, vô cùng quen thuộc khiến cho nỗi sợ hãi trong Vi bỗng chốc tan biến...

“Em không sao chứ ? Em hãy bình tĩnh lại... anh biết em sẽ làm được mà... cố lên một lần nữa em nhé... em và con nhất định sẽ vượt qua... giờ hãy hít thở sâu vào và thử lại một lần nữa nào...”

“Ừm... em sẽ cố...” Vi cảm thấy như mình vừa tiếp thêm niềm tin và sức mạnh...

“Anh luôn ở bên em mà... đừng sợ em nhé...”

Một lần nữa, Vi lại cố gắng hết sức để có thể đưa tiểu bảo bối của mình ra ngoài... lần này... không chỉ có mỗi sức mạnh của bản thân cô mà còn có cả sức mạnh niềm tin của Vũ...

Một lần... rồi lại một lần nữa... Cuối cùng... cô cũng đã nghe thấy được tiếng khóc oe oe của sinh linh nhỏ bé kia... đó quả một sự kì diệu... một niềm hạnh phúc vô bờ bến không gì có thể so sánh được... đây chính là kết tinh tình yêu của Vi và Vũ... và giờ nó đang cất tiếng khóc chào đời...

“Anh biết em sẽ làm được mà... giỏi lắm vợ yêu...”

Vi mỉm cười mãn nguyện và tại một nơi khác, Vũ cũng đang mỉm cười như thế...

Trở lại thời điểm 3 tháng trước... ^^

“Đây là đâu nhỉ ?” Vũ đang ngồi trước một dòng sông tuyệt đẹp, xung quanh là cánh đồng hoa cỏ xanh biếc, rộng lớn trải dài đến tận đường chân trời...

Phía bên kia sông Vũ nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông rất quen thuộc nhưng Vũ chẳng thể nào nhớ ra nổi đó là ai... chỉ biết quen thuộc lắm... Vũ muốn bước sang đó... bước đến gần để xem đó là ai...

Vừa nhắc chân bước lên chiếc cầu bắc ngang sông... Vũ bỗng cảm thấy bước chân mình vô cùng nặng nề... cứ như có ai đang cố níu lại... bước đi vô cùng khó khăn... Nhưng Vũ rất muốn đi về phía người kia... anh có cảm giác người ấy rất quan trọng với mình... là người anh luôn mong mỏi được gặp... vì thế Vũ nhất định phải đi qua đó...

Cố lê những bước chân nặng nề... Vũ nghe thấy tiếng kêu khóc văng vẳng bên tai khiến tim Vũ đau nhói ... người đó đang cầu xin Vũ quay lại... một giọng nói rất quen thuộc... thế nhưng anh vẫn không nghĩ ra được người đó là ai cả... sao lại kì lạ thế nhỉ ? Vũ tự gõ gõ vào đầu mình để cố nhớ lại...

Bỗng nhiên... người đàn ông kia quay mặt lại, nhìn về phía Vũ, nở nụ cười ấm áp như ánh ban mai... cảm giác ấm áp này khiến Vũ nhận ra người đó... người mà ngay cả khuôn mặt Vũ cũng không nhớ nổi nhưng cảm giác ấm áp thân thuộc này thì Vũ không bao giờ quên...

“Ba ! Là ba sao ?” chân Vũ bất chợt bước đi trong vô thức...

Khi chuẩn bị chạm vào ranh giới của phía bên kia sông thì giọng nói quen thuộc lúc nãy lại vang lên lần nữa khiến cho Vũ khựng lại... lần này giọng nói ấy lại càng kêu khóc thảm thiết hơn... ngực Vũ lại đau... đau hơn lần trước cả trăm ngàn lần... anh nhắm mắt lại, cố chịu đựng, chờ cho cơn đau qua đi... Thế nhưng khi vừa nhắm mắt thì hình ảnh một người con gái chợt hiện lên... đó là người con gái đã kéo anh ra khỏi bóng tối lần trước... nhưng lần này cô ấy không cười rạng rỡ như thế nữa... cô ấy đang khóc... Vi của anh đang khóc...

Cuối cùng Vũ cũng đã nhớ ra mọi chuyện... anh không thể đi tiếp được nữa... vì nếu đi tiếp anh sẽ vĩnh viễn xa Vi... mãi mãi sẽ không thể gặp lại cô lần nữa... Không ! Anh không muốn như thế... anh cần phải quay lại... Vì đang rất cần anh... anh phải quay trở lại ngay trước khi quá muộn...

“Xin lỗi ba ! Con không thể bỏ cô ấy lại được... cô ấy cần con hơn...” nói rồi Vũ quay lưng bước nhanh về phía ngược lại...

Người đàn ông nhìn bóng dáng Vũ quay đi, nở nụ cười hài lòng “Cố sống thật tốt nhé con trai” Vũ nghe thấy một giọng nói ấm áp đã nói với anh như thế...

Thời điểm đó cũng chính là lúc ý thức của Vũ quay về với thực tại... Vũ thấy người mình đau kinh khủng không tài nào nhúc nhích nổi... phải cố gắng lắm Vũ mới có thể cử động được các ngón tay...

“Bác... bác sĩ... tim bệnh nhân đã đập bình thường trở lại... và... cũng đã có dấu hiệu tỉnh lại...” cô y tá mừng rỡ reo lên khi phát hiện ngón tay của Vũ và máy đo nhịp tim đã có phản ứng trở lại

Mọi người trong căn phòng đều không thể tin vào mắt mình... Đây quả thật là một kì tích...

Sau khi tỉnh dậy, Vũ phục hồi rất nhanh.... Chỉ trong vòng 2 tháng Vũ đã có thể xuất viện và đi làm bình thường trở lại...

Trong thời gian đó, Vi lúc nào cũng ở bên cạnh Vũ, không một phút nào rời xa... cô sợ... sợ khi cô rời mắt khỏi anh, anh lại gặp chuyện... nên cô lúc nào cũng quấn lấy anh, ngay cả đến khi anh đi làm, cô thậm chí còn muốn đi theo anh đến cả công ty... thật là phải chào thua cái cô nàng trẻ con này... Vũ bật cười thầm nghĩ, dịu dàng ôm Vi vào lòng

“Đừng vậy mà em, anh còn phải đi làm... nếu không thì lấy tiền đâu để nuôi em và con chứ ? Ngoan... ở nhà chờ anh đi... xong việc anh lại về ngay”

“Em biết thế... nhưng em vẫn thấy sợ... lỡ như anh không trở lại...” Vi chưa nói hết câu đã bị ngón tay của Vũ chặn lại, không cho nói tiếp

“Đừng có trù xui anh chứ, bà xã... anh gặp đại nạn mà vẫn không sao thì nhất định anh sẽ sống rất thọ... em không phải lo gì cả... em mà còn như vậy nữa là anh giận đấy !”

“Ừm... vậy anh đi rồi mau về với mẹ con em nhé...” nghe Vũ nói cũng có lý nên Vi thấy an tâm phần nào... nhưng về mặt vẫn là không muốn Vũ đi...

“Vậy mới ngoan chứ !” Vũ mỉm cười hài lòng “Vậy anh đi nhé, vợ yêu !” Nói rồi Vũ quay lưng đi về phía cửa, nhưng chưa được 30 giây thì anh đã quay trở lại...

“Sao thế ? Anh quên gì à ?” Vi ngạc nhiên hỏi

“Ừm... anh quên một thứ quan trọng...” Vũ đi đến, kéo tay Vi khiến cho khuôn mặt cô áp sát vào mặt mình và đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu, làm cho đầu óc cô trở nên mê mẩn...

Vẫn còn luyến tiếc... nhưng cuối cùng Vũ cũng chịu buông Vi ra, nở nụ cười ranh mãnh “Chiều nay khi anh về chúng ta lại tiếp tục nhé !”

Câu nói của Vũ khiến Vi đỏ bừng cả mặt, tuy đây không phải là lần đầu tiên nhưng rõ ràng anh biết rằng khi anh nói thế sẽ khiến cô xấu hổ chết được, thế mà anh vẫn nói... “Anh thật xấu xa...” Vi vùi mặt vào ngực anh nũng nịu...

Như chợt nhớ đến... cô đẩy anh ra và gấp gáp nói “Anh mau đi làm đi... sắp trễ rồi đấy... ngày đầu tiên đi làm lại mà đi trễ coi chừng bị sếp la đó... anh mau đi đi !” vừa nói Vi vừa đẩy Vũ đi về phía cửa...

“Được rồi ! Được rồi ! Anh đi đây, nhớ lời hứa với anh đấy nhé bà xã !” Vũ còn cố ý ngoái lại trêu chọc

“Hừ... để xem biểu hiện của anh đã...”

Đáp lại câu nói của Vi là nụ cười vô cùng tự tin như thể nói rằng “Em cứ chờ xem nhé”

“Anh về rồi à ? Hôm nay đi làm có gì vui không anh ? Hồi sáng có đến kịp giờ làm không anh ? Sếp có nói gì về việc anh nghỉ lâu như thế không ?...” Vừa nghe tiếng Vũ mở cửa Vi đã mừng rỡ chạy ra đón, tíu tít như đứa trẻ ngày đầu tiên được đi học lớp 1

Vũ phì cười, cốc nhẹ vào trán Vi “Em ngốc thật ! Đây có phải ngày đầu tiên anh đi làm đâu... xem ra em rất mong anh về nhỉ ? vừa thấy anh về đã mừng thế này rồi...”

Lại là nụ cười đó... lại sắp biến thành sói nữa rồi, Vi vô thức lùi ra phía sau một bước “Đâu có, tại vì cả ngày em ở nhà một mình buồn quá nên...”

Sao Vũ cứ thích ngắt lời người khác bằng cái thứ vũ khí đầy ma mị này thế nhỉ ? Anh lại làm đầu óc cô quay cuồng một lần nữa...

“Đã đến lúc em phải thực hiện lời hứa lúc sáng rồi đấy” giọng nói thì thầm bên tai của Vũ khiến Vi khẽ rung mình... nhưng lần này lý trí cô đã có thể kháng cự lại được...

“Không được... anh vẫn chưa ăn tối...” cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng làm sao anh dễ dàng buông tha cô thế được...

“Lát nữa xong việc chúng ta sẽ ăn...” anh gặm nhẹ vào vành tai cô

“Không... không được... anh vừa mới hồi phục... em không cho phép anh ăn uống không điều độ như thế... anh nhất định phải ăn tối trước đã... giờ thì anh mau đi tắm đi, em nấu súp xong rồi...”

Vi đẩy Vũ ra, dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn anh khiến anh đành phải chịu thua, ỉu xiu nói “Tuân lệnh bà xã !”

“Anh... có điện thoại này... em nghe nhé !” điện thoại reo trong lúc Vũ đang tắm

“Ừm em nghe giúp anh đi !”

“Alo !”

“Xin hỏi đây có phải là điện thoại của Thiên Vũ ?” đầu dây bên kia là giọng nói của một người đàn ông trung niên, đầy nghiêm nghị

“Vâng ! Anh ấy đang tắm... ông có nhắn gì không ạ ? Tôi sẽ chuyển lời đến anh ấy”

“À... cô là vợ của Thiên Vũ à ? Xin chào cô ! Tôi là cấp trên của cậu ấy... cô cứ nhắn với cậu ấy là tôi có chuyện cần bàn, nói cậu ấy gọi cho tôi ngay nhé !”

“Vâng ! Tôi biết rồi ạ ! Chào ông !”

“Chào cô... À mà khoan đã...” lưỡng lự một hồi người đàn ông mới tiếp tục nói “Tôi có thể bàn với cô việc này được chứ ?”

“Vâng, xin ông cứ nói !”

“À... chuyện Vũ được giao nhiệm vụ 5 ngày nữa sẽ đi Nhật công tác trong 2 tuần, thật ra... tôi cũng không định nói với cô việc này vì cậu ấy cũng đã từ chối rồi, với lý do là cô sắp sinh nên cậu ấy muốn ở nhà chăm sóc cô. Nhưng cô biết đó... chuyển công tác này chính là cơ hội để cậu ấy thăng chức... bản thân tôi cũng cảm thấy chỉ mình cậu ấy có đủ khả năng đảm nhận được nhiệm vụ này, nên tôi gọi đến hi vọng cậu ấy sẽ suy nghĩ lại lần nữa...À... tôi nghe nói là khoảng một tháng nữa cô mới sinh phải không ?”

“Vâng”

“Vậy nên mong cô khuyên cậu ấy hãy nắm bắt cơ hội này...” giọng người đàn ông vẫn từ tốn, không có gì là thể hiện sự ép buộc nhưng lại khiến Vi vô cùng khó xử... cô không biết mình nên trả lời như thế nào trong lúc này...

“Vâng... tôi sẽ suy nghĩ lời đề nghị của ông...”

“Hi vọng cô sẽ có sự lựa chọn đúng. Chào cô !”

Cúp máy xong, Vi bồn thần cứ như người mất hồn... vừa lúc đó, Vũ cũng từ phòng tắm bước ra...

“Ai thế em ?” thấy biểu hiện của Vi hơi lạ, Vũ đưa tay áp nhẹ vào má cô, lo lắng hỏi “Em sao thế ? Có chuyện gì vậy ?”

Đến lúc này Vi mới sực tỉnh “Em không sao ? Giám đốc của anh vừa gọi đấy !”

“Sao ? Ông ấy có nói gì không ?” Vũ lo lắng ông ấy sẽ đề cập với Vi vụ đi công tác, anh không muốn cô biết chuyện này, không khéo lại khiến cô khó xử...

“Có... ông ấy nói với em về việc anh sẽ đi công tác...”

Quả nhiên... cái tên giám đốc này thật là... mình đã từ chối rồi cơ mà... sao lại nhiều chuyện thế không biết...

“Chuyện này em không cần lo nghĩ gì cả. Anh đã quyết định rồi, anh sẽ không đi đâu cả... anh sẽ luôn ở bên em cho tới lúc...”

“Không... anh phải đi... đây là cơ hội hiếm có... anh không thể bỏ lỡ được...” Vũ chưa nói hết câu đã bị Vi ngắt ngang...

“Anh biết... nhưng rồi anh sẽ có cơ hội khác... hiện tại đối với anh, em và con mới là quan trọng...” Vũ vẫn một mực khẳng định lựa chọn của mình

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả... anh đã quyết định rồi... mình đừng nhắc đến chuyện này nữa nhé... Anh đói rồi, mình ăn cơm thôi em”

“Vâng...” tuy Vũ nói thế, nhưng Vi vẫn cảm thấy như có cái gai trong lòng...

Đến sáng hôm sau... chuyện đó vẫn cứ mãi ám ảnh trong đầu Vi... nhưng rồi Vi cũng có thể đi đến quyết định cuối cùng... Vũ không thể bỏ lỡ cơ hội này được... thời gian qua Vi đã chứng kiến cảnh anh phải cố gắng làm việc vất vả thế nào để lo cho 2 mẹ con cô... rồi đây... khi đứa trẻ trong bụng cô ra đời... anh sẽ còn phải vất vả hơn thế gấp trăm lần... cô cũng muốn chia sẻ gánh nặng này với anh lắm chứ... nhưng anh vẫn một mực muốn cô ở nhà sinh con và nuôi dạy con cho thật tốt... tuổi thơ của anh không được mẹ quan tâm nên anh muốn con của mình phải được hưởng đầy đủ tình thương và sự quan tâm của mẹ.

Anh đã nói như vậy nên cô cũng chẳng còn cách nào cãi lại... nhưng cứ phải nhìn thấy anh làm việc ngày đêm như thế này thì quả thật cô không thể nào chịu nổi...

Vậy nên đây chính là lúc anh nên nắm bắt cơ hội rồi... cô không thể ích kỉ như thế được... cô nhất định phải để anh đi...

“Em dậy rồi à ? Ra ăn sáng đi, anh nấu xong rồi này...” Vũ định vào phòng gọi Vi dậy thì thấy cô đã thức và đang ngồi suy tư điều gì đó...

“Sao thế ? Lại suy nghĩ về chuyện hôm qua à ? Anh đã nói là đừng nghĩ đến nữa rồi mà...” Vũ đi đến, ngồi xuống bên cạnh Vi

“Anh... em đã suy nghĩ kĩ rồi... anh nhất định phải đi Nhật... dù sao thì đến cuối tháng này em mới sinh cơ mà, đến lúc đó thì anh đã trở về rồi nên anh cứ yên tâm...”

“Sao mà anh yên tâm được khi bỏ em ở nhà một mình những 2 tuần cơ chứ ? Không được... anh vẫn là không muốn đi !” Vũ chau mày nghĩ đến cảnh tượng lỡ như Vi xảy ra chuyện gì mà không có anh bên cạnh thì biết làm sao...

“Sau khi em sinh con rồi... chúng ta có nhiều khoảng chi phí phải lo lắm đấy... đến lúc đó em không thể để anh gánh vác một mình được... vậy nên anh chọn đi, một là em sẽ đi làm lại sau khi sinh con, hai là anh phải đi công tác”

Lần này, Vi quả thật đã dồn ép Vũ vào chỗ khó xử rồi “Anh... không chọn có được không ?” Vũ ngập ngừng...

“Không...” Vi dứt khoát “Anh nhất định phải chọn, em nói nghiêm túc đấy”

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, Vũ cuối cùng cũng phải đưa ra lựa chọn...

“Anh không muốn đi, anh muốn ở lại với em và con...” Vũ ôm chặt lấy Vi, quyến luyến không muốn rời xa...

“Anh... người ta đang nhìn kìa... mà sao lại không đi được chứ... đã ở sân bay rồi còn có thể nói không đi được sao ? ngoan nha... chỉ 2 tuần thôi mà... đi nhanh rồi về với em nhé” Vi dỗ dành Vũ như đang dỗ dành đứa trẻ không chịu đi học...

Nhìn xuống đồng hồ thấy đã đến lúc Vũ phải đi, Vi vội giục anh “Đã đến giờ rồi kìa, anh mau vào check in đi...”

“Được rồi, anh đi đây, em ở nhà phải cẩn thận nhé...” nói rồi Vũ kéo vali quay đi. Đột nhiên chợt nhớ ra một việc, anh ngoái đầu lại “Chăm sóc mẹ giúp anh nhé !”

“Em biết rồi !” Vi vẫy vẫy tay tạm biệt Vũ

Từ ngày Vũ hồi phục tới giờ, đã có 1 vài lần Vũ đưa Vi đến thăm bà Kiều, nhưng lần nào cũng là anh đứng ở ngoài, để một mình cô vào. Anh vẫn chưa thể cư xử bình thường được với bà... không phải vì anh vẫn còn hận bà... căn bản là do hơn 10 năm nay 2 người không gặp nhau và anh cũng không bao giờ nghĩ rằng bà ấy và anh lại có ngày như thế này nên anh cũng không biết phải cư xử như thế nào cho đúng...

(Tg: chỗ này là kết thúc hồi tưởng rồi nhé)

Quay trở về hiện tại... sau khi Vi sinh xong...

Vũ vừa về tới sân bay đã đi thẳng tới bệnh viện... đẩy cửa bước vào Vũ chạy ngay đến bên giường Vi đang nằm, lo lắng nắm lấy tay cô...

“Em vẫn ổn chứ ? Em thấy trong người thế nào ?”

“Em không sao ! Anh đã nhìn thấy con của chúng ta chưa ? con đang được chăm sóc ở phòng dưỡng nhi ấy, đáng yêu lắm cơ !” sắc mặt Vi vẫn còn xanh xao lắm, nhưng ánh mắt thì chứa chan hạnh phúc khi nhắc đến đứa bé

“Anh chưa thấy... anh muốn ghé qua thăm em trước”

“Anh như vậy là không được đâu nha... anh không được thiên vị em như thế nữa, từ nay về sau việc gì anh cũng phải ưu tiên cho con trước đó, anh nhớ chưa ?”

“Được rồi ! Anh nhớ rồi, vợ yêu à, từ nay con chúng ta là số 1 chứ gì ?”

“Ừm...”

2 người vui vẻ nhìn nhau cười tình tứ như thể không gian chỉ có 2 người... Ô... đúng rồi... nhắc mới nhớ... hình như trong phòng không chỉ có 2 người... Vũ lúc này mới để ý... phía đối diện đang có một người khoanh tay nhìn Vũ với ánh mắt... hình 2 viên đạn

“Ừa... Cậu đến khi nào thế ?” Vũ ngạc nhiên khi nhìn thấy Nhất Huy

“Tớ đến còn trước cả cậu nữa, ông tướng à. Tớ nhớ căn phòng này đâu có rộng tới nỗi mà cậu lại không nhìn thấy tớ đứng sát bên thế này. Đúng là cái tên cuồng vợ, trong mắt chỉ có mỗi vợ mình thôi” câu nói của Nhất Huy khiến cho Vi dù đang rất mệt cũng phải bật cười, Vũ là tên cuồng vợ à ? Được nha, mình nhất định sẽ nhớ câu này để chừng nữa đem ra dùng. Vi cười đắc ý

“Mà cậu đi tu nghiệp xong rồi à ? Sao mau thế ? Mới có mấy tháng thôi mà, hay là bị người ta đuổi về...”
Giả vờ làm lơ câu trêu chọc của Nhất Huy, Vũ dùng đòn phản công ngược lại

“Cái tên khỉ này... tớ mà bị đuổi à ? có người ta năn nỉ tớ ở lại mà tớ không thèm ở đấy chứ” lâu ngày không gặp Nhất Huy cũng chẳng hề bớt tự tin một chút nào, ba hoa vốn là bản tính của chàng ^^

“Mà sao xảy ra chuyện lớn như thế cũng không báo tớ biết... bộ muốn biến tớ thành đứa bạn tồi à ?” Ngay khi được nghe kể chuyện của Vi và cả chuyện của Vũ nữa, Nhất Huy bay ngay đến bệnh viện để xem tình hình bạn mình thế nào...

“Tại cậu không cho tớ số liên lạc lúc cậu sang Pháp còn dám trách tớ à ?”

“Ồ thì... tớ quên... nghĩ rằng đi có mấy tháng thôi nên cũng chẳng cần phải liên lạc làm gì” Nhất Huy gãi gãi đầu tỏ vẻ hối lỗi

“Mà thôi, gác chuyện này sang một bên đi, mau giúp tớ đặt tên cho con đi cái đã”

“Tên à ? bé trai thì nên đặt là...” Nhất Huy gãi cằm suy nghĩ “À... đặt là Tiểu Thăng đi hay Tiểu Cường cũng được”

“Cậu muốn ăn đấm à ? Cậu coi con tớ là gián hay thằn lằn hả ?” Vũ giơ nắm đấm lên hăm dọa (vốn là lúc trước Vũ và Nhất Huy có nuôi 1 con gián và 1 con thằn lằn để nghiên cứu cho bài tập sinh học, đặt tên là Tiểu Thăng và Tiểu Cường nên Vũ mới có phản ứng mạnh như thế)

“Haha... đùa thôi... tớ đùa thôi mà... làm gì mà nóng thế... à đúng rồi... hay là lấy chữ lót của tên cậu và Vi đặt cho nó đi, Thiên Nhật, Trịnh Thiên Nhật có được không, chuẩn quá rồi còn gì” Nhật Huy lấy làm tự hào vì cái tên quá ý nghĩa mà mình mới nghĩ ra

“Ừm... cái tên này cũng không tệ em nhỉ ?” Vũ quay sang nhìn Vi, tỏ vẻ hài lòng...

Vi gật đầu mỉm cười, cái tên quả thật rất có ý nghĩa, đứa con này đúng là mặt trời của cả Vi và Vũ, nhờ nó mà 2 người mới có thể đến được với nhau... nếu không đến giờ cả 2 vẫn chỉ là bạn thân không hơn không kém. Nếu là Vi của lúc trước thì có mơ cũng không ngờ rằng sẽ có ngày mình trở thành vợ của Vũ và có thể yêu anh đến như thế. Thật kì lạ là người ta hay tìm kiếm người quan trọng của mình mãi tận đâu xa xôi ấy, để đến khi có một chút xúc tác nào đó mới nhận ra rằng thì ra người ấy đang ở ngay bên cạnh mình. Vi bỗng nhiên cảm thấy cuộc đời thật kì diệu... vì đã cho Vi gặp Vũ... vì đã cho đêm hôm ấy xảy ra... vì đã cho Vi có được chút xúc tác của mình... một mặt trời bé bỏng soi rọi quá khứ tối tăm của Vũ và cuộc đời xám xịt của Vi...để 2 cá thể tìm thấy nhau giữa dòng đời tấp nập...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-khong-thich-phu-nu-nhung-anh-yeu-em-co-be-a>